

PIONEREN

Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering.

Nr. 5/83

Hva er en kristen
holdning til
homofili

MKIRKEN

Mirakuløst helbredet etter 14 år i rullestol!

Levi Fragell:
«Jeg stusset fælt»

Jim McInnes:
«Ny bølge av vekkelse!»

Charles Colson:
«Kristne hører hjemme i fengsel»

Billy Graham:
«Tiden er kort!»

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy
Red. sek.
Solveig Håvåg
Redaksjonens adresse:
Baggerødgt. 5
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE
Leif Jacobsen
Robert Kvalvaag
Edin Løvås
Jim McInnes
Sven Nilsson
Svein Thorkildsen
Åge Aleskjær

Medarbeidere fra
T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:
Aril Edvardsen
Martin Meland
Marit K. Rasmussen
Irene Skår
Sigurd Sørhus

TEGNERE:
Leif Harry Håvåg
Rolf Jansson
Svein Thorkildsen
Ivar Øksendal

GRAFISK FORM
Leif Harry Håvåg
Yngvar Martinsen
Svein Thorkildsen

DISTRIBUSJON
Randi Karlsen

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. BESTILLING av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren	3 19 84 62
Misjonsskolen	5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT	3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bangiro 3080.0700716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalte millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden
PAST UP,

REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER:

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

«Jeg er ingen taler»

Tekst: Rolf Erik Janøy

Det ligger store velsignelser og venter i det kristne fellesskap om vi mer oppriktig og villig kunne dele med hverandre det Gud har gitt oss. En vesentlig hindring for at denne side av våre samlinger skulle fungere bedre er at det finnes mange som mer eller mindre tror om seg selv at «jeg er ingen taler» og derfor tier, mens de som regnes for å ha visse talegaver føler seg forpliktet til å fylle de pausene som da oppstår.

Gripende

Ingen ting kan erstatte at hver enkelt lem på Kristi legeme tilfører andre lemmene noe til oppbyggelse. Preken, undervisning, bønn og sang har sin plass når vi kommer sammen. Det har også bruk av nådegaver, lovsang og personlige vitnesbyrd. Jeg vil påstå at det ikke finnes en eneste gjenfødt kristen som ikke på et av disse felt har mulighet til å være med ved Guds nåde og oppbygge sine medkristne. Dersom vi alltid er tause i bønnegrupper og møter så hindrer vi oss selv i å både bli til velsignelse og bli velsignet. For ingen ting er så rikt og givende som det at en selv får aktivere seg, og bli til hjelp for andre.

Det finnes mange måter å dele noe fra Herren med hverandre. Det kan være en personlig opplevelse fra Gud, svar på bønn, problemer Herren hjalp oss med, en dypere forståelse av et Guds ord, eller hverdagshendelser, som illustrerer sider ved det kristne livet. Hovedsaken er at vi er villig til på en ærlig måte å si det som det er, og ikke skjuler oss bak «fine og åndelige» ord. La oss be med Paulus og Filemon v. 6: «Jeg ber også når du deler din tro med andre, at den da griper dem også, når de ser alt det gode som er i dag fra Jesus Kristus.» (Nytt liv overs.)

Mål

Det er ofte slik at nettopp de som ikke tror seg å være «taler» kan brukes til stor velsignelse med sine enkle og hjertelige vitnesbyrd. De må ofte tenke over hva de har tenkt å si på forhånd og de står fram bedene og avhengig av Gud. Den som mener seg å ha talegaver har lettere for å stole på å bli «in-

spirert», det vil ofte si at de taler det som faller dem i tankene. Resultatet er at man taler mye om mange emner, på en måte som gir lite. Den som har et klart mål med det man vil bringe, har større mulighet til å bringe en konkret, frisk og i god forstand inspirert hilsen.

Enkle råd

Tenk først over hva du vil med din hilsen. Det kan være at du vil dele sider av samfunnet med Jesus på en måte som oppmuntrer andre til å søke han, eller at du vil styrke noen i troen på Guds løfter eller ære Gud. Når du vet hva du vil bringe, så kommer lettere de rette ordene.

Be Herren konkret vise deg hva han vil DU skal bringe i et bestemt samvær. Forvent at Gud skal bruke deg til å bringe noe fram. Vær ikke redd for å gjøre noen enkle notater om det Herren minner deg om. Glem ikke å bruke Guds Ord. Det gir din hilsen et solid grunnlag. Vær ikke redd å dele med en god venn ting du tenker å si, ofte kan vi da få nyttig korreksjon. Ha gjerne klart for deg en konsis avslutning, det hjelper deg til å slutte i rett tid, på en god måte.

Positiv

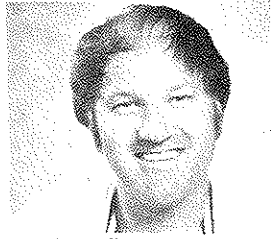
Unngå å tale nedsettende om deg selv eller andre, tal til oppmuntring og oppbyggelse. Unngå mest mulig klisjeer og såkalt «blomstrende» vendinger. Det høres kanskje vakkert ut, men det er språklig ugress, som svekker budskapet. La Herren være i sentrum. Det er mer inspirerende å høre om hva Herren har gjort for deg, enn hva du har gjort for Ham. Vær forsiktig med å si at «Herren har talt til meg» o.l., i så fall er det bedre at det merkes på innholdet av det du bringer.

Vær naturlig og avslappet i stemmebruken, men tal med overbevisning. Framfor alt — vær åpen for at Guds Ånd skal tale gjennom deg. Vi har klare løfter på at den enkelte kristne kan være en kanal for Åndens tale. Når Ånden skal tale gjennom oss, er det en fordel at vi selv «ikke er noen taler» — det er nettopp slike Guds Ånd vil bruke.

Orientering til leserne

Velkommen til nye lesere

Pioneren har hatt sin utstillings-stand på flere av sommerens konferanser. Det er i sommer blitt tegnet rundt en 500 nye abonnenter, og vi hilser alle nye lesere av bladet velkommen til et forhåpentlig velsignet og langvarig bekjentskap.

Rolf Hansen som vi ser her på bildet har fulgt Pionerens stand i sommer og gjort en stor innsats. Han er aktiv i Den norske kirke i Horten ved siden av sitt daglige arbeid i byens parkvesen. Mange vil kjenne igjen han fra Pionerens stand på Inspirasjonskonferansen i Horten, pinsestevnet i Oppdal, Vekst 83 i Skien, Sarons Dal og Verdenskonferansen for kirkevekst i Oslo. Under en konferanse i Eldorado Bergen hvor vi ikke hadde stand, fikk vi allikevel inn over 60 nye abonnenter i et møte.

Spennende tider

opplever vi i redaksjonen om dagen. Innfor 1984 har vi lenge arbeidet med planer som vi håper skal føre dette blad vesentlige skritt videre. Framfor alt ønsker vi å få en bredere basis for bladet. Vi vil gjøre det ytterste for å få et godt samarbeid med brødre fra ulike deler av Guds rike.

Vi regner med at vi fra 84 også kommer med **ett nummer hver måned**, uttatt juni/juli som vil bli et dobbeltnr. Abonnementprisen vil bli kr. 110,- pr år, mens utsalgsprisen vil bli 12,50. Man vil altså spare nesten kr. 30,- pr år ved å abonnere.

Ved at vi kommer ut hver mnd., får vi mer plass til nyheter og aktuelt stoff. Vi opplever denne utvidelse av tilbudet til våre lesere som en naturlig utvikling, som vi håper dere alle vil være glad for. Husk oss i bønn nå innfor disse spesielle utfordringer i 1984. Den redaksjonelle linjen vil fortsatt utvikles etter den linje vi hele tiden har opplevd som vårt kall.

Leserundersøkelse

Vedlagt i dette nr. finner du et innlagt skjema som vi vil være svært takknemlig om flest mulig av våre lesere tok tid til å fylle ut. Om du ikke kan svare på alle punkt er det verdifullt om du sender oss dine svar i alle fall. Alle som sender inn skjema i utfylt stand blir med i trekning om premier. (Se skjema)

Dersom noen ønsker flere skjema så skriv til vår ekspedisjon. Merk at det er innleveringsfrist på skjemaene. Ta deg tid snarest, fyll dem ut og send dem inn. Det vil være en god hjelp til å gjøre bladet enda bedre.

Ny redaksjonssekretær

Hanne Marith Rygh slutter etter eget ønske på grunn av andre oppgaver. Vi takker for god innsats og er glad for at hun fortsatt vil hjelpe oss med enkelte oppgaver. Vår nye red. sek. heter Solveig Håvåg. Hun har bl.a. tidligere arbeidet som sekretær for Aril Edvardsen og hjulpet oss med spesielle oppdrag tidligere. Vi tror at hun vil bety en god forsterkning i arbeidet med å gjøre Pioneren bedre.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Åp 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med *sin* menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Vekkelsen brøt ut da kampanjetaleren ikke kom.....	4
«Jeg vet hvem jeg skal takke for min helbredelse».....	8
Levi Fragell: «Jeg stusset fælt».....	11
Det bibelske grunnlag for tegn og under.....	12
Hva er en kristen holdning til homofili?.....	16
Verd å lese.....	19
Jim McInnes: «Jeg tror på en ny bølge av vekkelse».....	20
Kristne hører hjemme i fengsel.....	22
Hindringer for fremgang.....	26
Guds ledelse.....	28
Gaverikdommen i Kristus.....	30
Lest og hørt.....	33
Glimt fra kirkehistorien.....	34
Sudan — en ny misjonsutfordring!.....	36
Tiden er kort!.....	38
Speilet.....	40
Misjonskolen/OUT.....	44
Vi deler med hverandre.....	45
Til slutning: Livsglede.....	46

Menighet i Aalborg preget av vekkelse i over et år:

vekkelsen brøt ut da kampanjetaleren ikke kom

Vi dro til Danmark for å se om det skjer noe på den åndelige fronten i dette landet, som kanskje kan betegnes som det mest vekkelsesfattige i Norden. Vi fant til vår overraskelse spirer av vekkelse, og en trosfrisk forventning om at Danmark nå står innfor en åndelig høsttid. I flere artikler vil vi rapportere om interessante trekk fra kristenfronten i

Danmark. Vi begynner med å fortelle om hva som skjedde i menigheten «Elim», Aalborg. Menigheten hadde i over et år forberedt en vekkelses-aksjon med den blinde sangeren Rolf Karlsson. Et par uker før kampanjen skulle begynne, fikk de beskjed om at Rolf Karlsson var død. Men det viste seg at Jesus var i live....

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Satset stort

Vi hadde virkelig satset på dette besøket av Rolf Karlsson, forteller menighetens forstander Sven-Axel Conrad. Vi hadde blant annet kjøpt inn 5.000 eksemplarer av Rolf Karlssons bok «Lys i Mørke» (som forøvrig er trykket i 500.000 eksemplarer og spredt bl.a. i forbindelse med hans kampanjer). Vi hadde gått ut med en annonsekampanje, og vi hadde ikke minst arbeidet på den åndelige fronten med bønn innfor disse møtene. Etter som tiden for storaksjonen nærmet seg, steg våre forventninger både til Gud, og vi må ærlig innrømme, til Rolf Karlsson. Vi hadde jo hørt hvordan han ble brukt til sjelers frelse og sykes helbredelse.

Aksjonen skulle bare vare i tre dager, og vi ville at disse tre dagene skulle bli maksimalt utnyttet, alt skulle ligge til rette for at noe skulle skje når evangelisten kom til byen.

Avhengig av Herren

Hvordan reagerte dere da meldingen kom til dere om at Rolf Karlsson var død i Østerrike?

Vi ble selvsagt rystet over denne uventede meldingen om at den taleren som vi så lenge hadde ventet på og forberedt besøket til, var død bare et par uker før han skulle besøke vår menighet. Vi ble nok i første omgang fortvilet. Hvorfor kunne han ikke fått leve noen uker til, så disse møtene kunne blitt avviklet? Neste reaksjon var at vi måtte få et «kjent navn» til å gå inn i hans sted. Vi forsøkte å kalle Birger Ohlsson fra Sverige, og Ian Andrews fra England. Begge er kjent for å ha noe av den samme tjeneste som Karlsson hadde, med bl.a. bønn for syke. Men på så kort varsel var det uråd å få tak i forkynnere, som ofte legger opp sine møter i lang tid på forhånd. Et annet alternativ var å avlyse det hele. Vi hørte fra andre steder som hadde lagt opp møter med Karlsson at det ble gjort.

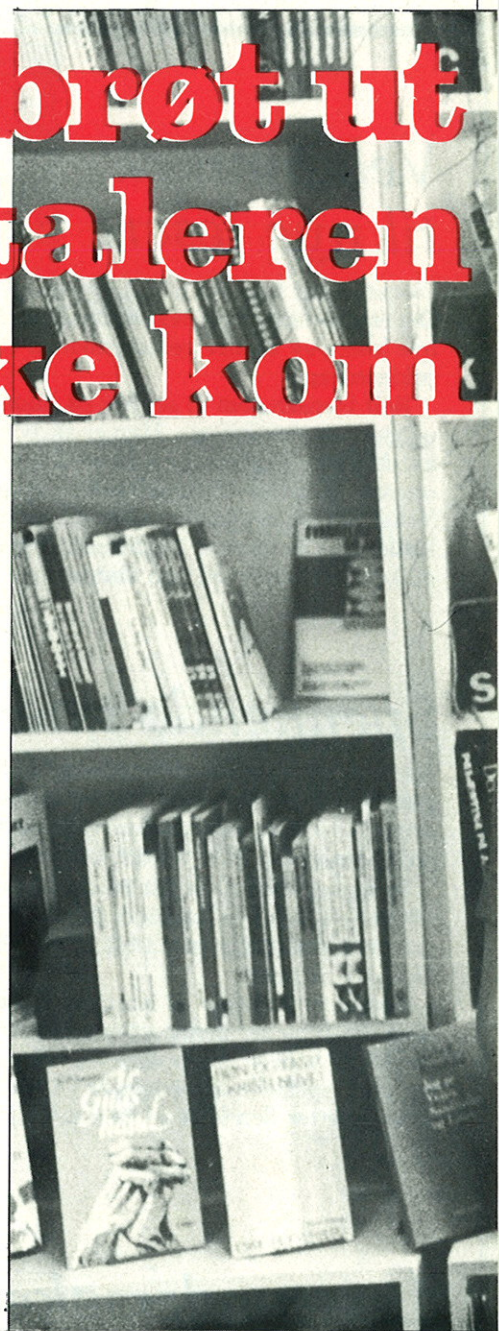
Vi var i vår nød gått inn i bønn til Gud over denne uventede situasjonen, og to ting ble klart for oss: Aksjonen skulle holdes som planlagt, og vi skulle ikke kalle noen taler. Det ville ikke være rett å legge på en tilreisende å være en erstatning for Karlsson.

Vi begynte å få en forståelse av at Gud ville noe med denne aksjonen,

tross det som hadde skjedd. Vi gikk ut til menigheten og sa at nå må vi stole på Herren, og den enkelte må bære ansvaret for disse møtene. Hele menigheten gikk inn i bønn og faste, og vi kjente oss helt avhengig av Herren. Jeg stod sammen med Filip Ipsen i menighetsarbeidet, og vi skulle tale Guds Ord i denne aksjonen. Vi delte ut Karlsson-bøkene, annonserte og la opp akkurat slik vi hadde tenkt, og da vi holdt vårt første møte en onsdag i mars 82, var lokalet fylt av mennesker. Flere søkte forbønn både til frelse og helbredelse, og vi merket virkelig at Jesus var i live, selv om Rolf Karlsson nå hadde fått hjemlov.

Et mirakel

Jeg har hørt det skjedde et mektig mi-

Pastor Sven-Axel Conrad har sammen med menigheten i Ålborg opplevd en rik tid det siste året. Conrad er også redaktør for de danske pinsevenners organ «Korsets Evangelium» som en av hans litteraturmedarbeidere studerer sammen med redaktøren. Bildet er tatt i menighetens bokhandel i sentrum av Ålborg.

rakel i disse møtene. Fortell om hvordan du opplevde dette.

Det skjedde på torsdagen, den andre dagen i kampanjen. Vi har en søster fra Norge i menigheten som er gift her nede. Hun har blitt båret ut og inn av våre møter etter å ha lidd av multipel sklerose i mange år. Alle kjente vi «Vesla», som hun kalles, og vi hadde ofte bedt for henne opp gjennom årene. Vi visste at hun hadde vært lenket til rullestol i 14 år. Hun var blitt bedt for på onsdagen, så hun bare satt der i sin rullestol, mens vi ba for dem som kom fram i ettermøtet. Plutselig så jeg at hun rystet sterkt, og jeg forstod hun var under Guds kraft. Jeg gikk rolig bort til henne og sa: «Vesla, vil du ikke reise deg opp og gå?» Hun nølte litt først, men så stod hun opp fra sin rulle-

lestol. Først stod hun litt, og så begynte hun å gå rundt i lokalet. Alle kunne se at det hadde skjedd et mirakel, for Veslas sykdom var kjent for alle. Folk begynte å gråte og prise Gud. For meg personlig var det en så mektig opplevelse at jeg knapt sov om natten, men bare lå og takket Gud. Neste dag hørte jeg at Vesla heller ikke hadde sovet, men bare frydet seg over helbredelsen. (Se intervju med Bjørg (Vesla) Mortensen i etterfølgende artikkel!)

Dette underet vakte stor oppsikt, ikke bare i Ålborg, men ukepressen over hele Skandinavia har skrevet om det. Det er et under som ingen kan benekte. Legen kan bekrefte at hun led av en uhelbredelig sykdom, og over 300 mennesker så at hun reiste seg opp fra rullestolen.

Fortsatt vekkelse

Hvor lenge holdt dere på med denne kampanjen?

Jeg vet ikke om vi har sluttet ennå, smiler Sven-Axel. Det ble i alle fall lenger enn de få dagene som var planlagt. Vi fortsatte med fire kvelder hver uke, fra torsdag til søndag, og det kom stadig nye mennesker. Det siste året har vi bedt med søkende hver eneste uke og ofte hatt dåpshandlinger. Mange har også vitnet om helbredelser fra ulike sykdommer. Senest sist søndag var det en ungdom som helt tydelig hadde fått ny styrke etter i lengre tid å ha lidd av en meget alvorlig sykdom.

Lokalet rommer maksimalt 400 mennesker, og fortsetter det slik, må vi få et lokale som er adskillig større. Vi

har begynt å be Herren om et lokale som rommer 1.500. Jeg tror at vi bare har sett begynnelsen av det Herren vil gjøre, både her i Ålborg og i Danmark forøvrig.

Hva preger menigheten etter et år med vekkelse?

Lovprisning og tilbedelse. Vi begynner å lovsynge et kvarter før møtene begynner. Medlemmene er blitt mer bevisst sin tjeneste, de tar med seg stadig nye til møtene, og viser med iver omsorg for de nyfrelste. Hver søndag har vi 2 timers åpent hus med servering etter møtene, hvor vi særlig søker å få bedret kontakten med de nye som kommer. En annen effekt av det som er skjedd, er at murene mellom de kristne i byen ikke lenger er så synlige. Vi har mistet frykten for hverandre!

Du er redaktør av pinsevennenes organ «Korsets Evangelium», og følger med i den åndelige utviklingen i landet. Hvordan ser du på den?

Vi må dessverre konstatere at det pågår en sterk verdsliggjøring og liberalisering, ikke minst i enkelte frikirkelige kretser. Samtidig merker vi en økende hunger blant mange kristne etter mer åndelige realiteter. Vi arbeider i redaksjonen for KE med å gjøre den enda mer åpen, så den kan være et forum for det Gud nå gjør i vårt land. Jeg tror 80-tallet vil preges av menighetsvekst, og at mange vil bli ført inn i et rikere Åndens liv.

Hva har dette siste året lært deg som forkynner?

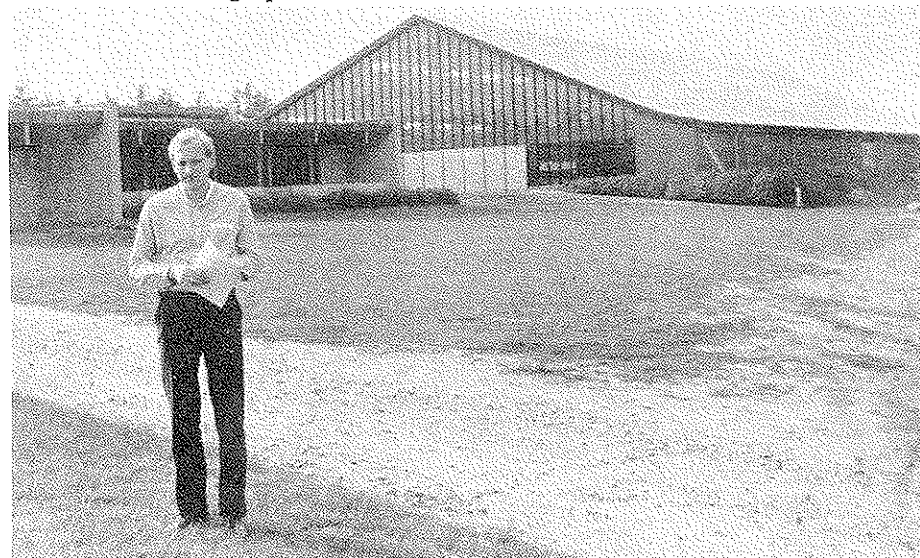
Jeg har fått sett hvor viktig det er at Guds folk har kontakt med den verden vi skal vinne for Herren. Den kristne virksomhet må ikke isoleres fra samfunnet forøvrig. Har vi ikke kontakt med ufrelste mennesker, er det vanskelig å vinne dem for Gud. Det å være med i vekkelsestider er ikke bare en «nytelse», det handler også om «ytelse». Jeg må beundre menigheten her, hvordan den har stilt opp i et aktivt engasjement for å nå mennesker. Det er hemmeligheten bak mye av det som har skjedd.

Sven-Axel Conrad viste oss også menighetens litteratur-senter i sentrum av Ålborg, hvor de også har åpnet en «evangeliserings-kafé» som kalles «Oasen». Sammen med 7 andre forkynnere er Conrad også med i noe som kalles «Pionermisjonen» som har til oppgave å plante menigheter på de mange steder i Danmark som har liten kristen virksomhet. En av dem som er med her, er hans bror, Paul Conrad, som er pastor i Randers. Den norskfødte Anders Ova er også aktiv i dette arbeidet. Han har selv pionert en menighet i Svendborg.

Sven-Axel og Paul er vokst opp i en misjonsfamilie. Deres foreldre heter Robert og Erna Conrad. Sven-Axel er født i Kina og vokst opp i Tanzania. Først 18 år gammel kom han til Danmark for godt. Han har vært hjelpeforstander i Elim, København, men de siste 10 år har han vært pastor i pinsemenigheten Elim, Ålborg.

Unge forkynnere

Den danske pinsevekkelse er preget av unge forstandere og forkynnere. Det er som om en hel generasjon er borte. Det vitner om de kampfulle tider som har vært i landet i lange perioder. Pinse-

Poul Kirk er leder av «Efter-skolen» på Mariager, en ny og spesiell linje som dekker de siste år av grunnskolen. Til høyre ligger «Stevnehallen» som i år er blitt utvidet til den doble kapasitet. Det har vært sterk økning i deltagelsen under pinsevennenes sommerstevne i Danmark og det meldes om sterke åndelige samvær.

vekkelsen teller kun ca. 4.000, og de andre frikirkene har også liten tilslutning. Det finnes store byer som kun har en to, tre hundre kristne om man teller sammen de som samles i folkekirken og frikirkene. Men det er tegn som tyder på at Danmark står innfor vek-kelsestider. Vi besøkte bl.a. Brande/Blåhøj hvor Peter Madsen og Ove Petersen leder en ekspansiv virksomhet, likeså Århus hvor Frode Rasmussen står i spissen for en menighet som nå samler så mange at også disse planlegger å bygge større lokale. Rasmussen, som bare er noe over 40 år, er en av de «eldre» forkynnere i pinsevekkelsen, og vi spurte han hvordan det stod til med de andre kirkene i Århus. Han kunne fortelle om en god kontakt med de andre menighetene.

Skillet går i dag ikke mellom de ulike kirkesamfunn her i Danmark, sier Rasmussen, eller mellom slike tradisjonelle stridsspørsmål som barnedåp eller dåp av troende. Det som først og fremst skiller de kristne i dag, er kløften mellom den liberale teologi og en bibeltro forkynnelser. Vi ser på den ene siden hvordan liberal teologi åpner for frafall innenfor mange av de gamle, histo-

riske kirker, mens det på den andre siden meldes om vekst og fremgang over hele landet i menigheter som klart forkynner Ordet og handlet i tro på det.

Ny karakter

Vi besøkte også pinsevennenes folkehøyskole på Mariager, et imponerende anlegg som har vært i stadig ekspansjon, ikke minst de siste år. Pinsevennene i Danmark begynte folkehøyskole lenge før deres trosbrødre i Norge kom i gang. Nå har de også begynt en «Efterskole» som dekker de siste årene på grunnskolen. Foreldrene kan nå sende barna sine til Mariager, så de

kan få en god, kristen påvirkning under de siste, ofte vanskelige og avgjørende år av grunnskolen. Poul Kirk som leder «Efterskolen» forteller at det er en stor og rik utfordring som man nå har gått inn i. Han forteller at de fleste pedagoger og psykologer i Danmark nå klart ser de dårlige frukter av den «frigjørelse» og liberalisering i synet på barneoppdragelse som var så populær i landet for noen år siden. Den «frie oppdragelse» som gikk ut på at barna ikke skulle påvirkes med idealer eller kristen tro og etikk, har spilt helt fallitt. Blant skolepsykologer i Danmark snakkes det nå om «den nye barnekarakter» som er resultatet av den «frie», eller, rettere sagt, manglende oppdragelse av barna.

Barna er først og fremst preget av frykt. De er blitt mennesker med en annen personlighet, en annerledes karakter, med en annen måte å tenke og handle på enn det vi kjenner fra før, ifølge verdslige, danske psykologer, forteller Kirk.

Allerede fra skolestarten er de preget av angst og forvirring. De er ukonsentrerte, voldsomme, egoistiske, uforpliktende, splittet og provoserende. De

mangler moralske forestillinger, og har ingen respekt for voksne. Mange er passive eller aggressive fordi de er utrygge og uglade. Barna tar avstand fra sine foreldre, fordi disse ikke har stilt noen krav til dem, ikke engang hjemme kan de brukes til noe nyttig. Denne «nye barnekarakter» har alt båret en uhyggelig frukt i det danske samfunn. Stadig flere spør nå om det ikke er på tide å vende seg til de verdier som ligger i Guds Ord, men som i de siste år er blitt forkastet av store deler av nasjonen.

Også Kirk, som har mye kontakt med de unge, har tro på vekstestider

Frede Rasmussen er pastor i Århus, en menighet som også er i vekst.

over landet. Han viser oss den store stevnehallen som pinsevevnerne bruker til sine sommerstevner. Denne er i år blitt utvidet til dobbel størrelse, fordi tilslutningen har økt så sterkt de siste årene.

Fra i høst ledes folkehøyskolen på Mariager av en nordmann som har «gjort danske av seg», nemlig Jarle Tangstad. Han er valgt til ny rektor, etter i flere år å ha gjort en fin innsats som forstander for menigheten på Mariager. Skolen tar også imot norske elever.

Men det er ikke bare slik at norske brødre drar til Danmark for å gjøre en innsats. Fra i høst hører vi at Bruno Knutzen som har vært forstander sammen med Alfred Lorentzen i «Elim» København, drar til Hammerfest for å tjene en periode som forstander der. Han er forøvrig gift norsk, og hans hustru Rakel er fra Hammerfest. Så kontakten Norge - Danmark holdes levende på flere måter.

Den KOMPLETTE kassetliste fra verdenskonferansen for kirkevekst

Kr. 25,- pr. kassett (pluss porto)

Offentlige møter:

Nr.

- 1 Yonggi Cho: «Hva er galt med Jesu disipler»
- 2 Yonggi Cho: «Hva skaper kirkevekst?»
- 3 Prince Guneratnam: «Utvid ditt område»
- 4 Yonggi Cho: «Et liv i overflod»
- 5 Hans Bratterud: «Hvorfor kirkevekst?»
- 6 Frank Huston: «Fire prinsipper for kirkevekst»
- 7 Yonggi Cho: «Indre helbredelse»
- 8 Charles Blair: «5 prinsipper for kirkevekst»
- 9 John Bueno: «Vekkelsen i El Salvador»
- 11 Aril Edvardsen: «Guds menneskesyn»
- 12 Stanley Sjøberg: «Hemmeligheten til folkevekst»
- 13 Bartlotti/Kaseman: «Nuets Gud»
- 14 Frank Huston: «Dobbelt befrielse»

Seminarer:

- 16 Charles Blair: «Tegn, under og kirkevekst»
- 17 Trevor Partridge: «Nøkler til effektivt lederskap»
- 18 Len Bartlotti: «De unåde folkegrupper I»
- 19 Aril Edvardsen: «Massemedia og kirkevekst»
- 20 Leif Jacobsen: «Åndelige gaver og kirkevekst I»
- 21 Kjell Haltorp: «Menighetens gjenopprettelse»
- 22 John Bueno: «Kirkevekst i Latin Amerika»
- 23 Kjell Sjøberg: «Kirkevekst i Norden»
- 24 Jim Kaseman: «Levende tro I»
- 25 Len Bartlotti: «De unåde folkegrupper II»
- 26 Sigvard Wallenberg: «Nå ut med budskapet!»
- 27 Leif Jacobsen: «De åndelige gaver og kirkevekst II»
- 28 Volker Spitzer: «Hvorfor ikke i Europa»
- 29 Gunnar Sameland: «Bønn og faste I»
- 30 Prince Guneratnam: «Effektiv evangelisering»
- 31 Trevor Partridge: «Effektivt lederskap II»
- 32 Jim Kaseman: «Levende tro II»
- 33 Frank Kaleb Jansen: «Bibelen til verden»
- 34 Ben Crandall: «Vekst gjennom menighets-celler»
- 35 Frank Huston: «Åndens dåp»
- 36 Gunnar Sameland: «Bønn og faste II»

Spesialtilbud: Komplette opptak av hele konferansen på 34 kassetter plassert i kassettbøker — verdi kr. 925,- for kr. 750,- tilsendt helt PORTOFRI.

— JA TAKK, send med konferansen komplett for kr. 750,-

— Jeg har bestilt minst 8 kassetter og ønsker disse i en kassettbok som jeg får gratis (verdi kr. 25,-)

Kryss av, og send din bestilling til:

DYNAMIS CASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Du kan også ringe inn bestillinger på 033 - 44 726.

så grep GUD inn...

Hun hadde vært syk siden 18 års alderen. I 14 år hadde hun ikke tatt et skritt. Hun hadde slitt ut 4 rullestoler og hadde fått sin femte. Hun led av uhelbredelig

«multipel sklerose», men trodde gjennom mange år med store smerter og lidelser, at noe ville skje. 4. mars 1982 skjedde det. Guds kraft kom over henne...

«Jeg vet hvem jeg skal takke for min helbredelse!»

Tekst/foto: R. E. Janøy

Vi møtte Bjørg «Vesla» Mortensen i hennes hjem. Det er nå gått over ett år siden hun ble reist opp av rullestolen, og man kan trygt slå fast: Hun er fullkomment helbredet. Hun går helt normalt. Ingen kan ane at hun i mange år var bundet til en rullestol p.g.a. lammelse i bena. Hun kommer fra Hammerfest i Nord-Norge, og samtaler ivrig med oss på finnmarks-dialekt med toner også fra det danske språket. Hun er gift med dansken Georg Mortensen og flyttet til Ålborg i 1959.

Store smerter

Vi ba Vesla fortelle oss om sin sykdom og hvordan hun hadde det før sin helbredelse.

Første gang jeg merket noe unormalt var jeg 18 år. Jeg begynte å falle, men først da jeg fikk smerter i bena gikk jeg til lege. Han mente det måtte være «nervebetennelse». Da jeg var 22 år fikk jeg nye anfall. Etter som sykdommen utviklet seg kunne legene stille en mer nøyaktig diagnose, det var «multi-

pel sklerose». Jeg ble etter hvert helt lammet i bena og måtte bæres til og fra en rullestol. Jeg ble ikke bare lam men fikk store smerter. Bare det å spise ga slike smerter at jeg måtte gå over til kun å spise havresuppe. I 9 år spiste jeg havresuppe, morgen, middag og kvelds og veide til sist bare 39 kg. Jeg mistet synet i perioder, men det frykteligste var smertene. Jeg fikk ikke sove mer enn korte perioder, og om natten rullet jeg ut til kjøkkenet, lukket alle dørene bak meg for at ikke barna skulle høre jeg skrek av smerter, men det hendte at jeg ropte så høyt at de våknet.

Hverken smertestillende tabletter eller sovepiller kunne hjelpe. Jeg ropte til Gud mange ganger om å slippe smertene. Det var det samme om jeg ikke kunne gå noe mer, bare jeg kunne bli fri fra disse uhyggelige smertene som plaget meg natt og dag.

Jeg har i mange år vært ivrig med i menigheten. For noen år siden da smertene var mest utholdelige ba jeg menigheten om forbønn slik jeg hadde gjort så mange ganger før. Forstanderen og menigheten ba for meg og jeg kjente hvordan smertene vek bort. Så

jeg har virkelig opplevd Guds inngrep før han reiste meg opp fra rullestolen. Da jeg kom hjem om kvelden kunne jeg spise et stykke med leverpostei. Det smakte godt etter alle disse årene med havresuppe. Når Herren var mektig til å ta bort smertene ble jeg enda mer klar over at han var mektig til å reise meg opp, og selv om det tok fem år fra han helbredet meg fra smertene til jeg ble helt frisk, så ventet jeg hver dag at Gud skulle reise meg opp.

Omsorg

Opplevde du uviselig behandling fra kristne i alle de årene du satt i rullestolen? Du var jo stadig blant mennesker som trodde helbredelse, og det å se deg i rullestol kunne kanskje skuffe noen?

Jeg har opplevd litt av hvert, men først og fremst må jeg si at menigheten har vist omsorg og behandlet meg på en naturlig måte. Jeg fikk blant annet være med å synge i koret og spille gitar, når jeg var så frisk at jeg kunne sitte i rullestolen min oppe blant sangvennene. Derfor er jeg så glad for at min helbredelse skjedde midt i menigheten, uten noen spesiell helbredelsespredikant. Gud reiste meg opp fremfor øynene på de som i så mange år hadde sett meg i min elendige forfatning, og vist meg så mye kjærlighet og tålmod.

Jeg skal ikke underslå at det var noen få episoder hvor enkeltpersoner med sin uviselighet kunne legge ekstra byrder på meg. Jeg husker en som sa: «Hvis du virkelig var en kristen, skulle du ikke sitte der i en rullestol.» En annen sa: «Det må være noe i veien med din tro.» Men Herren gav meg kraft til å heve meg over slike uforstandige kommentarer. Jeg vil i dag vitne og si at Gud bar meg gjennom alle disse årene av sykdom på en underfull måte, og jeg er like takknemlig for det, som for at han reiste meg opp.

Jeg har også hatt en familie som har støttet meg på en fantastisk måte. Jeg har tre sønner, den yngste er i dag 19 år. Min mann som var taxisjåfør, men som nå driver med lastebil, kjørte meg trofast til møtene. For ni år siden fikk jeg be til Gud for han til frelse, også min eldste sønn kom med, og jeg vet at også de to andre vil komme.

Vesla har aldri vært noen byrde for meg, sier mannen Georg. Selv om jeg i 14 år måtte bære henne ut og inn av møtene i kirken, gjorde jeg det med glede. Jeg forstod hva disse samlingene betydde for henne.

Guds time

Hvordan kunne du bevare en forvent-

Etter 14 år i rullestol og enda flere års sykdom og lidelser kan Bjørg «Vesla» Mortensen i dag hilse oss velkommen i døra til sitt hjem. Ingen som ser «Vesla» i aktivitet som husmor kan ane at hun i så mange år var bundet til en rullestol. Nå er det gått vel 1 ½ år siden Gud grep inn, og den tiden har bevist at det skjedde et under den gang.

ning om helbredelse gjennom så mange år?

Fordi Gud møtte meg gjennom sitt ord og gav meg visshet om at han ville helrede meg. Jeg har takket for helbredelsen i mange år. Det er nok å be en gang, resten kan vi takke for at han har hørt vår bønn og vil svare. Er ord som jeg holdt fast på var Mark 5,34 «Datter, din tro har frelst deg, gå bort i fred, og vær helbredet fra din plage!»

Hver dag tenkte jeg «Er det i dag Gud, du skal helbrede meg?» Jeg visste at Gud kunne helbrede hvor og når som helst. Det var nok de som ikke trodde noe skulle skje med meg. Jeg hadde jo en uhelbredelig sykdom, og det gikk år etter år. En venninne fortalte meg at da hun første gang hørte jeg vitnet om at jeg skulle bli helbredet så tenkte hun: «Så godt at Vesla har den troen.» Men da hun etter så mange år i rullestol fremdeles hørte jeg hadde tro på helbredelse så tenkte hun: «Stakkars Vesla som ennå tror hun skal bli helbredet.....»

Noen trøstet meg med at jeg ville bli helbredet når Jesus kom tilbake for å hente sine.

Hva vil du si til de mange syke som ikke har erfart helbredelse tross deres og andres bønner?

Har du gått til Gud med din sykdom, så vær klar over at han har hørt din bønn. Takk han for dette og snakk ikke om din sykdom. Jeg vil gi deg ordet i 2.Kong 20,5: «Så sier Herren: Jeg har hørt din bønn og sett dine tårer. Nå vil jeg gjøre deg frisk igjen.»

En dag da jeg selv hadde det svært tungt, ble jeg så minnet om å kjøre ut i min invalidebil. Jeg kom inn i en tung tåke, og da talte Herren til meg. Nå kan du ikke se hjemmet ditt, men du vet det ligger der. Det er ikke alltid vi ser Guds løfter like klart, men vi vet de er der!

Jeg har hele tiden trodd Gud skal helbrede meg, men jeg har ventet på hans time. La ingen ta fra deg troen på at Gud griper inn, i sin time.

«I dag og i morgen»

Fortell oss med egne ord hva som skjedde da du ble helbredet?

Vi skulle ha denne kampanjen med Rolf Karlsson, og ikke minst for meg som var syk var det lett å ha forventning til hans besøk. Så mange hadde blitt helbredet ved hans forbønn. Men det underlige var at da jeg hørte han

var død, ble jeg ikke skuffet, for jeg visste jo at Jesus levde, og at Guds time kunne komme enten Rolf Karlsson kom eller ikke. Den onsdagen som kampanjen skulle begynne var vi samlet noen søstre til bønn. Vi hadde slike bønnesamlinger hver onsdag på formiddagene og vi leste alltid et kapittel fra evangeliene. Akkurat denne onsdagen var det min tur til å lese og jeg leste bl.a. verset: «I dag og i morgen driver jeg ut onde ånder og helbreder syke, og den tredje dagen er jeg ved målet.» (Luk 13,32) Jeg ropte av glede da jeg leste det, de andre forstod ikke hvorfor. «Kan dere ikke se det,» sa jeg « I dag begynner kampanjen som er planlagt i tre dager,» og her sier Jesus at «i dag og i morgen så helbreder jeg syke!»

På kvelden i åpningsmøtet søkte jeg fram til forbønn, men ingen ting skjedde med meg, men det var andre som ble møtt av Gud. Men så kom torsdag den 4. mars 1982 — den dagen glemmer jeg aldri!

Hadde du noen spesiell forventning innfor nettopp dette møte?

Jeg hadde forventning til alle møtene jeg var med på, svarte Vesla spontant.

Da vi kom til ettermøtet satt jeg oppe i sangkoret. Jeg kunne ikke synge når folk kom fram til forbønn, men bare satt og ba. Jeg lurte på om jeg skulle be om forbønn igjen, men så tenkte jeg på at, det gjorde du jo i går. Men jeg fikk lyst til å rulle stolen bort slik at jeg liksom stod mellom sangerne og de som hadde søkt fram til forbønn. Da jeg løsnet på bremsen for å rulle nærmere de som søkte forbønn, kom Guds kraft over meg. Det var en indre kraft som strømmet ut i armene mine og de begynte å ryste. Jeg ble så forundret for det var jo bena som var syke. Men snart kjente jeg kraften gikk videre nedover og jeg begynte å få følelse i bena mine, som gikk som trommestikker under Guds kraft. Jeg begynte å prise Gud for at nå var hans tid inne, og kraften føltes så sterk at jeg oppførte meg meget underlig. Forstanderen Sven-Axel Conrad kom fram og rakte meg hånden «Skal du ikke prøve å stå opp nå Vesla?» Jeg nølte litt for jeg visste jeg ikke kunne stå, jeg var redd for å falle. Men jeg lot han reise meg opp av stolen og jeg kunne stå, jeg tok noen prøvende skritt og bena lystret meg. Jeg begynte å gå rundt i lokalet mens folk gråt og jublet innfor Herren. Slik gikk jeg i en ti minutters tid. Ingen behøvde å bære meg ut at det møtet. Jesus skal ha all ære og takk. Det var han som gjorde underet. Jeg vet hvem jeg skal takke for min helbredelse.

Sterke reaksjoner

Hvordan reagerte folk på det underet som hadde skjedd med deg?

Etter møtet dro jeg sammen med min eldste sønn og mannen min som var med og så hva som skjedde, til min mellomste sønn, som var gift. Du kan tro han sperret øynene opp da jeg kom gående inn i stua. Når jeg kom hjem og min yngste sønn så meg gå, var han nær ved å besvime. Mine to yngste sønner kunne knapt huske noe annet enn at mor satt i rullestol. Det var slik en glede for meg å gå at jeg var oppe hele natten. Neste dag begynte telefonene å ringe. Jeg snakket med min familie i Norge. Min mor som tilhører Indremisjonen, hvor også jeg var med i hele min oppvekst, var helt stille i telefonen mens hun lyttet til hva Gud hadde gjort. Til sist utbrøt hun «Du vet Vesla, jeg har hver dag i fem år takket Gud for at du ikke har smerter, men at du skulle kunne gå igjen har jeg ikke våget håpe på.»

En svigerinne av meg sa: «Er det ikke underlig Vesla, før var det du som var lam, men nå er det jeg som er lammet av det som har skjedd med deg.» Da vi kom gående forbi naboen her, lurte han på hvilken dame min mann var ute med. Han kjente meg ikke igjen når jeg ikke satt i rullestol. Over alt møtte jeg folk som gledet seg med meg, over hva Gud hadde gjort, og det ble et vitnesbyrd for alle som kjente meg. Jeg feiret min 45 årsdag og sølvbryllup rett etter min helbredelse og hele min familie kom ned fra Norge for å se jeg kunne gå. Jeg kunne endog ta en bryllupsvals sammen med min mann.

Legen forundret

Var det noen som tvilte på din helbredelse?

Det var jo så vitterlig det som skjedde og over 300 mennesker så det, men det var de som lurte på om det ville vare. Andre lurte på om jeg virkelig var helt frisk. Det var nok de som hadde vanskelig med å tro at dette var et verk av Gud. Men min lege som selv ikke bekjenner seg som kristen, var ikke i tvil om at et under var skjedd. Første gang han så meg komme gående tok han seg til hodet og siden klødde han seg bokstavelig talt i nakken og utbrøt: «Hva er nå det her for noe...»

Da jeg neste dag kom til ny kontroll møtte han meg i døren og utbrøt: «Er du klar over at det har skjedd et mirakel med deg!» Jeg skulle mene at jeg var klar over det. Bare det å kunne gå og handle eller stelle huset på vanlig måte var mirakler for meg. Legen som var blitt en venn av oss gjennom årene, spurte om jeg var villig til å underkaste meg en undersøkelse av spesialist. Det Gud gjør tåler en nærmere gransking, tenkte jeg, og sa straks ja. Spesialisten fant ingen tegn til sykdommen, men ikke bare det, han sa: «Jeg tror jeg kan

si med sikkerhet at du ikke vil få noen tilbakefall.»

Min lege ba om å få mitt vitnesbyrd som var kommet på trykk utlagt på legekantoret, så pasientene hans kunne lese om hva Gud hadde gjort for meg.

Hadde du ingen plager etter den dagen du ble oppreist?

Jo, jeg hadde smerter i bena og under føttene. Men det fortalte legen var bare et bevis på min helbredelse. Jeg hadde ikke nyttet bena på 14 år, derfor smertet det når jeg begynte å gå igjen. Det tok også litt tid før jeg kunne gå helt normalt, men det hadde sin helt naturlige årsak. Bena måtte oppøves. Gud gjør ikke noe ufullkomment, og han gir oss ikke noe for å ta det tilbake igjen. I dag må alle erkjenne at et vitterlig under har skjedd. Jeg har til og med kvittering på den femte rullestolen som jeg innleverte, fire andre hadde jeg slitt ut.

Avhengig av Gud

I dag er Vesla fortsatt ivrig med i menigheten «Elim» Ålborg. Hun forteller om flere tilfeller av mennesker som har opplevd helbredelse den siste tiden, og om nye som kommer med i menigheten.

Hva tror du er årsaken til alt det som har skjedd i menigheten Vesla?

Jeg tror det er nød for vår by og for de som lider. **Nøden føder bønn.** Når vi kommer sammen ber vi sammen. Det er helt spontant. Vi opplever en nådetid. Jeg lærte gjennom mine prøvelser å leve i Guds nærhet og være 100 % avhengig av Ham. Jeg har bedt om at min helbredelse ikke må resultere i at jeg fjerner meg fra Gud. Når man er frisk er det så mye man kan aktivisere seg i, ikke minst i de daglige gjøremål.

Jeg vil si av et ærlig hjerte. Jeg vil heller leve nær Gud enn å være helbredet, om jeg skulle velge mellom disse to ting. Når Gud har gitt meg helse skal jeg bruke den i hans tjeneste, sier Bjørg «Vesla» Mortensen til slutt.

Vi kan ikke annet enn å tenke på de mange av oss som regner god helse som noe selvsagt. Bruker vi denne store gave i Guds tjeneste, eller bruker vi våre krefter på å aktivisere oss fra den daglige avhengighet av bønnesamfunnet med Herren?

**GJØR PIONEREN
BEDRE!**

**Fyll ut og
send oss vedlagte
skjema.**

Vi har hørt at Levi Fragell som er general-sekretær i Human Etisk Forbund har utlovet en sum på kr. 10.000 til de som kan påvise en Guddommelig helbredelse. Vi syntes det kunne være interessant å forelegge generalsekretæren tilfelle «Vesla» Mortensen og høre hans kommentar.

Er det riktig at du har utlovet en slik sum Fragell?

Ja, det skjedde på et møte i Oslo for 6 - 7 år siden. Da tilbød jeg kr. 10.000,- i belønning for den som kunne skaffe legeattest for et mirakel. Men det er ikke gjort noe krav på den summen...

Kanskje vi skulle gjøre det nå da?

Jaa... sier Fragell spørrende og vi forteller «Veslas» sykdoms og helbredelses historie. Det viser seg at Levi Fragell kjenner tilfellet gjennom tidligere omtale i pressen.

— Jeg stusset fælt over den historien, forteller han.

Hvis du får dokumentert det jeg sier her, er du da villig til å utbetale de 10.000?

— Nei, legevitenskapen må først fastslå at det er et Guddommelig mirakel. Her må høyeste medisinske kompetanse inn i bildet, og jeg vil få helsedirektoratet til å hjelpe meg med å vurdere tilfellet.

Tror du at dine venner i helsedirektoratet noen gang vil fastslå noen helbredelse som et guddommelig mirakel?

— Nei, det er jeg sterkt i tvil om.

Så dette tilbudet er ikke alvorlig ment fra din side?

— Ja hva skal man si, jeg har jo ingen tro på dette med Gud. Jeg anser guddommelig helbredelse som helt usannsynlig. Men om noen vil ha bryet med å framlegge en dokumentasjon omkring dette tilfelle så skal jeg tromme sammen spesialister og granske saken.

Nå har spesialister vært inne i bildet her. Dersom det viser seg at medisinske spesialister påny fastslår at hun er helbredet fra denne uhelbredelige sykdom, og at det dokumenteres at hun led av denne i mange år, samt at hun i flere hundre vitners nærvær ble reist opp fra sin rullestol i et kristent møte....

— Nei, det kan jeg ikke godta, avbryter Fragell oss skarpt.

Så uansett hva man legger fram av dokumentasjon så vil du ikke godta det som bevis på en guddommelig helbredelse?

— Nei, ikke om det kan tenkes andre forklaringer.

Vi forstår klart at egentlig er det nytteløst å gå videre med den saken overfor Fragell.

Levi Fragell om «Veslas» helbredelse:

Jeg stusset fælt

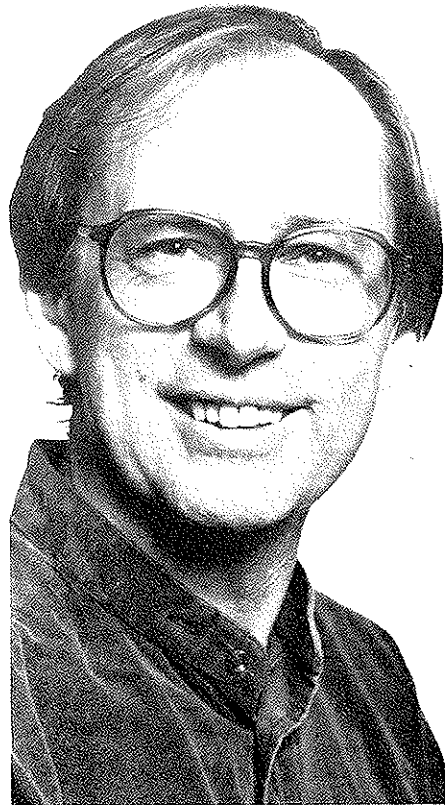
Tekst: Rolf Erik Janøy

Fragell er også en «troende» på sin måte, og uansett hva han får presentert av dokumentasjoner og vitnesbyrd om helbredelse ved forbønn, så vil han alltid kunne tro på en annen forklaring enn at det er Gud som har grepet inn. Som Fragell selv sa til oss: «Jeg vil ikke tro det.»

Det blir med andre ord tro mot tro, dette Fragell?

— Det kan du godt si!

Heller ikke en oppstandelse fra de døde ville imponere Fragell, det eneste måtte være om noen kom med en amputert arm eller

Gen. sek. i Human-Etisk Forbund, Levi Fragell.

fot som var vokst ut igjen etter forbønn. «Da ville jeg måtte ta hele mitt verdensbilde opp til revisjon igjen, for slike mirakler har jeg ikke sett enda», sier han.

Vi prater litt videre med Fragell og han forteller om sin «nød for sjeler» og sin bønneiver da han var ung predikant. Han avslører også at han kjøper Pioneren som han studerer nøye.

— Pioneren er virkelig blitt et veldig godt blad. Det er godt redigert, og for første gang kommer det skikkelige presentasjoner av internasjonale nyheter og oversettelser. Det har undret meg at dette ikke har blitt gjort før. Jeg er selvsagt ikke enig i innholdet tillegger Fragell og vi kan sukke lettet, og takke for oppmuntring fra uventet hold.

— Det skjer mye spennende på den åndelige fronten nå, sier Fragell som videre forteller at han som tidligere insider i kristne kretser følger nøye med i hva som skjer på kristenfronten.

— Jeg tror på en forsterket åndskamp mellom humanismen og de mer bibelorienterte kristne som bruker massemedia som forum. Vi i Humanetisk Forbund følger den utviklingen nøye.

Dere kan vel ikke vente å ha enerett på å bruke media i åndskampen?

— Nei, men jeg syntes kirken enda har et for stort overtak i media. Jeg syntes det er meget skremmende å se hvordan kristne nå tar media i bruk, koblet sammen med ortodoks kristendomsforståelse, og jeg kjemper imot det all jeg kan. Jeg tror dette er den største trusselen vi med mitt livssyn står innfor i dag. Mange av mine kampefeller har nok ikke sett denne nye «evangeliske bølgen» som nå kommer, men jeg med min bakgrunn ser klart farene her.

Ser du det som din viktigste oppgave å bekjempe den kristne tro?

— Ja, spesielt visse sider av den. Jeg har ingen vansker med å akseptere Hognestads versjon av kristendommen, selv om jeg tror den er riv ruskende gal. Det er de bibeltro jeg er redd for.

Hva med en mann som Dr. theol Halvor Moxnes på det teologiske universitet i Oslo. Han tror tydeligvis mer på den «humanistiske tradisjon» enn på Bibelens «2000 år gamle forestillinger». Denslags «kristen humanisme» er vel etter ditt hode?

— Både Moxnes, Halvard Beck og Jervell forsåvidt er jo humanister, som bruker religiøse fraser for å kamuflere seg. Jeg liker ikke denslags heller, fordi de bruker humanismen til å legitimere noe jeg ikke tror på.

Fragell har under samtalen avslørt seg som en sterk «troende» på flere områder. Han tror bl.a. at Human Etisk Forbund kommer til å bli en av Norges største livssyns organisasjoner. Kanskje er det på dette punkt han har størst mulighet til å se at et av sine trosstandpunkter virkelig gjøres.

Selv om Levi Fragell nå ikke lenger ber til Gud hverken for seg selv eller andre, så er vi sikker på at det er mange rundt om i vårt land som fremdeles ber for han.

tegn·under·kirkevekst

Det finnes en sunn teologisk basis for forventning til at tegn og under fortsatt skal forekomme. Denne påstanden kan bekräftes ved at man gransker de bibelske utsagn om Guds Rike.

Tekst: Christian De Wet

Skjønt uttrykket «Guds rike» ikke opptrer i Det Gamle Testamente, er mange lærde enige om at det allikevel klart kan ses, i Guds herredømme over de historiske begivenheter i sin alminnelighet, og over nasjonen Israel i særdeleshet.

Tidlig i Det Nye Testamente bringer Matteus beretningen om Johannes Døperens budskap i Judeas ørken: «Vend om, for Himmelriket er nær.» (Mat 3,2) Etter at Jesus var blitt døpt, og siden fristet i ødemarken, dro han til Kapernaum og begynte sin tre års offentlige tjeneste. Matteus forteller: «Fra den tid begynte Jesus å forkynne: «Vend om, for Himmelriket er nær.» (Mat 4,17). Ikke bare forkynte han, men Han gjorde alle slags tegn og under, som stadfestelse av hans tjeneste. De blinde fikk sitt syn, de døve fikk hørselen tilbake, de stumme talens bruk, de lamme kunne gå, demoner ble kastet ut, og endog døde reist opp. Helbredelser var slik en normal del av Hans tjeneste, at evangelisten kunne si: «Siden dro Jesus omkring i hele Galilea; Han lærte folket i synagogene deres, forkynnte Evangeliet om Riket, og helbredet alle sykdommer og plager hos folket.» (Mat 4,23).

«Komme Ditt Rike» var en del av den bønne Jesus ga Sine disipler som et eksempel (Mat 6,10). Når Jesus talte om Riket, forklarte Han det i en rekke lignelser, og lignet det med en såmann, et sennepskorn, en surdeig, en skjult skatt, en kostelig perle, en fiskenot, og en husholder (Mat 13). Jesus gjorde folkemengdene målløse med sine tegn og under, og forundret dem med sine budskap.

Han ga også Sine disipler autoritet over de urene ånder, og bød at de skulle drive dem ut, og helbrede enhver sykdom og enhver skrøpeligheit, og Han påla dem å forkynne: «Himmelri-

Det bibelske grunnlag for tegn og under

ket er nær.» (Mat 10,7). De skulle også helbrede syke, oppreise døde, rense spedalske, og kaste ut onde ånder (Mat 10,8). Senere utpekte Herren sytti andre, og underviste dem: «Når dere kommer inn i en by og de tar imot dere, så spis det de setter fram for dere, helbred de syke som er der, og si: «Guds Rike er kommet nær til dere.» (Luk 10,8-9).

Ikke bare var Riket et framtrepende tema før Oppstandelsen, men det finnes et fyldig bevismateriale i Skriften for at det ble et meget betydningsfullt tema etterpå. I Ap. Gj. 1,3 leser vi at Jesus, i de 40 dagene som gikk fra Han ble oppreist fra de døde og til Hans Himmelfart, talte til Sine apostler om «Guds Rike».

Da Filip brakte Evangeliet til Samaria, «forkynte han De Gode Nyheter om Riket» (Apg 8,12). I Efesus talte Paulus med stor frimodighet, førte samtaler med folk, og overbeviste dem om Guds Rike (Apg 19,8). Det siste vi kjenner til fra Paulus i Roma, var at han «forkynte Guds rike og lærte frimodig om Herren Jesus Kristus uten at noen hindret ham» (Apg 28,31). Paulus, Peter, Jakob og Hebreer-brevets forfatter, nevner alle sammen Riket i sine brev.

Det greske ordet «basileia» (Kongeriket) kan bety både det geografiske området som kongen råder over, og utøvelsen av den kongelige makt, men det er i den siste betydningen at ordet blir brukt i Det Nye Testamente, i undervisningen om Guds Rike.

Da fariseerne anklaget Jesus for å kaste ut demoner ved Beelsebul, kom Han med denne betydningsfulle uttalelsen om Riket: «Men er det ved Guds

Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds Rike kommet til dere.» (Mat 12,28)

George Eldon Ladd, en av verdens best kjente autoriteter på emnet Guds Rike, gir uttrykk for sin opplevelse av dette skriftordet: «Hva menes med den kunngjøringen at Guds Rike er kommet? Det er dette, at Gud nå er i virksomhet blant mennesker, for å fri dem ut av Satans fangenskap... utdrivelse av demoner er et bevis på at Guds Rike er kommet iblant mennesker og gjør sin gjerning. Det å kaste ut demoner er i seg selv en Guds Rikes gjerning.»

I sin bok *The Coming of The Kingdom*, betrakter den hollandske teologen Herman Ridderbos tegnene og underne i Jesu tjeneste, som vitnesbyrd om Riket. Han hevder: «Denne faktiske forbindelsen mellom Rikets Komme og Jesu undergjerninger, kommer også fram ikke bare ved utdrivelse av djevler, men også ved andre mirakler som Jesus gjorde; for de beviser alle at Satans makt er blitt brutt, og at Riket derfor er kommet.»

Det er en overveldende mengde bibelsk og teologisk kunnskapsmateriale angående Riket, som har gjort at jeg har sluttet meg til de mange teologers syn på tegn og under, som tegn på Riket.

Et skriftavsnitt som bør vies spesiell oppmerksomhet i denne henseende, er Luk 4,18-19: «Herrens Ånd er over Meg, for Han har salvet meg til å forkynne et Gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et Nådens År fra Herren.»

Dr. C. Peter Wagner, professor ved

Fuller Seminary, samstemmer i at en åndeliggjørelse av dette avsnittet ikke kan yte den rettferdighet, men at det knytter seg en meget betydningsfull, bokstavelig mening til det. I sin *Church Growth and the Whole Gospel*, utvikler han en liste over Rikets tegn, så som de finnes i Lukas, ved å føye andre til fra Luk 7,21-22 og Mark 16,17-18. Deretter sammenfatter Wagner to hovedrekker av tegn i Riket:

Kategori A: Sosiale tegn, eller tegn for folket i alminnelighet:

1) Forkynnelse av Det Gode Budskap til de fattige; 2) kunngjøring om frihet for de fangne; 3) befrielse for de undertrykte; 4) proklamasjon av et Nådens År.

Kategori B: Personlige tegn, eller tegn for enkeltpersoner:

1) Gi synet til blinde; 2) utdrivelse av demoner og onde ånder; 3) helbredelse av syke; 4) få lamme til å gå; 5) rensning av spedalske; 6) gi døve hørsel; 7) ta slanger i hendene; 8) oppreise døde; 9) tale med andre tunger; 10) drikke dødelig gift uten å ta skade.

Tegnene i kategori B sier Wagner, er hva som i alminnelighet menes med tegn og under. «De er hva Bibelen henviser til når den beretter om de troendes bønnemøte i Jerusalem, «at tegn og under må skje i det hellige Jesubarnets

Navn» (Apg 4,30); eller i beretningen om Stefanus, som full av tro og kraft «gjorde store under og mirakler blant folket» (Apg 6,8), eller i vitnesbyrdet av apostelen Paulus: «En apostels tegn har jeg gjort blant dere med stor tålmodighet, tegn, under og mektige gjerninger» (2 Kor 12,12). — Hovedmeningen med tegnene i kategori B, er å henlede offentlighetens oppmerksomhet på Guds Kraft, for å nå ufrelste hjerter med Evangeliets Budskap.

Det er også ytterst bemerkelsesverdig at da Jesus sendte de 12 disiplene ut, og senere 70 andre, så ga Han dem en befaling med utrustning av tegn fra kategori B, ikke fra kategori A. Da Jesus ga den store befalingen om verdens-evangelisering, sa Han at tegn av kategori B skulle ledsage disiplenes forkynnelse (Mark 16,15-18).

Dessuten, etterat Jesus hadde forlatt jorden, fortsatte hans etterfølgeres tjeneste å være kjennetegnet ved tegn av kategori B: utgytelsen av Den Hellige Ånd på Pinsedagen (Apg 2,4); likeledes i Kornelius hus (Apg 10,46); helbredelse og djevelutdrivelse (Apg 5,16); en lam helbredet (Apg 8,7); Paulus som bites av en giftig slange uten å ta skade, på Malta (Apg 28,3-5).

I sin bok *The New Being* gir den tyske teologen Paul Tillich en god oppsummering, når han sier: «I sannhet, evangeliene er ikke ansvarlig for at

kraften er borte i skildringen av Jesu vandring og gjerning. De er fulle av fortellinger om helbredelser; men vi — forkynnere, legmenn, og teologer — er ansvarlige for den forglemmelse at «Frelser» betyr «Helbreder»; Den som gjør helt og sunt det som er gått istykker og er blitt usunt, i sjel og kropp. Den blodsottige kvinnen som kom til Ham, ble gjort hel; den demonbesatte som møtte Ham, ble befridd fra de mentale bånd. De som det var gått istykker for eller hvis sinn var blitt splittet, ble helbredet av Ham. Og fordi dette er slik, fordi denne Kraften var blitt åpenbart på jorden, er Guds Rike kommet til oss. Det er dette svaret Jesus gir fariseerne, når de diskuterer Hans Kraft til å helbrede de sinnsforvirrede og besatte; det er dette svaret Han sender til Johannes Døperen, for å hjelpe ham i hans tvil; og dette er den ordren Han gir til Sine disipler når Han sender dem til Israels byer: «Og der dere kommer, skal dere forkynne: Himmelriket er nær! Helbred syke, vekk opp døde, gjør spedalske rene, driv ut onde ånder.» Dette er den oppgaven de får, og til den gir Han dem autoritet og makt. I Ham er Guds Rike kommet, og dets natur er helbredelse; at det gjøres helt som er gått istykker.»

En betydningsfull bok om dette emnet er *Salvation and Wholeness*, av

presten ved St. Mary's, i Newick, Sussex, John P. Baker. Baker ser i Kristi undervisning, at Guds Rikes Komme har tre stadier: det første faller sammen med Jesu egen Person og tjeneste; det andre begynner med Hans Opphøyelse og Den Hellige Ånds utgytelse; og det tredje — en fylde og fullstendig-gjørelse — følger ved Jesu Gjenkomst, Hans Parousia.

For Baker er det klart at Gud ønsker at enhver troende skal leve i god helse, inntil «deres dagers tall er fullt». Ifølge 5 Mos 34,7 hadde Moses i en alder av 120 år øyne som ikke var sløvet, og hans livskraft var ikke svekket; og den eneste grunnen til at han døde, var at Gud tok hans ånd til seg, fordi hans dagers tall var fullt.

«Vi kan ikke la være å oppleve, bortsett fra forfølgelse, krig osv.», sier Baker, «at det er Guds plan for de som stadig lar Livets Ånd i Kristus sette dem fri fra syndens og dødens lov på ethvert område i deres liv, at de var en livsfylde, i god helse, skal få oppgi ånden, så den vender tilbake til deres Skaper, når Han ser at deres dagers tall (normalt 70-80 år nå) er fullt; for deres tider er i Hans hånd (se 1 Mos 25,8 35,29 49,33 2 Mos 23,26 Job 42,17 Salme 31,15 90,10 104,29 Fork 12,7.)»

Et av hovedordene for «helse» og «helbredelse» i Det Gamle Testamente — «arukah» — betyr bokstavelig en «forlengelse» eller «utsettelse» (Jes 58,8 Jer 8,22). Ifølge Baker ser det ikke ut til at vi har noe skriftmessig grunnlag for å vente eller motta dårlig helse eller sykdom fra midt i livsløpet av, men at vi snarere skulle forvente god helse, i det minste til opp i 70-årene, om vi vandrer med Herren. Vi må naturligvis forvente de normale tegn på alderdom, men ikke nødvendigvis ekstrem skrøpeligheit eller vedvarende smertefull sykdom til det siste. Det skal snarere være slik at livet ebber ut, og raskt på slutten, idet Herren enten tar personens ånd til Seg, eller ved at personen oppgir ånden til sin Skaper, med fred i hjerte og sinn.

«I Bibelen er tilgivelse, helbredelse, evig liv, og utfrielse fra den Ondes makt, osv., ikke atskilte gavepakker; de er alle deler av den ene og store Gavepakken som Gud ga i Jesus Kristus, som Frelse for Sitt folk. «Frelse» og «helbredelse» er i virkeligheten uttrykk som dekker hverandre,» sier Baker.

Helbredelse som en del av frelsen, fjerner ikke den del av lidelse som tilhører den troendes gudsliv. Den lidelse som bæres ydmykt og på rette måte for Kristi skyld, vil være med å forme karakteren og styrke troen, og derved spille en viktig rolle i frambringelsen av helhet (Rom 5,3-5). Problemet er her at på grunn av dette lidelses aspektet, tar mange kristne imot sykdom som en del av Guds fullkomne vilje for

dem. Men dette er ikke en nødvendig følgeslutning. Ingen vil og kan tvile på at Herren kan bruke og bruker sykdom og ulykker for å rense og ydmyke Sine barn, på kortere sikt (Salme 119,67-71), men Peter gjør det helt klart at kristne ikke skulle betrakte dette som Guds fullkomne vilje (1 Pet 2,24).

Baker peker også på at både Det Gamle og Det Nye Testamente viser at rot-årsakene til sykdom ofte er åndelige og følelsesmessige, snarere enn fysiske. Videre er det Bakers overbevisning, at helbredelse på ethvert område i personligheten (innbefattet de fysiske forhold) er Guds frelsesforordning i Ny-Testamentes Nådetidshusholdning. Et av hans sterkeste argumenter er at den sammensatte pakts-tittelen som er brukt i 2 Mos 15,26 — Jahve-Rapha (Herren (som) Helbreder) — er en av de syv titlene som er satt sammen med Guds paktsnavn, Jahve, i Det Gamle Testamente. De tjener alle sammen som løfter for Hans folk, i sin helhet og uten forskjell. Det er ingen grunn til å begrense omfanget av eller gyldigheten for et av dem, uten å gjøre det samme for alle de andre. Men også ses dette på som noe som ikke opphører under Den Nye Pakt. Jes 35 og 53 taler om en kommende tidsalder hvor de syke og vanføre skulle helbredes og sykdommer og smerter bæres av den messianske Tjener av Jahve.

«Dersom Den Nye er en bedre Pakt, må vi kunne forvente at Gud ikke skal være mindre villig til å vise nåde på et hvilket som helst område som er omtalt i Den Gamle Pakt, særlig på bakgrunn av Jesu Kristi tjeneste. Omtrent en fjerdedel av evangeliene er opptatt av Jesu helbredelsestjeneste. Det eneste som synes å ha hindret Ham, var vantro (Mat 13,57-58).

Når vi ser på de forskjellige oppdrag Jesus ga Sine disipler og Hans uttalelser angående Menighetens tjeneste etter Hans Himmelfart, blir det klart at Jesus aldri hadde til hensikt å la Menighetens helbredelsestjeneste avsluttes etter Hans død. I den store Misjonsbefalingen i Mat 28,19, får disiplene ordre om å gjøre disipler av alle nasjoner og døpe dem, og lære dem å holde alt det Jesus hadde befalt dem. Helt klart må dette «alt» for disiplene ha innbefattet helbredelse og djevleutdrivelse, slik som for deres tidligere utsendelser. I Den Første Menighet fant det sted mange helbredelser, og ikke bare gjennom apostlenes tjeneste (Apg 8).

Av brevene framgår det klart at Evangeliet ikke bare ble forkynt med ord, men også med kraft og gjerninger i Den Hellige Ånd (Heb 2,3-4). Miraklene fortsatte bevislig i menighetene (Gal 3,1-5). Menighetsleddene, som var døpt i Den Hellige Ånd, mottok troens gave, gaver til helbredelser og

kraftgjerninger, og evnen til å bedømme ånder (1 Kor 12,8). Når en troende i en forsamling var syk, ble de eldste tilkalt for å salve med olje i Jesu Navn og be troens bønn til helbredelse (Jak 5,14-16).

Imidlertid reiser det seg et annet betydlig spørsmål: Er det helbredelse i Forsoningen?

Det verset som i særdeleshet understøtter at det er helbredelse i Forsoningen, er Mat 8,17, som er basert på Jes 53,3ff: «Da det ble kveld, brakte folk til Ham mange som var besatt av onde ånder. Han drev åndene ut med et ord, og helbredet alle som var syke. Slik skulle det bli oppfylt som er talt ved profeten Jesaja: Han tok bort våre plager og bar våre sykdommer.» (Mat 8,16-17)

Skjønt de hebraiske ordene «choli» og «makob» er blitt oversatt med «sorg» og «bedrøvelser» (på engelsk!) i Jes 53,4ff, peker Bosworth med rette på at Matteus tolkning av dem som «sykdommer» og «skrøpeligheter», kun er alminnelig respekt for den vanlige betydningen av de opprinnelige ord. Noen få minutter med et bibelleksikon og gode oversettelser vil kunne vise leseren at «choli» er riktig oversatt med «sykdom» i langt de fleste tilfellene i Det Gamle Testamente. «Makob» kan bety enten «sorg» eller «smerte». Spørsmålet om hvorvidt Jesus bar våre sorger og sykdommer på Korset ved siden av alle de andre virkningene av synden og dommene for den, kan ikke avfeies så lett, siden Jes 53 er alminnelig anerkjent som en profeti om Golgata-verket. I følge Baker brukes «de samme ordene for å bære — «nasa» og «sabal» både for misgjerninger, og sorger og sykdommer, og det stedfortredende i hele avsnittet synes klart. Og dette aspektet omtales i forbindelse med helbredelse og helhet i versene 5 og 10, hvor vi leser: «... over Ham kom den straffen som gjorde oss hele, og ved Hans sår er vi helbredet», og: «... det var Herrens vilje å knuse Ham; Han gjorde Ham syk...» (ENG.) Selv om ordet «bære» i Mat 8,17 er gitt betydningen «ta bort» (sykdom), er hele tanken i Jes 53 så nært knyttet til Forsoningen (og den stedfortredende gjerning), at den ikke kan skilles ut uten å gjøre vold mot profetens ord.»

I tillegg er det visse gammeltestamentlige offer, forbilder og begivenheter som gjør det helt klart at det er en forbindelse mellom Forsoningen og helbredelse. Et eksempel er offerne til renselse av spedalske i 3 Mos 14 - 15. Baker uttaler at medmindre vi vil anta at spedalskhet alltid er et resultat av personlig synd, eller vil behandle den alene som et bilde på synd, så er det umulig å unnsnippe den kjensgjerning at det er helbredelse i Forsoningen.

Et annet eksempel er kobberslangen

i 4 Mos 21,4-9, som tas opp av Jesus i Joh 3,14-15 som et bilde på Hans Soningsdød på Korset: «Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik skal også Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på Ham, skal ha evig liv.» Vi ser hvordan folket ikke bare var befalt å se på kobberslangen for tilgivelse, men også til helbredelse for sine plager. Det siste eksemplet finner vi i Job 33,23-25: «Finnes det da en Engel for ham, en Mellommann, En av tusen, som kan fortelle ham det rette, og som kan være nådig mot ham, og si: «Fri ham fra å gå ned i avgrunnen, jeg har funnet løsepenger; da blir hans kropp som på et barn, og han blir atter som i ungdommens dager.» (ENG.)

Elihus ord i dette avsnittet synes, som noen av Davids ord i Salmene (Salme 49), å være basert på tanken om en forsoning og løsepenger («kopher»), som gir tilbake helse og helbredelse i livet.

Bakers tredje og siste argument er at det er klart at alle velsignelsene som tilflyter oss i Kristus, nødvendigvis må komme til oss gjennom Hans stedfortredende soningsdød. Det eneste som kan ha grunn for debatt, er hvorvidt Guds helbredende nåde er innesluttet i Hans pakt eller ikke. Jeg tror at den sammensatte paktstittelen som er brukt i 2 Mos 15,26 — Jahve-Rapha

(Herren (som) Helbreder) — gir svar på dette spørsmål.

Er det helbredelse i Forsoningen? Jeg tror at vi har nok bibelsk og teologisk bevismateriale til å slå fast at det forholder seg slik. Vi har, som Guds barn, til og med rett til å kreve helbredelsesløftene oppfylt i våre liv. Vi kan tilbe Jesus ikke bare fordi Han på Golgata betalte prisen for våre synder, men for at Han også bar våre sykdommer og skrøpeligheter. Nå kan vi få være både åndelig og fysisk hele.

Fra «Christian Life»

Hør Vesla Mortensen selv fortelle om sin helbredelse

Vi har fått opptak av møte i «Elim» Ålborg dagen etter at «Vesla» ble helbredet. Der vitner hun selv om hva som skjedde. Forøvrig taler forstander Sven-Axel Conrad og det er mye sang og musikk.

Kr. 25,- pr. stk. (+ porto)

Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

NY BOK

Hvor går den karismatiske vekkelse?

DEN RADIKALE KRISTNE
av Arthur Wallis
Et oppgjør med læreløshet,
kompromiss
religiositet
dødetradisjoner

En vegviser for enkeltpersoner og menigheter som vil videre Jesus vårt radikale forbilde Arthur Wallis er en av ledrene i den karismatiske vekkelse i England. Boka er født i bønn og nød for Guds folk og bringer et utfordrende budskap fra Herren til alle kristne

Pris kr. 30,-

Spør etter boka hos din lokale bokhandler eller skriv direkte til

GJENREISING
Norsk Forlag
4550 Farsund

Kassetter fra Festspillkonferansen i Eldorado

Torsdag: ÅGE ÅLESKJÆR
«Den herlige menighet»
Fredag: JANØY/GRANLUND
«Kristi ufattelige rikdom»
Lørdag: KJELL HALTORP
«Troens bekjennelse»
Sønd.form. Sverre GRANLUND:
«Hemmeligheten til indre hvile og trygghet»
Sønd.kveld: ÅGE ÅLESKJÆR
«Skikken for Guds rike»

SEMINARENE:
Kjell Haltorp: «Hvordan finne sin tjeneste - salvet lederskap. Sverre Granlund: «Guddommelig helbredelse».
Rolf Erik Janøy: «Vår stilling i Kristus»
Åge Åleskjær: «Et fungerende kristenliv»
Martin Meland: Disippelskap.
Hør disse retningsgivende og trosstyrkende budskap av salvede forkynnere.

Lovsangskassett fra møtene med bl. a. Thorbjørn og Wencke Baksvær og «Doxa»

Pris pr. kassett: kr. 30,- + porto.
Seminarene samlet: kr. 160,- + porto.
Ring eller skriv til:
FILADELFIA KASSETTMISJON
Olav Kyrrresgt. 28 — 5000 Bergen
Tlf. 31 69 05 — 13 03 67

I økende antall står i dag homofile åpent fram og krever at de kristne skal anerkjenne deres seksuelle praksis. Tradisjonelt har homofili blitt ensidig fordømt i kristne kretser. Men i de senere år har det vært et økende påtrykk for at homofilt samliv skal få kirkelig velsignelse. Finnes det en bibelsk vei mellom disse to ytterpunkter?

Tekst: Rolf Erik Janøy

Det har på få år skjedd store endringer i synet på samlivsspørsmål. Nordiske land har vært blant de fremste i en utvikling som har fjernet store folkegrupper fra det kristne moralsyn. Biskopene strir med å tilpasse Den norske kirke til de nye strømninger i folket. Vi har nok bare

sett begynnelsen på de kompromiss som må gjøres når man vil være kirke for et flertall som har vendt Gud ryggen, både i tanke og handling. Et resultat av utviklingen er at de homofile stadig sterkere krever Den norske kirkes godkjenning av homofilt samliv. I sommer hadde man såkalt «Homodager» med stor og velvillig publisitet i

presse og kringkasting, og kirkelig «solidaritets-gudstjeneste».

Provosere

Hensikten med at de homofile vil markedsføre sin livsstil er bl.a. et ønske om å provosere. Ved provokasjoner håper man å få fram fordommer som ennå finnes, for så å angripe disse. Nå kan dette også gjøres med loven i hånden, siden vi har fått forbud mot diskriminering av homofile, en paragraf som antagelig vil få sin tolkning i retten med det første. Det har nemlig lykkes homofile å provosere enkelte kristne til å reagere på en måte som gir grunnlag for å anmelde dem. Debatten i media har vesentlig fulgt det kjente mønster hvor personer diskuteres så sterkt at saken kommer i bakgrunnen.

Hva er en kristen holdning til homofili?

Journalistene får anledning til å bruke knepet som alltid ser ut til å lykkes: Man kontakter en forkynner og spør hva denne mener om en annen forkynner, og pressen får «godt stoff» om kristne som tar avstand fra hverandre. Framfor alt skapes det et inntrykk av at de kristne er mest opptatt av homoseksualitet og seksualsynder, når de da ikke holder på med «onde ånder». Det ser ut til at slike tema er en uutømmelig kilde til spaltefyll. Men vi kan ikke gi bare pressen skylden for at almenheten får et så misvisende bilde av hva som engasjerer Guds folk i dag. Det finnes tydeligvis alltid kristne som mer eller mindre bevisst lar seg bruke av media til å skape et negativt inntrykk av den kristne tro. Vi skal heller ikke glemme at bakgrunnen for at den nesten militante aggressivitet som enkelte homofile demonstrerer i dag, kan være års erfaring av en nesten kompakt uvilje og fordømmelse fra medmennesker. Her har vi kristne nok med oss selv. Vi finner dessverre en rekke skremmende eksempler på hvordan homofile er blitt møtt med kalde og dømmende hjerter. Homofile som er oppriktige kristne, er blitt frosset bort fra menighetssamfunnet når deres legning har blitt kjent. I skrift og tale har homofile fått sin dom fra «niddkjære» forkynnere, på en måte som utleverer disse til forakt og antipati. Når slike overtramp blir avslørt i evangeliets lys, blir det klart at vi kristne har mye å be de homofile om tilgivelse for.

Liberale

I den senere tid har en ny linje blitt ført fram i enkelte kristne grupper. Anført av liberale teologer har man søkt å framstille homofilt samliv som Guds gave «i annerledes form». Man etterlyser en erkjennelse fra kirken av homoseksualitet som «fullverdig kjærlighet» mellom mennesker. I USA og England har man opprettet kirker for homofile og har også viet par av samme kjønn og velsignet samlivet i Guds navn.

En prest som står sentralt i den svenske kirke, sa det slik fra sin prekestol: «Jeg ser fram mot den dagen da vi får gi velsignelse over de homoseksuelle forholdene.»

Hvordan skal man finne en bibelsk holdning i denne forvirrende situasjonen? Ingen vil vel tilbake til en vulgær fordømmelse basert på uvitenhet om de homofiles situasjon. Men er den liberale teologis linje et brukbart alternativ?

Myter

Før vi søker et bibelsk svar, la oss kort se på noen av de vanligste mytene omkring homofili:

Homofili er en uforanderlig legning. Mange homoseksuelle hevder at deres seksuelle legning er nedlagt i deres na-

tur, og er medfødt. De sier seg å ha vært homofile hele sitt liv og kan ikke tenke seg å være noe annet. At det forholder seg slik har aldri blitt medisinsk påvist. Tvertom har man funnet at f. eks. hormonforstyrrelser ikke fører til homofili. Det er også påvist at det er langt flere homofile menn enn kvinner, noe som gjør arve teorien lite trolig.

De fleste synes å være enig om at det man finner som den vanligste årsak til homofili, er påvirkning fra miljøet. En stor rolle synes foreldrene å spille her ved at de dominerer eller skyver bort barna. Også andre miljøfaktorer kan føre til antipati for det annet kjønn, som f. eks. seksuelle overgrep i et følsomt stadium i den seksuelle identitetens utvikling. Om man kan påvirkes til homofili, burde man også kunne påvirkes bort fra homofili. Denne tanke har vakt sterkt motstand hos mange homofile, men en forskningsrapport som kom i 79 (Master & Johnson: «Homosexuality in Perspective»), påviser at homofile som ville bli fri sin legning, virkelig ble det ved psykoterapi. Et problem med terapi er at mange psykiatriske mangler etisk overbevisning om at det er noe feil med homofili, og kan derfor gi liten hjelp og støtte til homofile som vil bli heteroseksuelle (seksualitet rettet mot det andre kjønn).

Homoseksualitet må leves ut. Den samme myten har man forsøkt å agitere for når det gjelder sex i sin alminnelighet. De impulser man får, må man følge, ellers kan man bli seksualnevrotiker.

Erfaringen har vist at mange mennesker som har avstått fra å leve ut sin seksualitet, har vært både skapende og sunne personligheter. De som har latt seg styre av sine «impulser», har såvidst ikke unngått nevroses. Hva om psykologene skulle si det samme om aggressiviteten, som også finnes som en mulighet hos de fleste mennesker. De anbefaler neppe at vi uhemmet skal gi etter for aggressive drifter, men gir oss råd om hvordan de skal takles.

Den som blir en kristen, løses automatisk fra homofili. Verken Bibelen eller erfaringen lærer oss at omvendelse er en hurtigvirkende løsning på alle problemer. Det er en overgang fra å leve for seg selv, til å begynne å leve for Gud i tillit til at Jesus Kristus har sonet mine synder og gir meg kraft til å leve det kristne livet. Det er et vendepunkt og et startpunkt, men kampen mot det gamle livet pågår. Men her er Guds kraft vår daglige mulighet til å leve langt utover hva vi formår utfra vår egen natur.

Homofili kommer fra onde ånders innflytelse. Vi tror onde ånder eksisterer, men ikke at de ligger bak alle de pro-

blem vi mennesker har. At de skulle være forklaringen på en homoseksuell legning, ville være en fornektelse av påviselige, psykologiske faktorer. At homofili, som så meget annet, kan bli en totalt dominerende fiksering, kan komme fra ond åndelig innflytelse. Men det er unntagelser, som ikke må gjøres til en myte som hindrer den enkelte i å ta ansvar for sine handlinger.

Bibelens autoritet

Sterke krefter presser i dag på kirke og kristenfolk for at de skal komme i takt med opinionens syn på homofilt samliv, der er det nemlig iferd med å bli akseptert som en «menneskerettighet». Hva skal man så gjøre med Bibelens tale? Her ser vi at man prøver to veier, enten omtolker man det som står, eller man setter et stort spørsmålstejn ved Bibelens autoritet på dette området. Og her er det at det avgjørende skille går blant de som søker et kristent standpunkt.

Skal vi tro Bibelens tale slik det står, eller skal vi tolke Bibelens etiske undervisning som et produkt av sin tid?

Hvis det siste er tilfelle, blir Bibelen eller skriftsteder ikke noe avgjørende argument i denne sak. Et eksempel på en slik holdning framviser Dr. theol Halvor Moxnes ved Det teologiske fakultet i Oslo. Han kaller seg «Paulus forsker» og en som driver «et faglig forsvarlig arbeid med etiske spørsmål». Han advarer i sterke ordelag mot de som i debatten om homofili «vil finne svaret i 2000 år gamle forestillinger». Selv foretrekker han å legge vekt på «den humanistiske tradisjon og dens kamp for menneskeverd». Kirken må ikke «fortsette å diskutere bibelsteder» for det vil bare forsinke den i «å anerkjenne selvsagte menneskelige rettigheter». (Dagbladet 9.7.83.)

Når ikke Bibelen er noen autoritet lenger, er det andre ting som blir det. Som «den humanistiske tradisjon», for ikke å si det til enhver tid alment aksepterte. Bibelen må justeres i takt med folkemeningen, ellers vil kirken få store deler av opinionen mot seg. En slik reduksjon av Bibelens autoritet skaper alvorlige problemer:

1) Skal Bibelen tilpasses det som er alment akseptert på visse punkt, blir det vanskelig å hevde at Bibelen ikke skal «justeres» på andre punkter. Det merkelige er at slike teologer bruker Skriften som autoritet når de f. eks. ganske riktig vil hevde at utbytting av fattige er ubibelsk. Da er de «gamle forestillinger» gyldige også i dag. En slik Bibelbruk underminerer alle etiske standpunkter grunnet på Bibelen, ikke bare de som i dag oppfattes som ubekvemme.

2) Troen på at Bibelen må underordnes vår «opplyste tid», bygger på at mennesket hele tiden gjør moralske og

etiske framsteg. Vår tid skulle i så fall være et høydepunkt så langt. Jeg tror mange tvertom opplever at vår tid preges av et forfall på nettopp disse områder. Men skulle det komme tider hvor det er stemninger i folket for en meget hård linje for homofili, skal vi så tilpasse Bibelen til det?

3) Liberale teologer hevder ofte at deres bibelkritikk har til hensikt å gjøre det kristne budskap mer akseptabelt for vår tids mennesker. Men når folk får høre at Bibelen må «moderniseres» på enkelte områder, vil det lett føre til at man mister tillit til Bibelen på alle områder. En slik «retrett-teologi» vinner liten respekt i det lange løp. Selv ateister har påvist det intellektuelt ynkelige som ligger bak en del merkelige forsøk på å få Bibelen på linje med det folk flest kan akseptere. Det blir som en skrev: «Teologi er kunsten å smyge seg forbi besværlige punkter i den opprinnelige lære.»

Det bibelske synde-begrepet vil alltid møte opposisjon i almenheten, det

samme vil være tilfelle med en rekke andre sentrale Bibelske sannheter.

Neste kjærlighet

En annen måte å svekke Bibelens etiske retningslinjer på er å kalle dem for «løsrevne bibelsitat» i motsetning til f. eks. «Jesu ord om nestekjærlighet». Kjærligheten løsrives fra sitt Guddommelige opphav og gjøres subjektiv. Alt som gjøres i «kjærlighet», er rett. «Kan de sterke følelser av kjærlighet som vi homofile har, være feil?» skriver en homofil kristen. Det er viktig at vi holder fast på kjærligheten som det sentrale i evangeliet, men det ville være imot Guds karakter å bedømme en handling som kjærlighetsfull om den går rett imot Hans uttrykkelige vilje.

La oss nå gå til Bibelen. Ikke for å finne skriftsteder vi kan slå i hodet på de homofile, eller for å lete etter støtte for et «tidsmessig» syn på dette spørsmålet. Om vi skal få et rett svar, må vårt motiv være at vi saklig gransker Skriften for å finne hva den selv sier om dette emnet.

Gud avgjør

Vi gjør det fordi vi har tillit til at Bibelen er et samlet uttrykk for Guds åpenbare vilje. En veiledning for hans skapning, som alltid er aktuell.

Det er viktig først å understreke at Bibelen taler om dype vennsforhold også mellom personer av samme kjønn. Les f.eks. om David og Jonatan (1. Sam 18,1-4, 2. Sam 20,41-42 og 1,26). Disse skriftsteder viser at vi ikke skal være redd for å vise følelser overfor mennesker av vårt eget kjønn. Både David og Jonatan var dog heteroseksuelle, og der går helt tydelig grensen. Når det gjelder det seksuelle samliv, er det mann og kvinne som er skapt for hverandre. (1. Mos 2,18-25)

Når Paulus skriver om homofil praksis i Rom 1,26-27, så beskriver han det som en av følgene av at mennesket vendte Gud ryggen i syndefallet. Fallet fikk direkte konsekvenser også imellom menneskelige forhold. Noen har forsøkt å tolke denne teksten slik at Paulus her kun taler om de som gjør bevisste sidesprang for sin heteroseksuelle legning, og at dette ordet ikke gjelder mennesker med en homoseksuell legning. Dette motsies klart av hele sammenhengen der Paulus henviser til hvordan det historiske syndefallet førte til en destruktiv legning som omfatter hele menneskeheten. Denne legning kaller Skriften synd. Den homofile praksis er bare ett av mange uttrykk for dette. I samme kapittel nevner Paulus også bl.a. pengejag, misunnelse, strid, svik, sladder, baktalelse, ukjærlighet og ubarmhjertighet. Slike synder er altså like alvorlige. Skriften gjør det her klart at homosek-

suelle handlinger er synd. Men vi finner IKKE at det framstilles som en verre synd enn f.eks. baktalelse.

Legg også merke til at han etter denne mørke synde-katalog tar med to vers som fratar oss retten til å dømme hverandre. Rom 2,1-2. «Når du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du gjør jo det samme selv.» Ettersom vi alle har syndet på ulike vis, har ingen av oss rett til å dømme andre, heller ikke homofile. Dommen tilhører Herren. Vi har heller ingen rett til å fornekte at Bibelen omtaler homoseksuelle handlinger som synd. Det er bare Gud som avgjør hva som er synd. Den avgjørelsen kan ikke mennesker ta fra Ham. Det Gud klart sier er synd gjennom sitt inspirerte ord, må vi bøye oss for i dypt alvor.

Nøkkelen

Det er meget viktig å se at Paulus klart betoner den homoseksuelle handling som synd. Det er utfra vårt bevisste valg at vi synder, ikke utfra vår legning. Det er ikke synd å fristes, men handlingen utfra fristelsen føder synd. Vi har alle en naturlig legning som frister til synd. Å ha en homofil legning er ikke synd. En homofil er ikke mer en synder enn noen annen. Det er homoseksuelle handlinger som er synd, og som på linje med andre synder kommer inn under Guds dom.

Den kjente beretningen om Sodoma viser hvordan homoseksuell praksis sammen med andre synder dro Guds dom over byen. 3. Mos 19,1-28. Å hevde at sodomittenes synd var å bryte mot gjestfriheten, motsier hele sammenhengen. Forøvrig gir 3. Mos 18,22 og 20,13 sterke forbud mot homoseksualitet. I 1. Kor 6,9-11 nevner Paulus homoseksuell praksis i samband med synder som hindrer oss fra å arve Guds rike. Han påminner menigheten om at «slik var noen av dere en gang», men at de nå har fått kraft fra Gud til å leve et rent liv.

Det Bibelen krever av en homofil, er avholdenhet. Det samme kravet gjelder heteroseksuelle handlinger utenfor ekteskapet, til tider også innenfor ekteskapet. Å se forskjellen på homofil legning, som ikke er synd, og den homoseksuelle handling som er synd, er nøkkelen til en rett forståelse av det kristne syn på homofili.

Det er mulig

Hva er så en kristen holdning til homofili?

Utgangspunktet må være det fundamentale som Jesus Kristus har gjort for oss gjennom sin død og oppstandelse. Han har tatt all vår skyld og dom på seg og tilbyr full tilgivelse og forsoning

Fortsettelse side 42.

Løst fra homofili

Paul Almy er en ung forkynner knyttet til Teen Challenge i USA. Han var selv homofil, men fant en bibelsk vei ut av denne situasjon. Han har siden fått være til hjelp for mange. Spesielt har han et budskap til de kristne som lengter etter større seier over synd.

Paul Almy

D-208

HVORDAN BEHANDLE SYND

Her underviser Almy utfra Guds ord, hvordan vi skal behandle synd i vårt eget liv. Et sentralt og viktig budskap.

Paul Almy

D-87

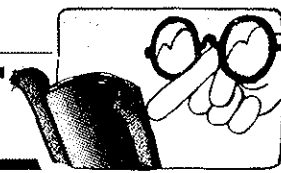
1) HVORFOR VI PRØVES
2) SEIER GJENNOM PRØVELSER

Usedvanlig klar og fostrene undervisning om prøvelser og fristelser. Bibelsk veiledning om hvordan vi skal møte motgang og vanskeligheter så de tjener oss til åndelig modning. Levende erfaringsforkynnelse som angår enhver kristen. Svein Thorkildsen tolker.

Kr. 25,- pr stk.
(pluss porto)

Bestilt fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Hørtan · Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Brødre eller naboer!

Det som forbauser meg mest, hos så mange av våre lærestridende kristne ledere, er det manglende **pastorale** gangsyn som kommer til uttrykk i den bevisstløse krangel om lærepunkter. Hvordan kan de mene å bringe et troverdig vitnesbyrd om Kristus når de samtidig til stadighet har behov for å markere avstanden til sine medkristne? Kan de vente annet enn at folk flest ryster på hodet av forkynnere som med munnen taler om forsoning, samtidig som en så stor del av deres tid og energi går med til å strides offentlig om ord og dogmer?

Det ville være begripelig, om enn ille nok, dersom de bekjempet andre kirkers tro og lære, men det ufattelige er at de alle tilhører den samme norske kirke, og dermed står som medansvarlige for denne kirkes forkynnelse. Men få av dem ser lenger enn til sin egen organisasjon eller tilhengerskare, og det synes ofte viktigere for dem å markere organisasjonens egenart enn å bringe det norske folk til tro på Kristus. Da må heller ingen fortenke det norske folk i å trekke sine slutninger, og vende ryggen til en tro som avler så mye bitterhet og strid.

Avkristningen går med stormskritt for tiden, og vi stanser den ikke, som enkelte synes å tro, ved hjelp av lovgivning og formålsparagrafer. Heller ikke ved å true med helvete og fortapelse. Der er bare én vei, både til saligheten og til fremgang for den kristne tro, og den heter omvendelse og innbyrdes kjærlighet. Dersom de kristne ledere slo inn på denne vei, ville nok mange følge etter. Og skal vi tro Skriftens ord, er det ikke våre meninger som engang skal dømmes, men våre liv. «Ikke alle som sier Herre, Herre...» Hva som er den himmelske Fars vilje i denne sak kan vel intet kristent menneske være i tvil om.

Forleden fikk jeg tilsendt et avisutklipp som på en tragisk måte bekrefter mine påstander. Det dreier seg om en leder i indremisjonsorganet «For Fattig og Rik», signert G. Pr., og datert midt i bonneuken for kristen enhet. Det gjelder kristelige fellesmøter. Prestegaard advarer mot samarbeid mellom de forskjellige protestantiske grupperinger, selv om han med tilfredshet kan konstatere at det ikke finnes så mye av nettopp det: «Noen stor utglidningsfare i bruken av bedehusene er det nok ikke. Enkelte steder har vi akseptert at det er fellesmøter. Det dreier seg da om spesialarrangementer og ikke en fast virksomhet. **Mellom gode naboer er det som regel best med gjerder.**» Slik kan man skrive, og samtidig ville fremtre som talsmann for «Guds rene ord».

Kan han vise til ett eneste ord i Den hellige skrift som gir ham rett til å hevde at det skal være gjerdet mellom de kristne, eller at de skal leve som naboer? Er det ikke bibelens klare tale, som indremisjonsgeneraler så gjerne sier, at Kristus har revet ned alle skillelinjer mellom menneskene, og gjort oss alle til lemmer på det ene legeme?

Det er ikke **naboskapet** som er Skriftens bilde på forholdet mellom de kristne; den sier uttrykkelig at vi skal være **brødre**. Likevel skriver Prestegaard ufortrødent videre: «Men det er viktig at det ikke legges opp til et festnet, kontinuerlig samarbeid.»

Må vår Herre fri oss fra en bekjennelse, som lever så høyt på å bygge opp de gjerder Herren har revet ned, og knuse den enhet som er Guds uttrykkelige vilje.

PATER HILARION,
i St. Olav

Ikke døm

«Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt!» Er det ikke frigjørende for oss å høre dette? Er det ikke godt å få slippe dommerfunksjonen over våre medmennesker og få konsentrere oss om langt viktigere sider av livet: Hvordan vi selv skal leve

rett, hvordan vi skal få andre med oss i arbeidet for at nestekjærligheten skal få bedre livsvilkår iblant oss?

Dommen skal vi rolig og trygt overlate til Gud. Han er den eneste som til fulle makter å skjelve mellom person og gjerning. Han gjør det underet å møte gjerningsmannen med kjærlighet og gjerningen med fordømmelse, uten at de to blir blandet sammen og gjort til samme sak. Guds nåde er moralismens rake motsetning.

Hva så med det moralske forfall, økning i voldshandlinger og økonomisk kriminalitet, normløshet i seksuallivet? Skal vi lukke øynene av frykt for å kjenne egne bjelker stikke om vi protesterer mot det vi ser?

Nei! Moralismens alternativ er ikke den etiske taushet. Mer enn noensinne trenger vi innsikt og mot til å trekke skillet mellom rett og galt i det samfunnet der vi lever. Men sett fra kristent synspunkt er måten det skjer på ikke likegyldig. Våre moralske dommer skal ramme handlingene. De andre dommene, de som rammer våre medmennesker på en slik måte at vi selv fremstår som så mye bedre, er vi fritatt fra å felle.

PAUL LEER — SALVESEN

«Guds folks sanne enhet»

Som pinsevenner har vi i årenes løp blitt nokså fastgrodd i lærespørsmålene, og vi har ikke vært redder for å markere oss. La oss erkjenne at vi nok iblant har utsatt oss for å bli for trange i vårt syn. Men vi har hatt åndelige foregangsmenn som har minnt oss på at pinsevekkelsen ikke er til for sin egen skyld, uten at den gjennom sitt budskap skal tjene hele kristenheten.

Det er viktig at man ikke blir selvtilfreds. De forkynnere iblant oss som har utøvd den største innflytelsen, har vist oss at man skal ha aktelse for alt det gode som vi har fått fra åndelige foregangsmenn i ulike tider og i ulike åndelige tradisjoner. Vi har mye å lære. Og det er viktig på ulike måter og fordype det åndelige fellesskapet med andre kristne. Kristi kropp har langt videre grenser enn pinsevekkelsen som en åndelig bevegelse. Herren kjenner sine, og det er til det beste for oss å erkjenne våre søsken hvor enn de måtte høre til.

Det hindrer ikke at man er tro mot den overbevisning man har om menighetens oppbygging og at man frimodig forkynner den lære som man har fått visshet om. Man må være seg ydmykt bevisst at intet individ og ingen bevegelse har alt åndelig lys. Men man må handle etter det lys man har. Det er ikke tilrådelig å handle mot sin samvittighet. «Forbli i det du har lært og som du er blitt overbevist om», formante Paulus sin åndelige sønn Timoteus.

Og når det finnes så mange formaninger i Skriften i samme ånd, så må det innebære at en målbevisst forkynnelse av den personlig tilegnede sannhet og en samvittighetsbevisst tilslutning av den også tjener Guds folks sanne enhet.

Olof Djurfeldt
i «Evangelii Härold»

Den overåndelige typen

Medvirker fem ganger i løpet av et møte, men kommer ikke godt ut av det med sin kone og familie.

Tilskriver alle sine feil og nederlag djevelen som han binder med sterke bønner, mens han ikke ser sitt eget behov for omvendelse. Kan ikke fortelle deg noe uten hele tiden å påberope seg at det var Herren som viste ham det.

Føler at det er uandelig å nyte ganske alminnelige ting og gjøremål. Lever på en åndelig diett av

visjoner, profetier, konferanser, kassetter og den sist utkomne kristne pocketbok. Har kun liten tid til overs for å gjøre noe som helst nyttig eller være disponibel for forskjellige tjenester.

Kastet sine briller forrige måned, idet han påsto at han var helbredet, men leser nå Bibelen fem cm. fra sin nesetipp.

Ber om forbønn for «symptomene» på en forkjølelse, som djevelen har lagt på ham.

Søker ledelse for å gjøre ting som Bibelen sier er obligatoriske.

Finner «åndelige» grunner for å gjøre sine egne saker.

«Restoration»

Ta imot fornyelsen på åndens egne vilkår!

Mange av de samfunn som vi har i dag er blitt til p.g.a. den ulydighet som Guds folk i almenhet viste i tidligere tider. Disse samfunn ble født i tider med vekkelse og fornyelse, når evangeliets kraft og herlighet ble åpenbart på en ny måte. Men kirkes struktur var så fastlåst at den ikke klarte å følge med i den forandring som ville vært nødvendig for å kunne ta imot fornyelsen og vekkelsen. Nå ser vi med sorg i våre hjerter på at dette holder på å skje igjen i vår tid. Historien gjentar seg.

Dersom vi ser på det Gud har gjort over for verden i de siste tjuv år, ser vi at vekkelsen ikke har kommet gjennom de gamle samfunnene. De har som regel stått uberørt av det som har skjedd. De har sett på det Gud har gjort gjennom dem som har vært i sentrum for hans vilje, dem som har vært villige til å la seg bli ledet av Guds Hellige Ånd og vært villige til lydighet. Vi ser nye menigheter som har vokst fram fordi de møter menneskers behov. På flere steder er det blitt dannet mange nye menigheter, der det allerede fantes gamle menigheter, men som var helt ute av stand til å møte menneskers behov. Gud kaller oss ikke til å være tilskuere, han kaller oss til å møte menneskers behov gjennom Jesu fullbrakte verk. Guds mål og hensikt kan vi bare oppfylle gjennom Den hellige Ånds kraft.

COLIN URQUHART

Hvordan bør «fornyede» kristne forholde seg til sin lokale, kanskje meget sterkt tradisjonelle menighet!

— På dette punktet møter kanskje fornyelsen i vår tid den største utfordringen. Tidligere har fornyelses- og vekkelsesperioder blitt epoker i kirkehistorien. Ulike samfunn er blitt dannet for å representere fornyelsen eller vekkelsen på de ulike tidspunkt. Den vekkelsen vi opplever nå, tror jeg ikke kommer til å gå den veien.

— Isteden er det spørsmål om å overvinne hele denne måten å tenke samfunn på. For at det skal bli mulig, må vi stå imot den fristelsen å gjøre noe spesielt ved siden av den gamle strukturen. Om vi gjør noe ved siden av systemet, kommer vi til å bli en del av systemet. Fra de forskjellige samfunns og de ulike organiserte menigheters side finnes den risiko å betrakte «fornyelsen» som en ny bevegelse, en ny menighetstype.

— Derfor tror jeg at vi må finne en vei der vi lever det nye livet i hverdagen. Det kommer til å innebære en forandring av de strukturer som vi har nå, men det må ikke skje på den måten at vi «går ut og bygger noe eget». I stedet skal vi leve det nye livet i de tradisjonelle menighetene. Det er det eneste som kan redde oss fra å bli en ny partens i kirkehistorien.

SVEN NILSSON
til «Missionsbanneret»

Jim McInnes en banebryter i
«Jesusvekkelsen»:

«Jeg tror på en ny bølge av vekkelse»

Amerikaneren JIM MCINNES (33) kom til Skandinavia i 1971 med en «air lift» fra Full Gospel Business Men. Han var en frukt av «Jesusvekkelsen», og utfordringene han møtte i Sverige førte til åpningen av et «Jesus-hus» i Göteborg.

Jim ble igjen i Sverige og ble leder for arbeidet som senere virket ut fra Jutatorpet. Han har et spesielt budskap til unge mennesker og er blitt en skattet forkynner både i Sverige og Norge. I det siste året har Jim lagt ut i tro og begynt å reise på heltid. Han bor nå i Bengtfors sammen med sin svenskfødte kone og deres to barn, men planlegger å flytte til Norge.

Jim McInnes har for en stor del virket blant metodistene, men holder møtekampanjer innen mange kirkesamfunn. Vi slo av en prat med ham da han besøkte Metodistkirken i Flekkefjord, hvor mange søkte Gud og møteserien ble forlenget en ekstra uke.

Tekst/foto: David Wintersborg

Du har nå virket i Skandinavia i over 10 år etter at du kom hit i forbindelse med Jesusvekkelsen. Hvordan mener du at Gud kommer til å virke i 80 årene?

Jesusvekkelsen var en inspirasjonsbevegelse som vekket opp de kristne og fikk dem ut på gatene med budskapet. Jeg tror at Gud vil virke på omtrent samme måten i dag. Han vil inspirere de kristne til å ta Jesus med seg ut i hverdagslivet. Jesusvekkelsen førte med seg troen på en levende Jesus, og jeg tror at dette må mange kristne gjenopplive i dag også. Mange kristne har mistet den spontanitet som følger med troen på at Jesus er levende akkurat nå.

Tenker du på gate-evangelisering når du sier at vi skal ta Jesus med oss ut i hverdagslivet?

I denne sammenheng mener jeg ikke friluftsmøter eller spesielle aksjoner på gaten, men at vi skal påvirke våre venner, arbeidskamerater og naboer som vi omgås med daglig. En god venn av meg, som er en av Sveriges mest kjente trenere i brettseiling, sa noe veldig interessant om dette: «Om jeg utsetter å fortelle at jeg er en kristen, så blir det vanskeligere og vanskeligere for hver dag vi trener». Altså, hvis vi forteller det med en gang, blir det mye lettere å vitne når anledningen senere byr seg. På denne måten har min venn fått vitne for bl.a. Ingemar Stenmark og flere andre kjente sportsutøvere. I denne tiden må vi bli mer frimodige til å få

Familien McInnes; Jim, hans svenske kone Annette og barna Marie og Paul.

med oss kjente som allerede vet hva de står for.

Når du har sluttet som leder for evangeliseringscenteret og planlegger å reise mer i Sverige og Norge, føler du at tjenesten din holder på å forandre seg?

Når jeg har reist rundt i forskjellige forsamlinger, har jeg følt at mange av dem er livløse og i behov av inspirasjon og fornyelse. Jeg kjenner at jeg nå skal få være med og inspirere og bygge opp menighetene med et positivt budskap. Jeg vil forkynne den levende Jesus, Han som er den samme i dag som i Bibelens dager. Menighetene behøver å utfordres med dette faktum.

Hvilket budskap mener du at Gud gjerne vil bringe sitt folk i dag?

Først og fremst at vi kan leve et seiersrikt liv. Og at dette ikke er ensbetydende med et likegyldig liv. Det betyr at vi kan gå igjennom problemer og likevel ha seier. Jeg tror dessuten at det kommer til å bli en sterk forkynnelse av renhet. Dette betyr at de kristne skal få oppleve en større renhet i sine liv, renhet i sin tale og i hele hverdagslivet. Vi behøver en ekte ærlighet på alle plan.

Har du synspunkter på hva Guds plan er med menigheten i det samfunnet vi lever i? Hva mener du om uttrykket «en profetisk menighet»?

De lokale forsamlingene må gjenoppdage de fem åndelige embedene: apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere. I Bibelen leser vi for eksempel at det skulle komme hungersnød, men at de andre kristne menighetene visste om dette på forhånd og allerede hadde samlet inn penger til å hjelpe dem som ble rammet. Gud gjør ingenting uten at Han først har åpenbart det for sine hellige profeter. Jeg tror at menigheten har gått glipp av mange av de bibelske tjenestene fordi vi har kombinert alle tjenestene i en person, og kalt ham «pastor». I de lokale forsamlingene er det mange personer med gudgitte gaver, men det er ikke gitt plass til dem i systemet. Dette vil Gud at vi skal rette på. Vi kan bare få menigheter med profetisk kvalitet når alle de åndelige tjenestene fungerer i en fin harmoni. Derfor kjenner jeg at en viktig del av min egen tjeneste vil være å motivere de kristne til å finne sin rette oppgave i menigheten og spørre seg selv: «Hvilken plass har Gud for meg?»

Ditt arbeid har for det meste vært rettet mot ungdom. Har du nå større syn for hele menighetens funksjon som en enhet?

I det siste har jeg undervist i endel metodistkirker om de åndelige nådegaver og at alle har en tjeneste for Gud.

Familien McInnes på fottur i Flekkefjords gamle og vakre bydel.

Når noen har fått en nådegave av Gud, så er denne gitt til å oppbygge de andre, ikke en selv. Det er her snakk om at Gud har gitt hver enkelt troende nådegaver og tjenester, og at de finner hvilken plass de skal ha for å være med å bygge opp hele Kristi legeme. Så det er vel rett å si at jeg nå er mer opptatt av å få hele menigheten til å fungere sammen.

Det er mange forskjellige kirkesamfunn. Kommer det til å bli mer samarbeid mellom disse?

Vi kommer aldri til å bli et stort kirkesamfunn på jord. I Jesus er der bare en stor menighet, men fordi vi er så forskjellig kommer det alltid til å være flere lokale forsamlinger. Men det holder på å skje en holdningsendring. De kristne blir mer i ett i Jesus. En menighet liker moderne musikk og en annen liker rolig musikk, men noe som er viktigere er om vi kan samarbeide og ønske hverandre velkommen i Jesu navn. Hvis vi holder på å be om vekkelse og så får kirken over gaten besøk av et Guds redskap og opplever vekkelse, da kan vi være like lykkelige og glade over at Gud virker. Da bør vi støtte opp om det så skjer.

Kommer et større åndelig fellesskap til å vokse fram?

Jeg tror at Gud vil føre dette fram. Noen økumeniske bønnemøter en gang i måneden er vel og bra, men vi må undervise alle kristne om at de må slutte å være redde for hverandre. I den menigheten jeg tilhørte i U.S.A., ble vi opp-

lært til at det egentlig bare var vi som hadde rett. Vi fikk ikke lov til å besøke andre forsamlinger. Dette var en stor feil. Når vi traff pinsevenner og lutheranere regnet vi dem som delvis vranglærere. Det rette grunnlaget for fellesskap er kjærlighet til Jesus. Derfor bør vi først finne ut om andre kristne elsker Jesus, ikke om de er enige med oss.

Men et utvidet åndelig fellesskap må begynne med lederskapet i Guds menighet. Predikanter, prester og andre ledere må komme sammen og lære å akseptere hverandre. Jeg lærte mye om dette da jeg reiste i Australia sammen med Juan Carlos Ortiz. Da vi kom for å møte de kristne lederne i en by, ble vi gjerne fortalt at de som var samlet var det åndelige lederskapet i byen. Da Ortiz spurte etter lederne for endel andre menigheter i byen ble det svart: «Ja, men de tror jo ikke på det samme som vi tror....» På samme måte har vi misforstått dette. Hvis vi skal samles om læren, kommer det aldri til å vokse fram et dypere åndelig fellesskap, nei, vi må samles omkring Jesus. Først da kan vi samtale om læren i den rette ånd.

Den karismatiske vekkelsen har etterhvert fått sin egen form i de forskjellige kirkesamfunn og blitt akseptert der. Hvordan tror du dette vil utvikle seg videre?

Det er noe positivt og noe negativt i dette. Vi har stått i fare for at den karismatiske vekkelsen skulle utvikle seg til et eget kirkesamfunn. Dette ville vært en stor feil. På den annen side er det også trist hvis et kirkesamfunn skulle prøve å holde en bølge av fornyelse innenfor sitt eget samfunn alene. Enkelte kirkesamfunn har reagert litt forskjellig på den karismatiske vekkel-

se. Det positive er at en ny bølge av vekkelse og fornyelse er på vei. Ja, denne bølgen er alt over oss, og jeg kjenner igjen noen av de samme signalene som vi merket i begynnelsen av 70-årene. Nå gjelder det at både ledelsen og de kristne i alle menigheter åpner seg for Guds Ånd mer enn noen gang. La oss åpne våre hjerter og dører for Gud. Om ikke vi åpner oss, kommer Gud til å sende denne vekkelsen likevel. Bølgen vil stige i takt med at samfunnet omkring oss hardner til.

Helt til slutt; Kan menigheten forventende mirakuløse manifestasjoner i sin virksomhet i dag, som det den første menighet opplevet?

Jesus vil svært gjerne åpenbare sin kraft gjennom sin kirke. Jeg vet dette sikkert fordi jeg har sett det skje. Det

Fortsettelse side 42.

Tekst: Nick Cavnar

«Tøffe Colson er blitt religiøs.»

Overskrittene var åpenbært spottende. For mange amerikanere i desember 1973 representerte Charles Colson, tidligere en av president Richard Nixons fremste rådgivere, den styggste siden ved opprullingen av Watergate-skandalen. Han var kjent som den harde mann i Det Hvite Hus, spesialisten på skitne tricks, mannen som var troende til å trække på sin egen bestemor for å få presidenten gjenvalgt.

Hvem kunne klandre folk for å le da Charles Colson snakket om en nyfunnet tro på Kristus? Dette måtte jo være en spøk.

Ti år senere, da folks bitre minner om Watergate er i ferd med å viskes ut, viser Charles Colson at skeptikerne tok feil. Hans omvendelse har ikke bare bestått tidens prøve, den har båret frukter gjennom en bemerkelsesverdig tjeneste overfor noen av vårt samfunns mest desperate og forlatte mennesker - de 400 000 menn og kvinner som finnes i amerikanske fengsler. Prison Fellowship heter virksomheten Colson stiftet etter sitt eget fengselsopphold i kjølvannet av Watergate. Virksomheten sender nå 12 000 frivillige til landets fengsler for å forkynne evangeliet, un-

dervise nye kristne og sørge for hjelp og støtte til de fangene som ønsker å forandre sitt liv. En reporter kaller dette for «en av vår tids hurtigst voksende og mest dynamiske bevegelser for å reformere fanger - og fengsler.»

Det er et langt stykke vei fra makten og prestisjen i et kontor i Det Hvite Hus og til den sjuskete og håpløse fengselsverdenen.

Men Charles Colson tilhører ikke den sorts kristne som er redd for en forandring.

«Fengsel er en hard plass å ha sin tjeneste,» innrømmer han. «Det er en åndelig kamplass. Når en gruppe kristne går inn i et fengsel kan en nesten kjenne åndskampen på kroppen, fordi stedet i så lang tid har vært et sted kun for Djevelen. En kjenner den intense åndelige kampen, og en føler den nedbrytende effekt dette har på menneskene som arbeider der. Så det er en hard plass å arbeide, et tøft sted. Men det er der vi skal være. Dette er frontlinjene.»

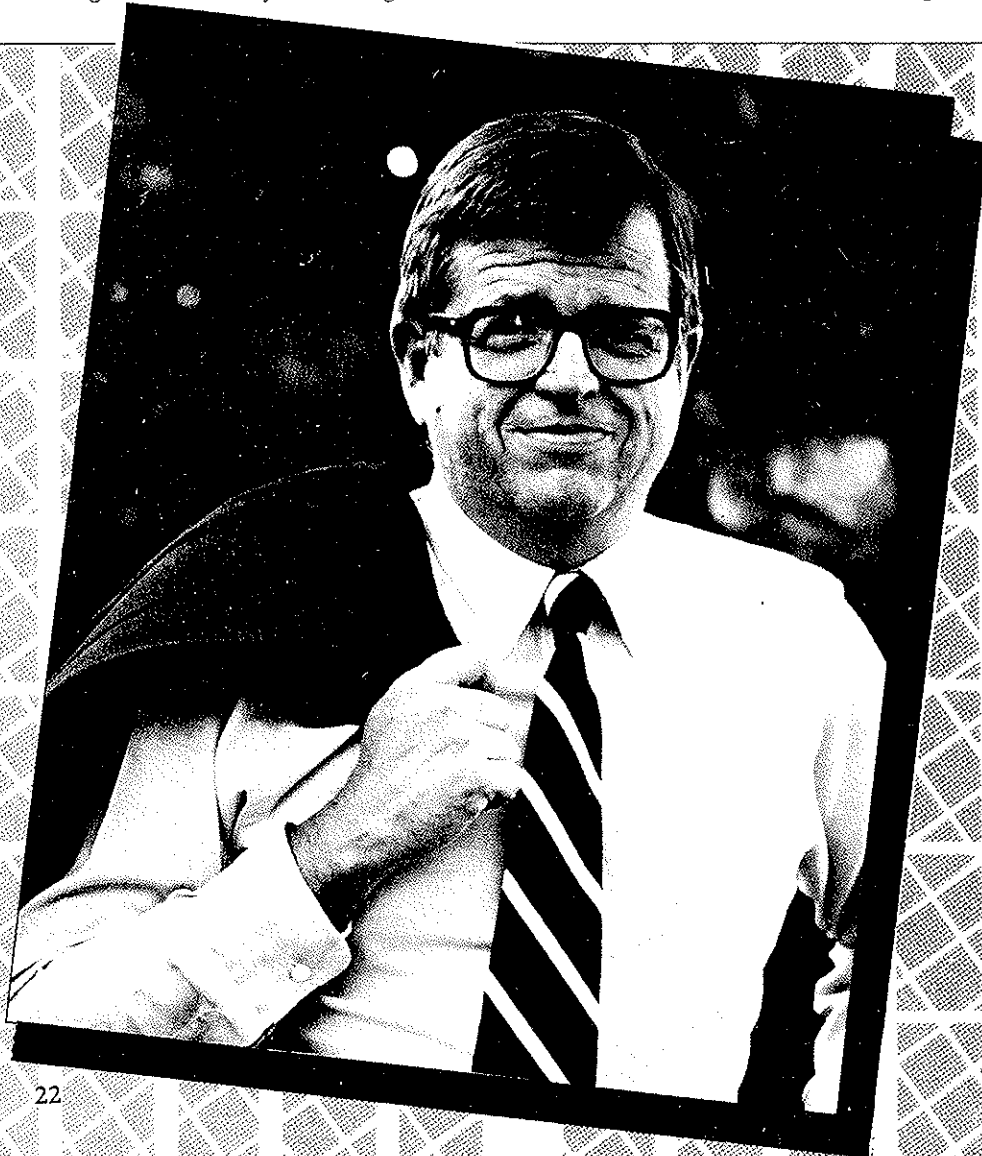
I sin bestselger «Born again» (Født på ny) beskriver Charles Colson hendelsene som førte til øyeblikket i 1973 da han for første gang ba disse ordene, «Herre Jesus, jeg tror på deg.» På den tiden var en tjeneste i «frontlinjene» helt fjern for ham. Han kjempet for å forsvare seg selv mot anklagene som kom fram under Watergate-

etterforskningen. Colson sier at mange av anklagene mot ham enten var falske eller svært fordreide. Men ettersom månedene gikk, og hans forståelse for sin nye tro ble dypere, ble han mer klar over hvor gale mange av hans handlinger hadde vært. I mai 1974 bestemte Colson seg for at han som en kristen skulle erkjenne sin skyld overfor en anklage han visste var riktig. Seks uker senere var han i fengsel.

Som de fleste amerikanere, inkludert de fleste i offentlige verv, hadde Colson aldri tidligere sett innsiden av et fengsel. Han ble sjokkert over hva han fant der. Ikke bare over volden og dårlige forhold, men over de bortkastede liv.

«Det som var mest smertefullt for meg å se, var all den menneskelige nedverdiggelse i fengslet,» sier han. «Folkene der har ingenting å leve for, ingen steder å gå og ingenting å interessere seg for. De får denne fryktelige utilpassheten som gjennomtrenger fengsler. Dersom en tilbringer en tid på innsiden blir det helt åpenbart at det er ingen som blir rehabilitert. Psykisk og åndelig og på alle måter er folkene på vei nedover.»

Det eneste glimt av håp som Colson så i sitt fangeliv, var fellesskapet han hadde med noen få andre fanger som delte hans kristne tro. Ved at de oppmuntret hverandre, ba sammen, og

Kristne hører hjemme i fengsel!

Charles Colson, en gang «Watergates harde mann», hjelper i dag kristne i tusentall til å dele sin tro med menn og kvinner i fengsel. Selv om artikkelen bygger på forhold i USA, har den mye å si oss i Norden også. Vi kommer tilbake med en praktisk artikkel om kristen tjeneste i norske fengsler.

ganske enkelt uttrykte sitt brorskap og sin støtte, så han at deres liv ble forvandlet. Da han etter syv måneder i fengsel ble løslatt pga. familiære årsaker, begynte Colson å tenke over hvordan han kunne hjelpe til å danne slike fellesskap i andre fengsler.

«Jeg tenkte egentlig ikke på å starte en virksomhet,» sier han i dag fra sitt kontor ved Prison Fellowships hovedkvarter utenfor Washington. «Jeg ønsket å gjøre noe for å hjelpe folkene jeg hadde truffet i fengselet, men jeg tenkte jeg ville få startet et program og så gi det over til noen andre. Men i løpet av mitt første år ute av fengselet ble jeg stadig mer overbevist om at dette var min oppgave her i livet. Flere andre folk tilbød meg sin assistanse, og vi begynte å be om at Herren skulle vise oss hvordan vi kunne få startet et arbeid i fengslene. Vi var ikke klar over alle problemene vi kom til å møte. Hadde vi visst det, ville vi nok aldri ha gått inn i dette arbeidet. .

Ett av problemene Colson ikke visste om på forhånd, var den nye, eksplosive vekst i fange-antallet. Tallet på folk i fengsel i USA ble fordoblet mellom 1970 og 1982. Tallet vil fordobles igjen før 1988. Bare Sovjetunionen og Sør-Afrika har en større prosent av sin befolkning i fengsel.

Fengslene rundt om i landet er fullpakkede. Spenningen innenfor er eks-

plosiv. Mord, slagsmål, homoseksuell voldtekt og knivstikking er en del av fengselslivet. Allikevel føler ikke alle sympati for de menn og kvinner som er fanget av dette systemet. Mens de fleste amerikanere vet om problemene i fengslene, er de ennå mer klar over den økende kriminaliteten. De vil gjerne se flere kriminelle bak murene, med lenge dommer. Om forholdene innenfor er dårlige, vel, så vil det kanskje avskrekke folk fra å begå forbrytelser i det hele tatt. Når alt kommer til alt er jo forbrytere i fengsel for å bli straffet, ikke for å hygge seg.

Colson er enig i at kriminalitet er et alvorlig problem, og han tror på at folk som bryter loven skal straffes. Men han tror ikke at det som skjer med fangene i vårt nåværende system hjelper noen.

«For det første,» sier han, «er det en stor misforståelse å tro at fengslene er fulle av mordere og voldtektsforbrytere. Nesten 50% av fangene er der for ikke-voldelige forbrytelser - slikt som forretningsbedrageri, falskneri og tyveri - hvor ingen våpen ble brukt og ingen personer ble skadd. Jeg tenker tilbake på mitt eget fengselsopphold. Fyren i cella ved siden av meg satt inne på 3 år for skatteunndragelse av 3 000 dollar. En annen kar satt inne for å ha hevet en falsk sjekk på 84 dollar. Og så var

det en annen kar som hadde myrdet 28 mennesker.»

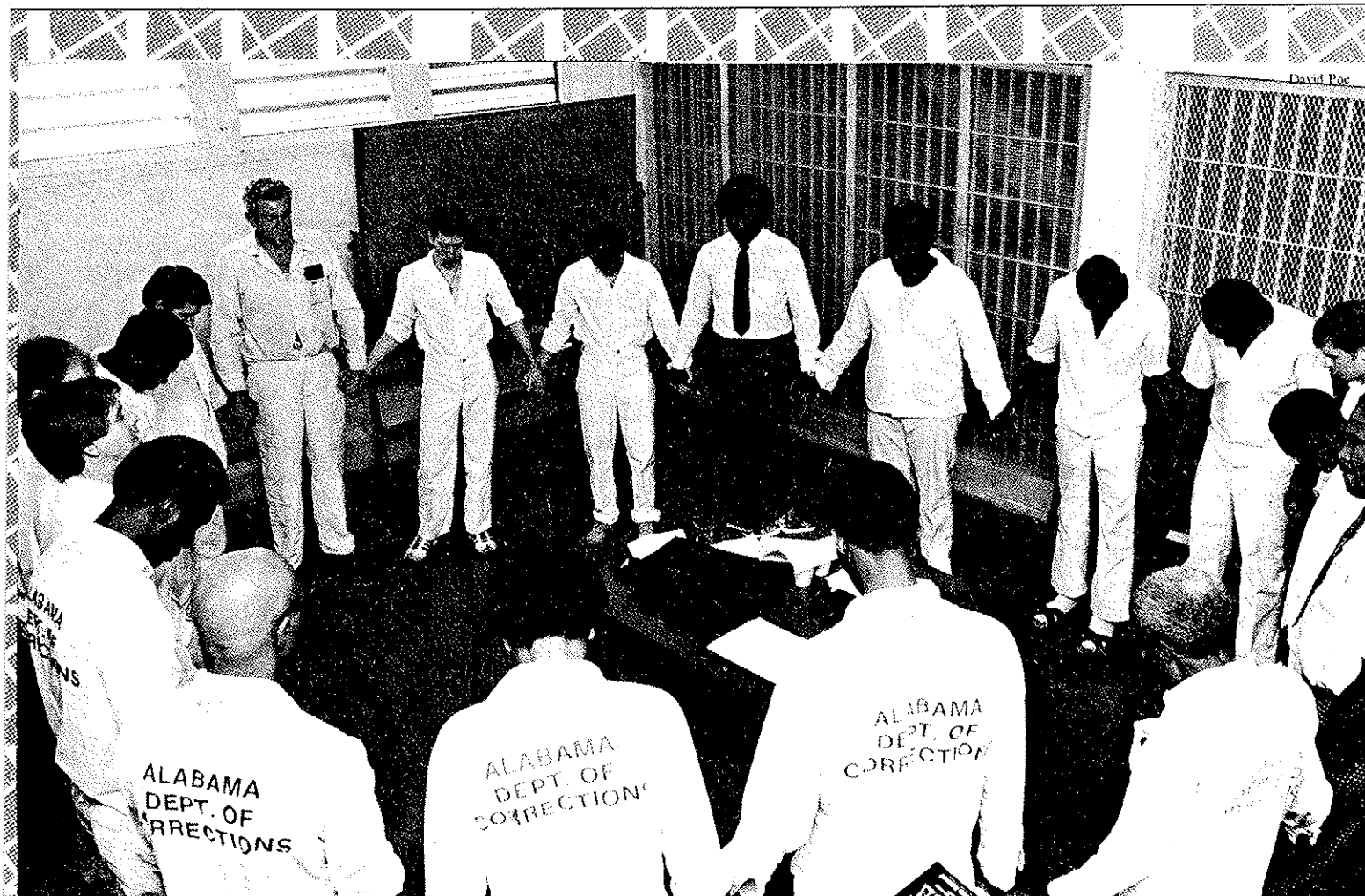
Vi sier det er til pass for dem dersom de blir banket opp, voldtatt, dårlig behandlet, og om familiene deres går i stykker. Det er til pass for dem at de blir straffet. Vi glemmer at når de kommer ut av fengselet, kommer de tilbake til gatene. Og livsførselen de lærte i fengselet, og sårene fra sammenstøtene der, følger med dem.»

Resultatene?

«74% av folkene som kommer ut av fengsel blir arrestert på nytt innen 4 år, ifølge F.B.I. 80% av alle forbrytelser blir begått av folk som har vært i fengsel før. Våre fengsler fungerer ikke. De har i virkeligheten blitt treningssteder for nedbryting av vår samfunnsorden.»

Colson legger til at kristne bør være blant de siste til å rope på straff av andre mennesker.

«Vi fortjener alle å bli straffet,» poengterer han. «Vår tro sier oss at vi er syndere, vi trenger tilgivelse. Og Kristus gikk opp Golgata-høyden for å henge på korset like så mye for karen i fengsel som for en hvilken som helst kirkegjenger. De fleste mennesker er selvertfærdige når de tenker på fengsler, men om en virkelig forstår syndens natur så har en kristen ingen som helst grunn til å føle selvertfærdighet. Dessuten har vi et bibelsk ansvar for å ta

oss av mennesker i fengsel som om vi var deres medfanger (se Hebr 13.13). En kristen som leser sin Bibel, kan på ingen måte unngå å bli overbevist om sin plikt til å ta seg av mennesker i nød, inkludert fanger. Så etter min mening sømmer det seg ikke for en kristen å ha en hard innstilling overfor mennesker i fengsel, selv om verden har det. Vår oppgave er å utfordre en slik holdning.

En grunn til at Colson ønsker at kristne mister sin selvrettferdighet når det gjelder fengsler, er at han tror at det er de som har løsningen på den nåværende krise.

«Noe må forandres inni en fanges hjerte for at han skal ønske å forandre seg,» sier han. «En kan gi folk utdanning i fengsel, en kan lære dem et håndverk, en kan gi dem alle mulige ting. Og når en så løslater disse fangene har en i bunn og grunn kun utdannede fanger. Noe må forandre personens hjerte. Og det eneste vi vet om som kan forandre hjertet, er omvendelse til Jesus Kristus, der en overgir seg selv, oppgir sitt eget liv, overgir sine egne verdier og bestemmer seg for å følge og tjene Kristus. Det vil forandre ham.»

Colson understreker imidlertid at for at denne hjerteforandringen virkelig skal vare for en nyomvendt fange, så trenger det mange former for støtte.

«En person kan oppleve en ekte omvendelse i fengselet, men om vi setter ham på gata uten annet enn 25 dollar og en bussbillett - ingen jobb, ingen penger, ingen menighet til å føre ham inn i kristenlivet, - da ender han opp i bråk igjen. Dette kaster ikke skygge på ektheten ved hans omvendelse, det kaster skygge på menigheten som ikke ga ham en hjelpende hånd. Dersom en ikke tar hånd om en persons totale behov - hans åndelige hunger og hans fysiske behov - så klarer en ganske enkelt ikke å hamle opp med hans kriminelle livsførsel.»

Vi gjør en innsats for å bygge et nettverk av kristne over hele landet som virkelig bryr seg om disse menneskene, ikke bare hva angår deres åndelige behov, men like mye deres menneskelige behov.

Dette uttrykket «nettverk» beskriver svært godt hvordan Prison Fellowship arbeider. Selv om en stab på nesten 100 jobber ved deres kontor nær Washington, så er deres primære oppgave å assistere de 12 000 frivillige som utfører selve tjenesten. Disse frivillige er representanter for forskjellige samfunnsgrupper, og for alle forskjellige kirkesamfunn. De inkluderer katolske nonner, baptist-pastorer, leger, lastebilsjåførere, politioffiserer, og til og med en 97-årig enke. De evangeliserer i fengslene, hjelper nylig løslatte med å finne jobb og hjem, skaffer hjelp til

fangenes familier, eller ganske enkelt ber for tjenesten.

Noen steder er Prison Fellowships frivillige organisert i Komitéer for Samfunns-omsorg. Komitéene forvalter ressursene til frivillige, menigheter og lokale grupper som hjelper fanger innenfor sitt område. De sender jevnlig folk til fengslene for å lede møter og bibelundervisning. De sørger også for team til å lede spesielle seminarer, som enten holdes i fengslene eller utenfor for fanger som har fått en ukens spesialpermisjon. Disse seminarene underviser fanger i å tjene sine medfanger.

Frivillige som ikke bor i nærheten av et fengsel eller som ikke har en Komité for Samfunnsomsorg i nærheten, kan delta i Prison Fellowship gjennom kamerateff mellom frivillige og innsatte. En del av P.F.s stab i Washington arbeider med å skape kontakt mellom folk som tilbyr sin innsats og innsatte som har særskilte behov. Kanskje er en innsatt ved statsfengslet i Leavenworth, Kansas, bekymret for sin familie oppe i New York. Prison Fellowship prøver da å finne en frivillig i nærheten av denne familien som kan tilby hjelp eller rådgivning.

«I fjor nådde vår tjeneste 2 000 familier,» sier Colson. «Jeg er sikker på at det tallet vil øke raskt fordi stadig flere av de innsatte forteller oss at de har behov innen sine familier.»

Der hvor omsorgskomitéene er kommet godt i gang, sørger de også for hjelp til lovovertredere som kommer ut av fengsel. En frivillig hjelper kanskje ex-fangen med et sted å bo, mens en annen hjelper ham med å finne en jobb. Når de frivillige har hjulpet ex-fangens familie, kan de ofte også hjelpe hele familien under tilpasningsprosessen når de blir gjentrent.

Fengselstjenestene har selvfølgelig sine farer, - ikke så mye fysisk risiko for besøkende innenfor et fengsel, men risikoen for å komme opp i situasjoner en ikke er forberedt på å møte.

«Ofte finner en at religion har et dårlig ord på seg i fengselet,» bemerker Colson. «Mange religiøse grupper er opprømt over å få besøke innsatte og løper av sted til det lokale fengsel for å framføre et musikkspill eller noe slikt. Så kommer de aldri tilbake. Og guttene sier; «Ha, de kom bare for å gjøre sin gode gjerning.» De tar det bare som enda en avvisning.

«Andre mennesker som virkelig ønsker å gjøre en innsats på dette feltet er ikke godt nok trent eller forberedt. De blir sjokkert over hva de møter, eller de blir utnyttet. Så kommer de ikke tilbake igjen, noe som igjen blir tatt som en avvisning.»

Colson anbefaler enhver som virkelig er interessert i fengselstjeneste å bruke god tid til forberedelser.

«Før en begynner å besøke et fengsel,

bør en finne ut hva som allerede er i gang, hva fengselspresten gjør, og hva slags program kirken driver, hva slags frivillig innsats som allerede eksisterer, hvilke behov som er til stede. En må ikke la seg skyve vekk av fengselsbyråkratiet, som antagelig forteller deg at de ikke trenger deg bare fordi de ikke vil bli brydd av deg. Men skaff rede på hva som allerede er i gang og skaff deg så endel ekstrahjelp til å forberede deg på å arbeide med rettskaffenhet og profesjonalitet.»

Prison Fellowship skaffer selv til veie mange muligheter for trening av frivillige. I de fleste stater har organisasjonen en statsbestyrer som skaffer treningsmateriale til enhver interessert gruppe og hjelper folk å finne ut hvilke frivillig-programmer som eksisterer.

«Regionale treningskonferanser for frivillige holdes jevnlig over hele landet. Prison Fellowship skaffer også litteratur til hjelp for frivillige, inkludert et bibelstudieopplegg for fanger og en håndbok kalt «Fengselsfolk». Dette er antagelig den mest inngående bok som finnes om hva en bør og ikke bør gjøre i et fengselsarbeid,» sier Colson.

Charles Colson har håp for Amerikas fanger. Ikke pga. noe han ser skje i fengslene, ved domstolene eller hos lovgiverne, men pga. det Gud gjør gjennom frivillige i Prison Fellowship og andre kristne virksomheter.

«Landet som et hele vet ikke hva som kan gjøres med fengselsproblemet,» sier han. «Vi vil gå fallitt om vi forsøker å bygge alle de fengsler som tegnes på papiret. Alle gripes av fortvilelse. Allikevel, på samme tid har Gud kommet med en bevegelse gjennom sitt folk, og vi ser en enorm innvirkning fra denne i fengslene.»

*Oversatt av Vidar Barstad
fra «New Covenant»*

TERRORISTER BLIR KRISTNE

Det meldes fra evangeliseringskonferansen i Amsterdam at et stort antall fengslende IRA-menn er blitt omvendt gjennom Colsons evangeliseringsaksjon i nord-irske fengsler. Colson ble derfor plassert på IRAs dødsliste fordi man frykter et større frafall i den harde kjerne i IRA. Prison Fellowships verdens-kongress ble holdt i Nord-Irland i sommer. Organisasjonen arbeider nå i tretten land, mens i ti andre land er arbeidet i oppstartingsfasen.

Du som vil vite mer kan skrive til: Prison Fellowship, P.O. Box 40562, Washington DC, 20016, USA.

OBS!!

ÅNDERLIG LEDERSKAPSKONFERANSE

OBS!!

OPPDAL 4.-6. november

Tema: «ET SALVET LEDERSKAP FOR ET SALVET FOLK».

DELTAKERE: Leif Jacobsen, Åge Åleskjær, Kjell Haltorp, Vilhelm Langemyr, Sverre Granlund, Martin Meland m.fl.

STED: JMJ-Stølen, 3 km nord for sentrum ved E6.

PRIS: kr. 300,00 for hele konferansen med full pensjon. (kr. 30,00 i tillegg for oppreidd seng). Konf. avg. kr. 30,00.

PÅMELDING: Hans Rogstad, 7340 OPPDAL innen 27. okt. Tlf. 074/21 2663. Program med innmeldingsskjema fåes ved henv. samme adresse.

Vi innbyr pastorer, evangelister, eldstebroedre og menighetsledere fra alle menigheter og samfunn som ønsker å stå sammen i det Gud gjør idag.

ARR.: OPPDAL BAPTISTMENIGHET

LOVSANGSKONFERANSE, Oppdal Pinsen 1983

- F.K 110 «DAVIDS KONGEDØMME»..... Kjell Haltorp
- F.K 111 «DEN SEIRENDE MENIGHET»... Kjell Sjøberg
- F.K 112 «ETTER HIMMELSK MØNSTER».. Åge Åleskjær
- F.K 113 «HERRENS SALVEDE»..... Kjell Sjøberg
- F.K 114 «JESU KRISTI LEGEME
REISER SEG»..... Kjell Haltorp
- F.K 115 «TROENS HVILE»..... Åge Åleskjær
- F.K 116 «BRORSKAP I ÅNDEN»..... Sverre Granlund

SEMINARER FRA KONFERANSEN:

- F.K 117 «HVORDAN TRYGGJE DIN
FRAMTID» — (DEL 1)..... Kjell Haltorp
- F.K 118 «HVORDAN TRYGGJE DIN
FRAMTID» — (DEL 2)..... Kjell Haltorp
- F.K 119 «ET FUNGERENDE
BØNNELIV» — (DEL 1)..... Åge Åleskjær
- F.K 120 «ET FUNGERENDE
BØNNELIV» — (DEL 2)..... Åge Åleskjær
- F.K 121 «DEN PROFETISKE
MENIGHET» — (DEL 1)..... Kjell Sjøberg
- F.K 122 «DEN PROFETISKE
MENIGHET» — (DEL 2)..... Kjell Sjøberg
- F.K 123 «FELLESKAPSGRUPPER/
MENIGHETSVEKST» — (DEL 1). Leif Jakobsen
- F.K 124 «FELLESKAPSGRUPPER/
MENIGHETSVEKST» — (DEL 2). Leif Jakobsen
- F.K 125 «GUDDOMMELIG
HELBREDELSE» __ (DEL 1)..... Sverre Granlund
- F.K 126 «GUDDOMMELIG
HELBREDELSE» __ (DEL 2)..... Sverre Granlund

LOVSANGSKASSETTEN FRA KONFERANSEN «EN LOVSANG TIL HERREN»

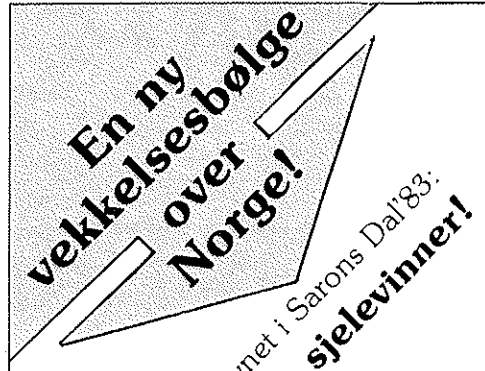
Seminaret koster kr. 30,00 pr. stk. Møtene koster kr. 25,00 pr. stk.

Lovsangskassetten koster kr. 45,00 pr. stk.

Bestilling sendes til:

Tornyelsens Kassettmisjon

Roseringen 14, 7340 OPPDAL

OBS!!
Du betaler
kun kr. 20,00
ved kjøp av 3 stk.
av samme kasset!
Kjøper du hele serien
får du den for kr. 450,00
Stykkpris forøvrig er kr. 30,00

- Sharon
- 1128 Jim McInnes:
Frykt ikke
- 1129 Richard Roberts - I:
Tre store ønsker
- 1131 Richard Roberts - II:
Hvordan motta Guds gave
- 1130 Harald Bredsen:
Åndens dåp
- 1132 Bjørn Bergmann:
En ny vekkesbølge kommer
- 1133 Bjørn Bergmann:
Vit dette — vær fri
- 1134 Erik Larsson:
Mesteren
- 1135 Stanley Sjøberg - I:
Total seier!
- 1136 Stanley Sjøberg - II:
Troens handling
- 1137 Kjell Haltorp - I:
Herlighet og glede
- 1144 Kjell Haltorp - II:
Ta vare på det du har!
- 1132 Ingolf Kolshus:
Gud i de gradvise prosesser
- 1139 Åge Åleskjær - I:
Det lønner seg!
- 1146 Åge Åleskjær - II:
Skikket for Guds rike
- 1140 Leif Jacobsen:
Et salvet lederskap
- 1141 Aril Edvardsen:
Den neste bølge
- 1143 Aril Edvardsen:
Du er verdifull
- 1145 Aril Edvardsen:
Guds timeplan
- 1142 Benjamin Crandall:
Høsten på jorden

Bestill fra:

LOGOS FORLAG
4480 Kvinesdal

Evangeliser også med kassetter!

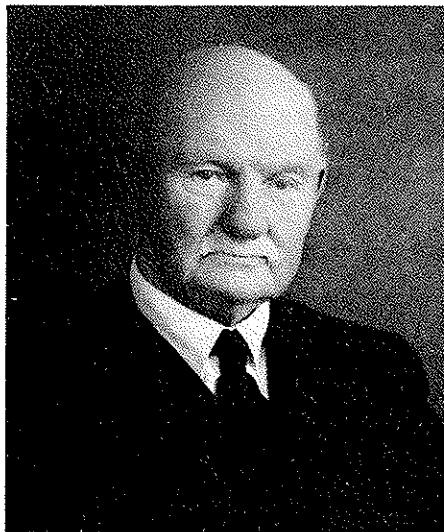
HINDRINGER

Art. nr. 8

FOR FREMGANG

Bann i leiren— skjulte synder

Tekst: Severin Larsen

«Herren sa til Josva: Reis deg opp! Hvorfor ligger du slik med ansiktet mot jorden? Israel har syndet og brutt den pakten jeg bød dem å holde. De har tatt av det som var bannlyst, stjålet det og gjemt det blant sine egne ting. Derfor kan ikke isralittene stå seg mot fiendene. De må flykte for dem, fordi de selv er kommet under bann. Hvis dere ikke skiller dere av med det som er bannlyst, vil jeg ikke lenger være med dere. Stå opp! La folket hellige seg! Si til dem at de skal hellige seg til i morgen. For så sier Herren, Israels Gud: Det finnes bannlyst gods hos deg, Israel. Du kan ikke stå deg mot fiendene før dere har fjernet det.» Josva 7,10-13

Det er ikke alltid bønnen er nok til å få fremgang. «Reis deg opp! Hvorfor ligger du slik med ansiktet mot jorden,» sa Herren til Josva. Det er som han ville si: Her er ikke tid til å ligge og rope og holde veklage over nederlaget, men her gjelder det å handle, for det er bann i leiren, og derfor har hele folket kommet under bann: «Hvis dere ikke skiller dere av med det som er bannlyst, vil jeg ikke lenger være med dere.» Det gjelder derfor så fort som mulig å rense leiren. «I morgen tidlig skal dere tre fram, stamme for stamme. Den stammen som Herren tar ut, skal tre fram, ætt for ætt. Den ætten som Herren tar ut,

skal tre fram familie for familie. Og den familien Herren tar ut, skal tre fram, mann for mann.» (vers 14). Det fantes ingen omvei. Den som hadde syndet, han måtte stå fram og få sin dom.

Ofte har jeg tenkt på disse to menn i Bibelen, Akan og Ananias. Den siste leser vi om i Apg 5, og han måtte også dø. — Dø, ikke av å bli steinet, men av den forferdelige, usynlige makt i åndens verden, nemlig dommens makt.

Å, hvor mange nederlag ved Ai — ved vantroens Ai — fordi Akan var med i leiren og skjulte noe for Herrens åsyn. Hvor mange skarer har ikke dratt seirende fram med evangeliet og inntatt det ene stedet etter det andre, og så med ett er seieren blitt vendt til nederlag. Det er Akan som har fått leve, og man har slått seg til ro med tanken: Det er bare slik i Guds rike på jorden, seier og nederlag og nederlag og seier.

Men hvor kommer nederlaget fra?

Kommer det fra Herren? Nei, det kommer fra Akan! Fra urenhetsens Akan! Fra de religiøs-politiske beregningers Akan! Fra gjerrighetens kjødets Akan! Fra smigerens Akan! Fra partiskhetens Akan! Fra den falske, religiøse Akan! Fra egenrettferdighetens Akan! Fra de religiøs-politiske beregningers Akan! Fra gjerrighetens Akan! Fra verdenskjærlighetens Akan! Fra hors Akan! Fra tyveriets Akan! Fra

baktalelsens Akan! Fra misunnelsens Akan!

Og det verste av alt er at Akan sitter midt i leiren, omgitt av den lære at han ikke kan være annerledes, men at Gud er nådig og forlater synder. Ja, det er virkelig en velsignet lære, og meget bibelsk når den står i forbindelse med en skikkelig omvendelse.

Tenk hvor mange Akaner det er som beholder sitt bannlyste gods og gjemmer seg under Guds nåde, men som allikevel er med i leiren. Ja, som kanskje er med og mener at dersom vi ikke får en ny forkynner, vil det ikke bli bra i virksomheten. Den nye kommer, og Akan er der fremdeles, og kanskje han er med i mottagelseskomitéen for den nye pastoren. Det går fint en liten stund. Men Akan sitter igjen — stille og lunt. Og vantroens menn ved Ai ler av det hele. Alt står stille som i et vann som verken har tilløp eller avløp. Vistnok kunne det da trenge en Josva som lå på sitt ansikt innfor Herren inntil han fikk vite hva en skulle gjøre med den saken. Men nå får det ofte gå sin skjeve gang i lange tider, inntil Herren selv griper inn og utrydder den ugudelige av sin menighet, og det er kanskje det beste. For det er nå også en evig sannhet at «ingen ugudelig kan bli stående når dommen felles, og ingen synder skal være med i de rettferdiges forsamling.» Salme 1,5.

Skjulte synder hos enkelte personer i en menighet skulle en ikke tro kunne hindre virksomhetens trivsel innad, heller ikke vekkelsen utad. Men det er et faktum som en har kunnet iakttar mer enn en gang, at enkelte personer som lever i skjulte synder, har kunnet stenge for seier og fremgang i Guds menighet. Når det er slik, så er vel forklaringen den at en kristen menighet som er blitt til som en følge av det åndelige liv og dets behov, er bundet sammen, ikke bare som en menneskelig forening, men med livsbånd som er like sterke som de bånd som binder det ene lem i vårt legeme til det andre. Derfor er det en kjennsgjerning i åndens verden, at én synd som én person lever i i det skjulte mens han tilhører en menighet, kan forårsake besmittelse — særlig i ånden — idet en blir utsatt for flere urene fristelser og større uro i sjelivet enn vanlig. Det kan hende at en for andres skjulte synders skyld kommer inn i en åndelig luft som er helt forpestet, og som bringer en inn i lidelse og kamp, slik at en neste kan komme i tvil om sin egen stilling overfor Gud. Ikke fordi en har spesielle ting å utsette på seg selv, men fordi en ikke har noen ro inni seg. Jeg må tenke på hva en bror sa ved et spesielt tilfelle, da det i den menigheten han var med, var blitt åpenbart at en person levde i synd: «Det føles som om man skulle ha gått gjennom en stor operasjon.»

Tenk hvilken fin organisme Guds menighet er!

Få har greie på de guddommelige naturlovene som en slik flokk av mennesker lever under og som er sammen som en følge av troen på Jesus Kristus; for hadde de hatt greie på det, hadde de ikke våget å leke med menighetslivet som mange gjør.

Menigheten, med Kristus som hode, står i en direkte forbindelse med guddommens vesen, og så snart det inntrer noe i legemet som ikke Gud kan være forenet med, er hele legemet sykt. Gud avbryter ikke sin livsforbindelse med menigheten, for ellers måtte den jo dø; men hans personlige kjærlighetsstrøm trekkes tilbake, og Guds ånds tunge bedrøvelse faller over det hele. Dersom ikke den guddommelige naturlov forbandt menigheten til et virkelig åndelig legeme, så kunne Herren latt bedrøvelsen og tukten komme over den som levde i de skjulte synder; men se, han tilhører jo legemet, og særlig om han har vært født av Gud, kan han ennå i sitt indre vesen være et lem; men et sykt lem, og dette må åpenbares for at både han og menigheten kan bli åndelig friske.

Nå kan vel noen si: Hvordan kan så en menighet være frisk, særlig en større menighet? Vil ikke den være utsatt for alltid å ha en eller flere som ikke er helliget Herren, og som lever i mer eller mindre konflikt med Guds lov i evangeliet?

Det vil vel i en større barneskare av Guds hellige være personer som ikke lever et rett gudsliv, personer som har et svakt åndelig liv, og som av den grunn har mindre seier ute i hverdagslivet. Det kan være mange svake personer i en menighet, og de stenger ikke for velsignelsen når de er ærlige, men er innfor Gud hva de er. Men fra den stund de begynner å dyrke synden og i sitt indre gir sitt ja til den og likevel forsøker å være kristne, se da er uærlighetens ånd kommet inn, og da er ikke synden som kommer av svakhet, lenger under renselsens lov, men de forblir i sine synder uten å motta tilgivelse.

Hvor ofte Gud tilgir sitt barn som har syndet mot ham, kan visst ikke den lærdeste doktor i teologi si, men ett er dog sikkert: Herren selv har lært oss at vi skal tilgi «ikke syv ganger, men sytti ganger syv». Og når Herren med sin kjærlighet og sin uendelige langmodighet og med sitt forunderlige sinnelag har lært oss at vi skal tilgi så mange ganger, da har jeg tenkt meg at det er så visst ikke godt å sette opp et tall på hvor mange ganger Herren tilgir. Iallfall har han ikke gjort det selv, og da gjør heller ikke vi det. Men om Peter — som bannet på at han ikke var en av Jesu disipler, og som siden av den grunn gikk ut og gråt bitterlig —

slapp med det underlige oppgjør å først få en hilsen fra Herren etter oppstandelsen og dernest få treffe Ham og få dette spørsmål tre ganger: «Simon, Jonas' sønn, elsker du meg?», så er det dermed ikke sagt at om Peter hadde fortsatt med å fornekte sin herre, at han da igjen og igjen hadde fått en slik behandling av sin mester. Men Gud være lovet! Peter behøvde ikke å gjenta det, for Herren har en så stor frelse å gi til den ærlige, at når en har lært at hverken kjødets eller viljens kraft er nok for å leve som kristen, kan og vil Herren gi kraft til seier.

Det er stor forskjell på svake, men ærlige personer, som kjemper under bønn og tårer for å komme fram til seier over synden, og likeledes på fall ved overrumpning — og så dem som holder på i synden, ja til og med er ganske rolige i sin stilling. Se, det er å bli vant til uærlighetens vesen. Og et menneske kan, likesom Judas, venne seg til å være uærlig. Det vil selvfølgelig, om ingen forandring skjer, ende med at en til slutt går bort fra Jesu selskap, og da er det natt.

Men i løpet av den tid slike personer er med, kan de forårsake store hindringer i arbeidet og mye strid og uro både innad og utad.

Det kan undertiden hende, at slike personer kommer til sannhetens erkjennelse og omvender seg og bekjenner sine synder både for Gud og mennesker. Slike omvendelser forblir sjelden alene. Det følger som oftest flere med. Vi kan nesten være sikker på at skjer det en omvendelse innen menigheten — enten det nå er slike som er kommet bort fra Guds fortrolighet eller det er slike som aldri tidligere er kommet gjennom til liv, men som kom inn i menigheten da de ble vakt — da vil det også skje omvendelser utenfor menigheten. Det er som om noe i den åndelige verden er blitt løst, og evangeliets dam er blitt opprørt, og en og annen, ja kanskje en hel del, kan komme til omvendelse. En menighet som får en vekkelse som begynner med renhet i en dyp erkjennelse innad, kan ha utsikter til å få en lengre framgangsperiode, enn ofte er tilfelle om kun vekkelsen er «ved siden av» menigheten.

Det er ikke godt å vite hva man skal gjøre om en menighet kommer inn i slike forhold at velsignelsen blir borte ved at der er personer som har «bannlyst gods i sitt telt». Det er kanskje ingen som vet det, uten Gud og personen selv; men den åndelige våkne kristne som står i kontakt med Guds ånd, vil nok merke at det er noe som ikke er som det skal være. Den Hellige Ånd er en fintfølelse personlighet. Han ønsker å være i den inderligste forbindelse med Kristi legeme, men han såres fort av det urene. Og det er et merke på at vi er bevart i den første kjærlig-

het (kjærligheten som ble innpodet i vår ånd ved gjenfødselen og åndens besegling), at vi er bedrøvet når ånden er bedrøvet, og vi er glade når hans liflighet er tilstede.

Det beste man kan gripe til under slike forhold, er inderlig bønn. Det blir riktignok nevnt ved begynnelsen av denne artikkel at det ikke alltid er bønner som hjelper når det er spørsmål om fremgang, men jeg mente da, at det kan være noe som vi kan og må gjøre fordi Gud viser oss det. Men før vi ser åpningen eller retningen som vi skal gå, er det ikke noe som er bedre enn å være i ivrig bønn til Gud.

Det er merkverdig hva bønn kan utrette!

Det var ikke bare på Elias' tid eller Jakobs tid at den rettferdiges bønn hadde stor kraft i sin virkning (Jak 5,17), men den har det også i dag. Mer enn en gang har jeg frydet meg over at «Elias var et menneske under samme vilkår som vi».

Tenk at Elias først og fremst var et menneske. At han ikke var mer enn et menneske. Dernest at han var under samme vilkår som vi, og at han således ikke var under særlige vilkår som en Guds profet. Men Jakob sier: «han var under samme vilkår som vi, og han ba at det ikke skulle regne, og det regnet ikke på jorden i tre år og seks måneder (forresten en underlig bønn), og han ba atter, og himmelen ga regn, og jorden bar sin grøde.»

Den siste bønningen synes vel de fleste var i harmoni med Guds vesen og natur; men det var vel også den første, ellers hadde han ikke blitt bønnhørt?

Altså, hva som gjelde for oss, er å ha en del av Elias' tro; for Elias' Gud lever, og han kan ved våre bønner gjøre store ting. Og den tro som klynger seg fast i det ordet: «For Gud er alt mulig», den tro kan ved sin utholdenhet i bønn få ut fra Guds menighet alle anstøtsstener, og det til og med uten utidige menneskelige inngrep.

For vi kan ta feil, men Gud gjør det aldri!

Priset være Lammet!

Om den som lever i et urent forhold til Gud, visste hvor alvorlig det er å være med i den levende Guds menighet, uten å være rensset i blodet, ville han sikkert på en eller annen måte prøve å komme bort fra sin farlige stilling.

I så fall er det ikke mer enn to veier å gå.

Enten å søke hjelp både hos Gud og mennesker, for Skriften sier: «Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli legt» (Jak 5,16), eller også si som det er og bestemme seg for den forferdelige vei å gå bort fra Guds folk og den hjelp som deres Gud er villig til å gi den som sø-

Fortsettelse side 42.

GUDS LEDELSE – del 2

HVERDAGS- SANNHETER

«...min samvittighet vitner med meg i Den Hellige Ånd.» Rom 9,2 (1930)

I forrige artikkel delte vi litt om hvordan vi ledes av Gud gjennom et indre vitnesbyrd i vår ånd. «Guds ånd vitner sammen med vår ånd...» Rom 8,16. Vår ånd har altså en åndelig **intuisjon** som gjør at vi «vet» med en indre visshet.

Det er gjennom denne indre sans vi kan bedømme det vi møter på en åndelig måte. Vi kan «prøve åndene». Enhver kristen skulle utvikle denne teft! (1.Kor 2,14-15) (1.Joh 4,1). (Dette må ikke forveksles med «evne til å prøve ånder», som er en spesiell nådegave som gir evne til å se inn i ånderverdenen i gitte situasjoner.)

Samvittigheten

Men i tillegg til at vår ånd har et indre vitnesbyrd, taler Skriften også om en indre røst, samvittigheten.

Legg merke til at Paulus i sine brever sier: «Følg alltid din samvittighet. Selv om den kan være skrøpelig fordi du har begrenset lys over enkelte sannheter, skal du følge samvittighetens røst på det nivå du er. Hvis du lever mot din samvittighet uten å gjøre opp med Gud, mister du livet i Gud! (Hele Rom 14).

Når vi har dårlig samvittighet, er det «Guds lampe», vår ånd, som sier at noe er galt. Men her i Rom 9,2 taler Paulus om at samvittigheten ikke bare

Ved
Åge M.
Aleskjær

sier hva du ikke skal gjøre, den vil også lede deg i riktig retning **og vitne positivt om at du er på rett spor!**

Vår samvittighet er rensket til å følge og tjene Gud. Hebr 9,14. Dens røst i vårt indre vil altså tale til oss om Guds

ledelse og vilje. Den vil oppmuntre og stadfeste når vi er på rett spor, og alarmere når vi går feil. Ofte vil samvittighetens røst være sterkere enn intuisjonen eller det indre vitnesbyrd, og ofte vil det den sier komme så klart at det formes som en setning. Du ikke bare kjenner det i din ånd, men ditt indre sier hva du skal gjøre.

Takk og lov, Guds vilje er skrevet i vårt hjerte! Vi behøver ikke ytre regler og påbud som i den gamle pakt: han har skrevet sin lov i vårt hjerte og vårt sinn. Hebr 8,10.

Ånden selv vitner

Legg også merke til at Paulus skiller mellom Åndens eget vitnesbyrd og vår ånds indre røst. «Ånden selv vitner **sammen med** vår ånd.» Rom 8,16. Altså vitner både Ånden selv og vår ånd, og de er enige. Ånden bruker vitnesbyrden i vår ånd som sin kanal. Det samme sier han om samvittigheten: «Min samvittighet vitner med meg i Den Hellige Ånd.» Rom 9,2. Samvittigheten og Ånden vitnet sammen. Men noen ganger taler Den Hellige Ånd direkte til oss på en sterkere måte enn ved det indre vitnesbyrd og ved samvittigheten. Den Hellige Ånd selv vitner. Noen kaller det å «få et rhema», et ord fra Herrens Ånd. Det kan f.eks. skje på en lignende måte som når du får en profeti eller en tunge med tyding: Ånden taler med klare ord i ditt indre.

Det var dette Peter opplevde på ta-

ket etter det synet han fikk. Mens han grunnet på hva synet skulle bety, **sa Anden til ham:** «Se, tre menn leter etter deg...» Apg 10,19. Det var noe sterkere enn en indre intuisjon eller samvittigheten, det var Anden selv som talte. Kan du se det? (Se også Apg 16,6-7).

Syner og åpenbareelser

I det nye testamente ser vi noen eksempler på at kristne av og til kan ledes ved syner og åpenbareelser. Peter ble ledet til Kornelius' hus etter et syn. Filip ble ledet av en engel da han skulle vinne hoffmannen. Ananias ble ledet til Paulus ved et syn. Paulus dro til Makedonia etter et syn, han dro til Jerusalem etter en åpenbaring osv.

Men slike ekstraordinære ting skjedde bare noen enkelte ganger i hele deres liv, vanligvis ble de ledet av Guds vitnesbyrd i sin ånd. Ofte søker vi slike ekstraordinære ting, mens Guds røst var der hele tiden — i vår ånd. Det er like «overnaturlig», men ikke så dramatisk. Skriften advarer mot å bli usunn når det gjelder syner og åpenbareelser, men samtidig ser vi at den anerkjenner slike ting. De hadde mye rikere innslag av slikt den gang, så vi kan forvente mer av det når fornyelsen går videre fram!

Profetier

I den gamle pakt var det bare profeten, presten og kongen som hadde Den Hellige Ånd. Derfor var det vanlig å spørre profeten når man var i tvil om noe. Den menige mann hadde ikke Anden, så Gud ledet ham gjennom profeten, eller ved syner og ytre tegn.

Slik er det ikke i den nye pakt! Det er nettopp dette Heb 8,11 taler om: «Da skal ingen lenger lære sin landsmann eller sin bror og si: «Kjenn Herren!» For de skal alle kjenne meg...» Profeten pleide å lære sin bror å kjenne Herren, men den nye pakts barn ledes ikke av profeter. Den troende har dette fantastiske løfte: «De skal alle kjenne meg...» Men det finnes en profet-tjeneste også i den nye pakt (Efes 4,11), og dessuten profetisk gave. (1. Kor 12,10) Derfor kan det av og til hende at Herren sender oss en personlig hilsen gjennom profeti. Men vi må alltid prøve profetier, og aldri ledes av dem, unntatt når de stemmer med det du kjenner i din egen ånd.

I Apg 13,1-4 får Paulus og Barnabas en hilsen direkte til dem. Anden sa: «Ta ut Barnabas og Saulus for meg, så de kan gå til den oppgaven jeg har kalt dem til.»

Her kommer det klart fram at budskapet bare stadfestet det kall de allerede hadde fått selv. Budskapet ga beskjed om at tiden var inne, og verken Barnabas eller Paulus opplevde det

som en overraskelse. Det var en stadfestelse!

Det er fint med profetier som stadfester det vi kjenner i vårt hjerte. Men hvis budskapet forvirrer deg eller gir deg forventninger som gjør at du tenker høyere enn du bør tenke, da glem hele profetien. Vi ledes ikke av profetier eller tunger og tydning, vi ledes av Guds Ånd som vitner sammen med vår ånd.

Bli ikke menneskers trell

Det finnes en balanse på alle områder i kristenlivet. Dessverre har vi lett for å havne i en av grøftene, i stedet for å gå midt på veien.

På den ene side viser Skriften at Herren har satt mennesker i menigheten som er ledere. Efes 4,11. Disse skal man ha respekt for, og være underordnet deres tjeneste.

Men på den annen side viser Heb 8,11 at den troende har en selvstendig frihet i Herren. Vi er ikke i et system som gjør oss til trelle av mennesker.

Skriften viser at det er feil å «tilhøre» åndelige ledere slik at man er knyttet til en spesiell apostel, profet osv. Det er riktig å bli betjent av de tjenester Herren satte i legemet, og ik-

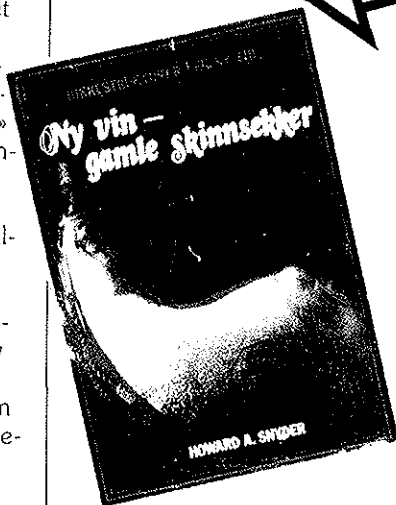
ke være i en opprørsk innstilling overfor lederskapet. Men hvis ledere prøver å «dirigere» en, er de i utakt med Skriften. Kristus er vårt hode, vi ledes av ham. «Mine får hører min røst», sier han. «Derfor må ingen rose seg av å være tilhenger av noe menneske. For alt hører dere til, enten det er Paulus, Apollos eller Kefas, verden, liv eller død, det som nå er eller det som kommer — alt der deres. **Men dere hører Kristus til,** og Kristus hører Gud til.» 1. Kor 3,21-23. Korintherne ønsket frivillig å tilhøre en apostel, men Paulus avviser det skarpt.

Andre ganger kan det være motsatt. Herskertrang hos ledere kan føre Guds barn inn i menneskefrykt. De følger sterke ledere av frykt. Men Skriften sier at en leder i menigheten har et tjenende sinn, han ønsker ikke å herske med makt slik herrerne i verden gjør. Mark 10,42-44.

Her ser vi igjen Guds visdom og balanse: Den troendes personlige frihet er bevart, samtidig som menigheten har ledere som oppbygger resten av legemet, så hele legemet kan komme i tjeneste.

Spesial tilbud til Pionerens lesere:

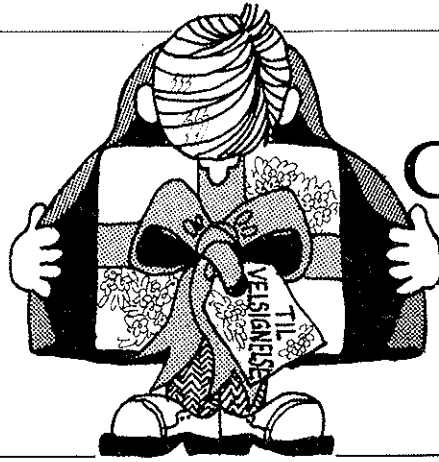
Howard H. Snyders kjente og engasjerende bok:

NY VIN — GAMLE SKINNSEKKER

Ligger Guds menighet deg på hjertet — så les denne boken.

Den kjente misjonsmannen og bibelforskeren viser hvordan det går når «ny vin» (dvs. evangeliet) skal tilpasses «gamle skinnsekker» (dvs. menneskelige metoder). Hvilken betydning har f.eks. kirkebygget, prest/pastor, de fattige, små grupper, nådegaver, og fornyelse for en menighets liv og utvikling? Snyder har fundert mye over disse emner og gir sitt svar i boken. Denne bok er skrevet for å vekke og inspirere Guds folk i alle leire til å bringe evangeliet ut til vår egen generasjon.

Kr. 23,00 fritt tilsendt (Tidligere kostet boken kr. 29,00) Send kr. 23,00 til DYNAMIS KASSETT 3190 Horten. Postgiro 3 98 95 22 Så får du boken i posten.

Gaveoppdagelse og kallsbevissthet

Tekst: Kjell Sjøberg

GAVERIKDOMMEN I KRISTUS

Hvordan skal Jesus bli forherliget i dag? Ved at han får en kropp som så eksakt som mulig ligner hans opprinnelige kropp. Da Jesus var her på jorden, fikk han forherlige Gud gjennom alle de gaver og åndelige tjenester som han var en bærer av.

Jesus var apostel, profet, evangelist, hyrde og lærer. Når vi studerer Jesu

jordiske kropp så mye som mulig. Det finnes ikke en enkelt kristen som kan virkeliggjøre dette. Derfor må vi være mange i et fellesskap, som hver og en kommer med sin gave og tjeneste, slik

at summen av vår felles tjeneste blir en forherliget Kristus-skikkelse.

I skriftens mest konsentrerte gavekapitel, 1. Kor 12, gjør Paulus ingen forskjell mellom Kristus åpenbart i den

liv, finner vi at han var bærer av mange andre kallsgaver. Beskrivelsen av enhver tjeneste i menigheten har et utgangspunkt i Jesu rike personlighet. Jesus hadde alle de åndelige nådegavene unntagen tungemålgaven og tydningsgave. Jesus er den rikest utrustede person som har gått rundt på denne jorden. Han eide Guds fylde, dvs. hele Guds rikdom av karakteregenskaper, evner, gaver og utrustning. Nå vil han ha en kropp som ligner hans første

jordiske kroppen og Kristus åpenbart i menighetslegemet. «Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut sine gaver til hver enkelt, slik han vil. Likesom legemet er ett, enda de er mange, slik er det også med Kristus. For med én Ånd ble vi alle døpdt til å være ett legeme, enten vi er jøder eller grekere, slaver eller frie, og vi fikk alle én Ånd å drikke.» 1. Kor 12,11-13. Det finnes et likhetstegn mellom en gavefungerende menighet og Kristus.

Denne sannheten blir uttrykt gjennom brødsbrytelsen. «Fordi det er ett brød, er vi alle ett legeme. For vi har alle del i det ene brød.» 1. Kor 10,17. Det er et Kristus-brød. Dersom vi samler sammen de ulike delene, som hver og en har, blir det på nytt et eneste brød. Det at du får spise en del av brødet, symboliserer at Kristus åpenbarer en bit av sin rikdom i form av en gave i ditt liv.

Vi skal nå studere det ubrudte brødet, dvs. Jesus Kristus da han var her i sin jordiske skikkelse. Et eller annet sted i denne beskrivelsen kommer du til å finne en bit av deg selv, en bit av dette ene brød.

Jesu tjenestegaver

Jesus var apostel

Hebr 3,1-6. Jesus kalles for vår bekjennelses apostel. Hebreerbrevets forfatter sammenligner Jesus med Moses. Jesus fremstilles som byggmesteren av et hus, mens Moses bare var en del av huset. Huset betyr hele Guds folk både i Det gamle og Det nye testamentets tid. Å bygge det huset betyr å bygge et fellesskap av Guds folk. Jesus var en menighetsbygger. «På denne klippe skal jeg bygge min menighet», Matt 16,18. En menighetsbygger er en som bygger et hus av enkeltstående individer. Det fellesskaps huset kalles menigheten. Da Jesus hang på korset, tok han initiativet til å bygge en forbindelse mellom sin mor Maria og disippelen Johannes. «Se din mor, se din sønn.» En apostel er en som bygger fellesskap.

Jesus var en pionérarbeider som ble drevet av en iver etter å nå nye områder, byer og steder hvor han tidligere ikke hadde vært.

Jesus var profet

Jesus ble kalt profeten fra Nasaret, Matt 21,11. Moses forutsa Jesu profetgjerning, 5. Mos 18,15: «Av ditt eget folk, av dine landsmenn, vil Herren din Gud la det fremstå blant dere en profet som meg. Ham skal dere høre på.» Da Jesus besøkte sin hjemby Nasaret, utga han seg for å være en profet.

Jesus hadde en ordets profettjeneste.

Den kommer fram aller sterkest da han sitter på Oljeberget med sine disipler og begynner å undervise dem profetisk om Jerusalems ødeleggelse og tegnene på hans gjenkomst. Jesus hadde det profetiske framtidsperspektivet i sin undervisning.

Jesus var evangelist

Hans evangelistgave uttrykker seg når han vinner en og en, når han samtaler med kvinnen ved Sykars brønn og Nikodemus som kom til han om natten. Han hadde evne til å få mennesker til å fatte beslutninger som resulterte i handling. Da han ga innbydelsen «følg meg», forlot de alt og fulgte ham, Mark 1,16-20.

Jesus var også massemøteevangelisten som fikk tale til de store folkeskarene. Det glade budskap han hadde å bringe var dette: «Himmelriket er nær, omvend dere og tro evangeliet.»

Jesus var hyrde

Jeg er den gode hyrde, sa Jesus om seg selv, Joh 10,11-16. Han var en god hyrde, som kjente sine får, og beskyttet dem i farer, som gikk og lette etter de bortkomne og som var villig til å gi sitt liv for dem, fordi han elsket dem så høyt. Hans store hyrdevisjon vil bli bare en hjord og en hyrde.

Jesu hyrdefølelse ble vakt i ham da han så de forkomne og hjelpeløse, Matt 9,36. Paulus kaller Jesus for overhyrden og våre sjelers hyrde og tilsynsmann.

Jesus var lærer

Jesus underviste sine disipler og han underviste i synagogene. Hans måte å tale på var bibellærerens, Luk 24,26-27. Sammen med Emmausvandrerne gikk Jesus gjennom Moses og profetene og utla skriftene for dem, slik at de skulle forstå hva Guds ord sa om ham og hans lidelser. Det er typisk for bibellæreren å ta et emne og så gå gjennom hva Bibelen sier om det emnet og utlegge det som er vanskelig å forstå, slik at det blir enkelt og klart. Jesu bibelundervisning gjorde disiplenes hjerter brennende.

Etter oppstandelsen hadde Jesus 40 dagers bibelskole med sine disipler, og emnet var Guds rike. Det er bare en bibellærer som kan finne så mye i et emne at det rekker til 40 dagers undervisning. Det fantes ingen bruddstykker og ingen ensidighet i Jesu undervisning. Hos vanlige bibellærere finnes det en spesialisering. Noen har sin undervisning på troens område, noen har menigheten som sin spesialitet, noen den siste tiden og noen menighetsoppbygging. Men Jesus hadde en undervisning som dekte alle områder, og på alle områder bevegde han seg med samme klarhet, overbevisning og sikkerhet.

Jesus var forbeder

Jesus forberedte Peters fornektelse på forhånd og ga Peter denne hilsenen: «Jeg har bedt for deg at din tro ikke må svikte.» Luk 22,31-32.

I Joh 17 har vi Jesu yppersteprestlige forbønn for sine disipler hvor han ber om at de må bli helliget og bevart, og at de må bli ett slik at verden kan tro.

Jesus var administrator

Da han skulle skaffe mat til 5.000 ville han ha skikkelig orden før undere skjedde. Han ba sine disipler sørge for at de satte seg i grupper på 50 og 50 eller 100 og 100.

Han administrerte i Ånden da han ga disiplene instruksjoner for å ordne inn-toget i Jerusalem. Han sa til dem hvor de skulle gå, hva de skulle gjøre og hva de skulle si for å få en eselfole som han kunne ri på.

Da han og disiplene trengte et sted der de kunne ete påskelammet, overlot han ingenting til tilfeldighetene, uten ga dem instruksjoner gjennom Åndens planlegging.

Jesus hadde en kunstnergave — evne til å skape

Vi har ingen eksempel på at han skrev dikt, malte et bilde eller spilte et instrument, men i hans undervisning kom kunstnergaven fram i hans naturbeskrivelser. «Se på liljene på marken og på fuglene under himmelen.» Det fantes en kunstneråre i hans forteller-evne. Liknelsen om den bortkomne sauene og den fortapte sønn har festet seg i vår hukommelse. Han anvendte fantasien for å male sine liknelser.

Jesus hadde en håndverksgave — yrkeskunnskap

Jesu far var tømmermann. Etter den jødiske yrkestradisjon ville det være helt utenkelig om Jesus ikke hadde fått lære seg yrket etter sin far. Han kunne anvende sine hender til å forme de beste takbjelker, vindusrammer og dørkarmer som fantes i Nasaret.

Jesus hadde evne til å få mennesker til å ofre.

Jesus ble fulgt av kvinner som tjente ham med sine eiendeler. Da Jesus kom inn i Sakkeus liv, ble han villig til å gi halvparten av det han eide til de fattige, Luk 19,8. Jesus fikk disiplene til å forlate alt, sine båter og fiskegarn, for å følge ham. Jesus vakte menneskers hengivenhet og offervilje, og han fikk dem til å forsake og si nei til Mammon, pengemaktens innflytelse.

Jesus hadde tjenesten å ta seg av de hjelpeløse

Jesus stanset opp ved den lamme mannen ved Betesdaammen. «Herre,

jeg har ingen som hjelper meg,» sa mannen. Jesus hørte kallet fra den hjelpeløse og grep inn og helbredet ham. De hjelpeløse ble trukket mot Jesus: spedalske, samaritanere, blinde, handikappede og de grupper i samfunnet som ikke hadde noen til å tale deres sak. Jesus opplevde flere ganger de aller sterkeste følelser av medlidenhet og medfølelse. Det står at «han ynkedes over dem».

Jesus delte ut gaver med godt hjerte

Hans generøsitet ser vi i det at det ble tolv kurver til overs da han hadde gitt mat til de 5.000. Han hjalp disiplene til å få så mye fisk at garnet revnet. Han var generøs i sin givertjeneste.

Jesus utøvde barmhjertighet

Den salvelse som hvilte over ham, gjenkjente han som en kraft han hadde fått til å forkynne et gledens budskap for de fattige, forkynne frihet for fangne og syn for de blinde, ja, til å gi de undertrykte frihet, Luk 4,18. Han utøvde barmhjertighet gjennom å gi rettferdighet til de fortrykte.

Jesus hadde en tjeneste av trøst, formaning og oppmuntring

Han korrigerer sine disiplers feilaktige opførsel gjennom formaningsord, da de snakket om hvem som var størst, og når de ikke viste et tjenende sinnelag, Matt 20,21-28.

Da Peter hadde fornektet Jesus, kunne han få trøst og oppmuntring av Jesus. Han sendte en hilsen — hils spesielt Peter, Mark 16,7.

Jesus hadde en fadertjeneste

En åndelig far er en som ser til sine barns åndelige og legemlige behov. Jesus tok seg av disiplenes behov. «Dere har vel ikke noe fisk, barn?» «Nei,» svarte de. Da de senere steg i land, så de en kullild der med fisk og brød. «Kom og få mat.» Joh 21,5-13. Jesus kalte sine disipler for barn ved dette tilfelle. Han gikk inn i et faderansvar for å se til deres ulike behov.

Ved et annet tilfelle sa han til dem: «Kom med til et ensomt sted hvor vi kan være alene, og hvil litt!» Mark 6,31. Når de fryktet mest, så han behovet for å tale fred til dem, Joh 20,19-20.

Jesus hadde en lovsangstjeneste

Jesus ble fylt av fryd i Den Hellige Ånd og begynte å lovprise sin far: «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for kloke og forstandige, men åpenbart det for enfoldige.» Luk 10,21.

Det er Jesus profetordet beskriver: «Din Gud har salvet deg med gledens olje framfor dine frender,» Hebr 1,9.

Jesus ville gi sin glede videre til sine disipler. «Dette har jeg sagt dere, for at dere kan eie min glede, og deres glede kan være fullkommen.» Joh 15,11.

Innen Jesus var ferdig til å gå til Getsemane, sang han en lovsang sammen med sine disipler. Det var salmene 115-118. Jesus kjente sikkert disse salmene som en personlig utformet lovsang, der ham midt i sine lidelser får gi uttrykk for sin kjærlighet til Faderen. Det er i denne lovsangen disse ordene står: «Dette er dagen som Herren har gjort; la oss juble og glede oss på den!» Salme 118,24.

Jesus hadde en befrielsestjeneste

Han forkynte frihet for de fangne, og han løste mennesker fra demonisk bundethet og plager som var forårsaket av satan. «Kvinne, du er fri!» var hilsenen til en Abrahams datter som hadde vært bundet i 18 år. Demonene forlot sitt offer på hans bydende ord. «Men er det ved Guds Ånd jeg driver ut de onde ånder, da er jo Guds rike kommet til dere.» Matt 12,28.

Jesus hadde en meklertjeneste

Jesus var mekler mellom Gud og mennesker. «For det er én Gud og én mellommann mellom Gud og mennesker: mennesket Kristus Jesus.» 1. Tim 2,5. Jesus hadde et kall til å være en konfliktløser, og dette kallet preget hans jordiske liv. Han ga frivillig og fullt klar over sitt liv for å forsone de to partene som sto så langt fra hverandre, og han klarte å tilveiebringe fred mellom dem.

Jesus var apologet

En apologet er en som forsvarer evangeliet, troen og Guds ord, når angrepene kommer i diskusjoner og offentlig debatt. Han var ikke redd for å diskutere skatteproblemet, troen på oppstandelsen, om døperen Johannes var fra Gud eller ikke osv. Han gjorde spørsmålsstillerne tause med sin visdom.

Jesus var diakon

«Da reiser han seg fra måltidet, legger av seg kappen, tar et linklede og binder det om seg. Så heller han vann i et fat og beynner å vaske disiplenes føtter og tørker dem med linkledet som han hadde rundt livet.» Joh 13,4-5.

«Slik er heller ikke Menneskesønnen kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange.» Matt 20,28.

Jesus tok en tjeners skikkelse på seg da han kom som menneske, Fil 2,7.

Jesus var eldste

Jesus sa til jødene som svar på deres påstand om at han umulig kunne ha sett Abraham da han ikke var over 50

år: «Før Abraham var, er jeg.» Joh 8,58.

Det hebraiske ordet for eldste betegner en gammel mann med skjegg. Johannes beskriver den forherligede Jesus: «Hans hode og hår var hvitt som hvit ull eller som snø», Åp 1,14.

Eldstetjenesten i NT er en åndelig lederfunksjon. Jesus var den selvklaare lederen i disippelskaren. Hans lederskap ble sett på som en selvfølge og aldri stilt spørsmål ved. Han var Guds salvede. Lederskapet hos ham var en salvelse av autoritet.

Jesus var konge

Jesus bærer tittelen «kongenes konge og herrenes herre.» Folket ville gjøre ham til konge mens han levde, og Pilatus spurte ham om han var konge. Han levde alltid med sitt rike i tankene. Han ba oss be om at hans rike skulle komme. Hans kongedømme har også sitt motstykke hos oss, fordi han har gjort oss til et kongedømme, og han vil at vi skal regjere med ham.

Jesus hadde en tjeneste som troens opphavsmann og fullender

Hebr 12,2. Når vi ser på ham, så vokser troen, og vi får kraft til ikke å gi opp, men å holde ut. Jesus hadde evne til å tale tro inn i andres liv, til å gå foran og vise veien for troens vandring. Han fullbyrdet Peters tro gjennom å be om at hans tro ikke skulle svikte.

Jesus var hjørnesteinen

Han hadde funksjonen som rettesnor i byggingen av menigheten. Hjørnesteinen var den viktigste steinen i et byggeprosjekt på Bibelens tid. Den ble plassert i hjørnet og bandt sammen to vegger. Den var utgangspunktet da man begynte å bygge huset. Men selv en bygnings sluttstein ble kalt for hjørnestein. Den ble lagt på aller sist og holdt bygningen sammen. Jesus var sannhetens støttepilar og grunnvoll, noe Paulus sier at menigheten skal være, 1. Tim 3,15.

Jesus var prest og yppersteprest

En prest gjør tjeneste innfor Gud. I alt det han gjør, har han sin oppmerksomhet rettet mot Gud. Han gjør sin tjeneste i tilbedelse og lovsang, ved å frembære offer til Gud. Jesus hadde hele sin oppmerksomhet rettet mot Faderen, og han gjorde prestatetjeneste innfor sin Far.

Jesus var en trofast yppersteprest i sin tjeneste innfor Gud til å forsone folkets synder, Hebr 2,17.

Lest og hørt...

Bjørn Lindvig vil lede presentasjonen av nye plateproduksjoner i Pioneren.

PLATER:

Forsterket informasjon om kristne plateproduksjoner

Pioneren ønsker å presentere det meste av det som kommer ut på de kristne plateselskapene her i landet, og likeså dekke importen av utenlandske produksjoner. Dette avhenger av at produsenter og importører ønsker sine produkter presentert i denne spalten, men alle de vi har kontaktet om dette har vist positiv interesse. Vi fra vår side kan bare si at det som blir sendt oss vil bli omtalt og presentert, så er det opp til produsenter og importører å passe på dette. Vi tror at den som vil følge med i hva som utgis på den kristne platefronten i Norge, vil kunne få med seg alle vesentlige nyheter ved å følge med i denne spalten. Flere av disse platene vil også bli brukt i nærradioproduksjoner.

For å bedre kunne dekke dette feltet har vi forsterket staben som anmelder plater. Bjørn Lindvig overtar som spalteredaktør, men Bernt Austad blir fortsatt med som anmelder. Lindvig har i flere år anmeldt kristne plater for «Tønsbergs Blad». Han har vært aktiv som sanger og musiker bl.a. i «Gospel-teamet» som var en av de første kristne «grupper» her i landet. Han er sterkt engasjert i frikirkelig menighetsliv, og som vi ser på bildet her, er han med på å lede i lovsang.

Ikke alle plater/kassetter får like lang omtale, men en kort presentasjon lover Lindvig at alle nye produksjoner skal få. Så over til våre plateanmeldere:

Vi begynner med å presentere en bunke plater som kommer fra Viktoria import på Konsvinger. Dette forlaget har overtatt en del av det Filadelfiaforlaget tidligere distribuerte. Først ut av bunken fra Viktoria Import er:

ANDRUS BLACKWOOD & CO
«Step out of the night»
Greentree R 3942.

Adrus og Blackwood har begge bakgrunn i den kjente gospelgruppa «The Imperials». De er altså ute med et nytt produkt. Denne duoen er blant de mest populære innen amerikansk kristen musikk og den posisjonen blir neppe svekket ved den produksjonen.

«Step out of the night» er en samling av lett tilgjengelige melodier gjennomført på en ypperlig måte. Selv om dette er en tradisjonell kristen ski-

ve er det positivt at det absolutt er en nivåheving innen denne genre. Adrus & Blackwoods stemmer er det ikke mye å si på og når det i tillegg er veldig solid komp og et vel gjennomarbeidet lyd-bilde, kan det ikke bli et dårlig resultat.

Tekstene på plata er helt vanlige og typiske til denne typen musikk. Av sporene er den rolige balladen «Without love» absolutt en perle som bør framheves. «Step out of the night» blir kanskje ikke så spennende, men heller ikke kjedelig. Lytt sjøll!

Knut Roppestad

GARY DUNHAM
The Pearl
Newpax NP 33105

En av musikerne til Don Fransisco er ute med et solo-produkt og beviser med det at han kan stå på egne ben. Tekster og melodier er signert Gary og Rosemary Dunham, og ekteparet har skapt en serie bra melodier som fungerer godt. Gary Dunhams stemme og fremførelse sammen med bra musikere gjør det hele til et hørbart produkt, ikke minst bør tekstene legges merke til.

WILL McFARLANE
Right from the start
Refuge R 3789

Gitaristen Will McFarlane presenterer egne melodier på denne plata. Han har en bra stemme foruten at han er en glimrende gitarist. Et hyggelig bekjentskap på riller ble det.

B.L.

Det samme kan vel sies om den eneste kvinnelige artisten i denne bunken fra Viktoria Import, nemlig:

CANDY HEMPHILL
Candy
Heart Warming R 3978

Også Candy Hemphill skriver en del av stoffet selv. Men også Joel Hemphill og andre har skrevet stoff som er med på denne debutplaten. Candy har en myk og fin stemme og bør få et bredt publikum blant dem som liker melodios lett popmusikk.

B.L.

GLAD
Captured in time
Greentree R 3941

Gruppen bak det hyggelige navnet «Glad» er en gruppe med sterke vokale kvaliteter. Stoffet er stort sett skrevet av to av gruppens medlemmer Bob Kaufflin og Ed Nalle.

B.L.

DON FRANCISCO
The live concert
Newpax

Don Fransisco er et velkjent navn også her i landet. Hans dobbelt LP fra en konsert i Haufmann Assembly of God, Birmingham, Alabama i september 1982 bør være en perle for mange av hans venner og dem som har lært å sette pris på ham etter hans besøk også her i landet.

B.L.

RICK CUA
«Koo - ah»
Refuge records R 3788

Her er ei skive for deg som liker melodios, amerikansk rock. Rick Cua har vært medlem av ei kjent amerikansk gruppe ved navn «The Outlaws», og denne LP er Cua's første etter sin omvendelse. At hele Outlaws er med og komper set-

ter sitt preg på soundet, og skiva har et saftig komprimert heavy preg. Den står litt i kontrast til den pompose silke popen vi er vant til å høre fra mye amerikansk kristen musikk. Det bør også nevnes at Joe English også medvirker på noen spor. Tekstmessig er det også ei solid skive. Tekstene er hverdagslige og naturlige i sin språkform og poengene kommer fint fram. Cua har et enkelt og ærlig budskap til ikkekristne som til kristne.

Hvis det er noe negativt med produktet, må det være at en del av spora kan være litt melodios trange og på grensen til det monotone, men stort sett er Rick Cua's produkt et friskt pust inn i det kristne musikk-bildet. Av spesielt sterke låter kan nevnes: «Eternity», «Crossfire», «Spirit», «Koo - ah» anbefales på det sterkeste.

Knut Roppestad

JOE ENGLISH
«Held accountable»
Refuge R 3981

Etter suksessen «ex-trommeslageren i Wings», Joe English hadde med sin første religiøse innspilling har forventningene vært store mot oppfølgeren, og nå er den altså kommet.

«Held accountable» er et produkt i samme genre og stil som den forrige. Her er ei rekke gode låter, og det er et fint sound og et knippe meget dyktige musikere som komper, men den helt store hellheten over skiva mangler. Det er for store sprang mellom låtene på skiva. Det er spesielt de rolige låtene som undertegnede synes faller gjennom. Den molodios pop-rocken er absolutt det Joe English matcher best. Spora «We live when we die» og «Wake up» formelig sitter i veggen. Det er også en del andre fulltreffere som står meget sterkt alene, men som sammem ikke fungerer helt. Joe English' bakgrunn i Jazz-rock gruppa «Sea Level» kommer tydelig til uttrykk i «Thief in the night» som virkelig er et interessant spor. «Held accountable» inneholder en mengde sterke spor, men hellheten mangler altså. På tross av dette er det absolutt ei skive som er verdt å lytte til. Jo English er uhyre dyktig både som produsent og som trommeslager, og budskapet om Jesus kommer klart fram.

Knut Roppestad

BØKER:

CORRIE ten BOON
Med mindre håndbagasje
Ansgard Forlag

Corrie ten Boon har med sin bok, «Med mindre håndbagasje», rettet oppmerksomheten mot en forsømt misjonsgren, arbeidet blant de psykisk utviklingshemmede. Det er vel slik at psykisk utviklingshemmede med kristne foreldre deltar i menighetslivet utfra sine forutsetninger. De derimot som ikke har venner eller slektninger som bringer dem evangeliet, bare sjelden kommer i kontakt med levende kristendom.

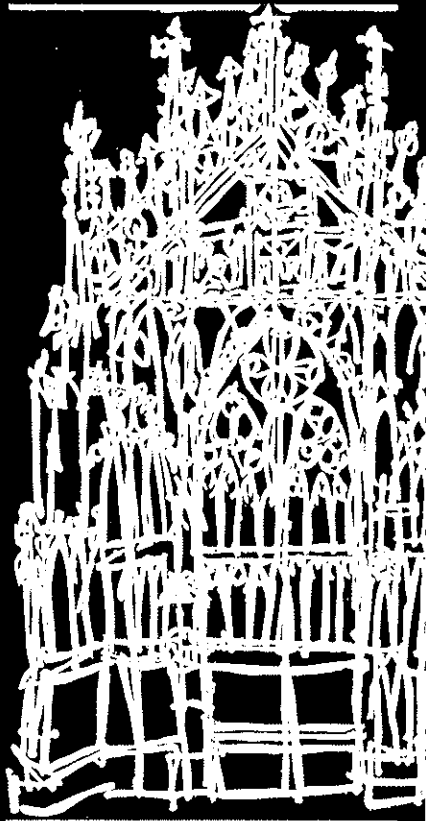
Som foreldre til en mongoloid gutt, var det med stor interesse vi tok for oss denne boka. Og det var interessant å se hvordan Corrie ten Boom i en femårsperiode drev arbeid i en menighet bestående av p.u.

Hun legger avgjørende vekt på den Hellige Ånds åpenbaring av bibelske sannheter og bruker flere eksempler fra sitt virke til å underbygge dette.

Dette heftet burde gi inspirasjon til mange til å bringe evangeliet til disse «med mindre håndbagasje». Heftet er ikke en fagpersoners utleggelse av de p.u.'s behov og egenskaper, men praktiske erfaringer fra virke blant dem.

Solveig og Bjørn Lindvig

Glimt fra kirkehistorien

Av Robert Kvalvaag

Soldattjeneste og militærnekting i oldkirken

DEL II.

Vi har i første artikkel gitt en beskrivelse av oldkirkens holdning til soldattjeneste og militærnekting. Vi har sett at oldkirkens lære og praksis i stor grad var et avgjort nei til kristen deltagelse i militærtjeneste. I denne artikkelen vil vi se litt på hvordan oldkirken begrunnet sitt standpunkt. Vi vil dessuten gi en skisse av kirkens holdning slik den kom til å utvikle seg etter at stat og kirke gikk sammen under keiser Konstantin, det vil si etter år 312.

I skriftet *Acta Marcelli*, fra ca. år 300, møter vi en offiser, Marcellus, som på keiserens fødselsdag nekter å delta i det rituelle festmåltid. Denne offiseren kaster plutselig fra seg sitt militære belte og sier: «Jeg gjør krigstjeneste for Jesus Kristus, den evige konge. Fra nå av er jeg ikke lenger soldat for keisere, og når det gjelder tilbedelsen av tre og steinguder, så avskyr jeg den, for de er døde og stumme avguder.» I det påfølgende forhør, uttalte den samme Marcellus: «Jeg har lagt bort mine våpen. For det sømmer seg ikke for en kristen, som kjemper for Kristus, å være soldat på denne verdens brutale vis.» Marcellus ble deretter henrettet. I dette tilfellet er det tydelig at avguds- og keiserdyrkelsen har vært en medvirkende årsak til at Marcellus kastet sitt militære belte. Men da det bare var offiserene som hadde plikt til å ofre, må vi derfor søke etter andre motiver dersom vi skal finne hovedårsaken til oldkirkens innstilling i dette spørsmålet.

I et annet skrift, *Acta Maximiliani*, hører vi om rekrutten Maximilian, en soldatsønn, som på en sesjon ca. år 295 med stor frimodighet bekjenner: «Jeg kan ikke være soldat, jeg kan ikke gjøre ondt, for jeg er en kristen.» Også under forhøret går det fram at Maximilian ser på selve soldatyrket som uforenlig med sin kristne tro. På samme måte som Marcellus måtte også Maximilian bøte med livet for sin overbevisnings skyld.

I oldkirken ble det understreket at den kristne menighet ikke var bundet til noen bestemt nasjon, de kristne så på seg selv som fremmede og utlendinger på jorden. Deres holdning var ikke at de ikke ville forsvare sin neste, men heller at det ikke fantes noen som ikke

var deres neste. De kristne var derfor ikke nasjonalister som gikk inn for å forsvare sine fedreland, men deres nasjonalfølelse var primært rettet mot deres himmelske hjemland. «Hvert land er deres fedreland og hvert fedreland et fremmed land.» heter det i brevet til Diogenet, fra ca. år 200.

De kristne la dessuten vekt på at menneskelivet er hellig. En slik motive- ring finner vi hos kirkehistorikeren Lactantius (d. ca. år 320):

«Militærtjeneste er ikke tillatt for den rettferdige, hans militærtjeneste er nemlig selve det rettferdige liv, heller ikke å anklage noen for retten med dødsdom som mulig utfall, for det gjør ingen forskjell om du dreper med jern eller med ord. Fra dette Guds bud må det ikke gjøres noen unntagelse, for det er alltid urett å drepe et menneske, som Gud ville skulle være et hellig vesen.» Athenagoras, en kristen skribent på 200-tallet, slutter seg til Lactantius når han sier: «Vi kristne kan ikke utholde å se på at et menneske drepes, ikke en gang om det er rettferdig.» Menneskelivet ble sett på som det mest dyrebare i verden. Det at et menneske drepte et annet, ble betraktet som synd mot Gud og som en djevelsk handling. En følge av dette synet var at de kristne også forkastet enhver form for abort. Abort var utbredt i Romerriket. Man kunne ta abort ved hjelp av kirurgiske instrumenter, eller ved mer amatørmessige metoder. Tertullian resonerte på følgende måte: Hvor inkonsekvent er det ikke å ha ærefrykt for livet til et foster, og samtidig være villig til å ta livet av et menneske i en fremmed hær!

Jean Michel Hornus, som har skrevet et standardverk om dette emnet, mener at oldkirken utviklet en kristen ikke-voldsteologi. Sentralt i denne teologi var troen på en makt sterkere enn noen militærmakt: Guds kraft. De kristne skulle utholde den nærværende ondskap i full visshet om at den endelige seier sto for døren. Denne holdningen kalte de *patientia* - ikke-vold. Vi lar igjen Tertullian få komme til orde, her med en uttalelse overfor dem som forfulgte de kristne: «Vi har ingen herre ved siden av Gud. Han er foran dere, han gjemmer seg ikke bort, men dere er maktesløse overfor han. De som

dere ser opp til som herrer, er mennesker som en dag skal dø. Men vi kommer aldri til å dø ut. Dere vet jo at jo mer vi synes å bli slått ut, desto mer bygges vi opp.»

Året 312 innledet en helt ny periode, både for Romerriket og for oldkirken. I 312 beseiret Konstantin rivalen Maxentius, og soldyrkeren Konstantin kunne dermed gjøre krav på tittelen romersk keiser. I 313 erklærte han full religionsfrihet i Romerriket. Forfølgelsene opphørte og ble avløst av en stadig nærmere forbindelse mellom stat og kirke. Under keiser Theodosius den store, død år 395, ble den kristne tro statsreligion i Romerriket.

Dette «ekteskapet» mellom stat og kirke fikk etterhvert ganske merkbare følger for synet på soldattjeneste og militærnekting. Ikke-voldstanken ble fremdeles holdt i hevd, men nå på en helt annen måte. Det utviklet seg nemlig etterhvert to klasser av kristne, en stadig dypere kløft mellom lekfolk og presteskap vokste fram. Presteskapet, de «fullkomne», var selvsagt helt og fullt forpliktet på Guds Ord og kirkens tradisjon. Men for den store massen av «kristne», som snart kom til å omfatte hele det romerske imperiet, gjaldt ikke den samme moralske og åndelige stan-

dard. I takt med folkekirkens utbredelse, slakket man også av på kravene for kristen livsførsel. Bare av presteskapet krevde man et strengt gudsfryktig liv. Det er derfor svært interessant å se hvilke krav man stilte til prestene i forbindelse med spørsmålet om krig og militærtjeneste. For prestene fortsatte nemlig de samme bud og formaninger å gjelde som de aller fleste kristne i oldkirken tidligere hadde vært nødt til å bøye seg for! Fra ca. år 400 er det et forbud som ofte går igjen: Den som er prest kan ikke samtidig gjøre soldattjeneste, — og: Den som tidligere har vært soldat, kan ikke seinere bli prest. Selv om forbudet mot å ta liv nå altså bare gjaldt for prestene, var dette bestemmelser som fremdeles vitnet om kirkens opprinnelige standpunkt: At militærtjeneste egentlig var forkastelig for enhver kristen. Dette viser også hvordan Romerstaten tillot enkelte utvalgte borgere å leve helt og fullt i pakt med sin kristne overbevisning. Men som en slags motytelse gikk kirken med på at det ikke skulle stilles de samme etiske krav til den store massen av troende mennesker som man stilte til presteskapet.

Athanasius, en av de mest kjente biskopene fra denne tiden, begrunnet

kirkens nye holdning ved å henvise til intensjonen og motivet bak handlingen som det viktige, ikke handlingen i seg selv. Athanasius skriver: «Det er ikke tillatt å drepe. Men å ta livet av fiender i krig, er lovlig og prisverdig.» Om vi sammenligner denne uttalelsen med noen ironiske bemerkninger fra biskop Cyprian (d. ca. år 258), ser vi at en total holdningsendring har funnet sted. Cyprian sier: «Når enkeltpersoner dreper hverandre, er det en forbrytelse, men når det utføres på samfunnets vegne, kalles det dyd!» I år 416 utstedte keiser Theodosius II et dekret, hvor det ble slått fast at fra nå av kunne bare kristne få gjøre tjeneste i de militære styrker. Dermed var situasjonen totalt omsnudd i forhold til den holdning oldkirken inntok vel hundre år tidligere.

Den fremste talsmann for kirkens nye holdning til krigsdeltagelse, var Augustin (354-430), biskop i Hippo i Nord-Afrika. Sentralt hos Augustin er tanken om «den rettfærdige krig» — en krig som føres for å straffe urett. En slik krig kan kristne delta i. Soldatyrket er med andre ord et lovlig og respektabelt yrke. Augustin understreker imidlertid at en kristen aldri har rett til å drepe i selvforsvar. I følge Augustin er det stor forskjell på det å drepe som privatperson, og det å ta liv i egenskap av soldat. Soldaten handler nemlig ikke på egne vegne, men til beste for andre. Bergprekenens ord gjelder bare fullt ut i det fullkomne rike. I det verdslige rike derimot, er maktanvendelse høyst påkrevet.

Middelalderkirken gjennomførte Augustins lære om «den rettfærdige krig» i praktisk handling. Det er dog høyst tvilsomt om pavekirkens anvendelse av militær makt i middelalderen alltid kan karakteriseres som rettfærdig. I stor utstrekning var vel det motsatte tilfelle. Denne, etter vår målestokk, urettfærdige behandling, var noe de mange «kjettere» bokstavelig talt fikk føle på kroppen. Det er da også disse forfulgte «vraglærere» som først tar opp igjen tråden fra oldkirken. Ikke-voldstanken dukker først opp hos Waldeserne på 1100-tallet, den fant også grobunn på De bøhmiske brødre på 1400-tallet. Hos Anabaptistene på 1500-tallet var dette et sentralt element helt fra starten av. Det å snu det andre kinnet til var en viktig post på det gjenreisningsprogrammet de søkte å gjennomføre etter urkirkelig mønster. Allerede så tidlig som i 1525, det året Anabaptismen så dagens lys i Sveits, finner vi sveitsiske Brødre som nektet å gjøre tjeneste i lokale militære avdelinger.

Det er mye som kan sies om kristen ikke-voldsteologi fra Anabaptismen og fram til vår egen tid. Men vi avslutter

Fortsettelse side 42.

SUDAN — en ny misjons- utfordring!

Reportasje: Odd Løyen

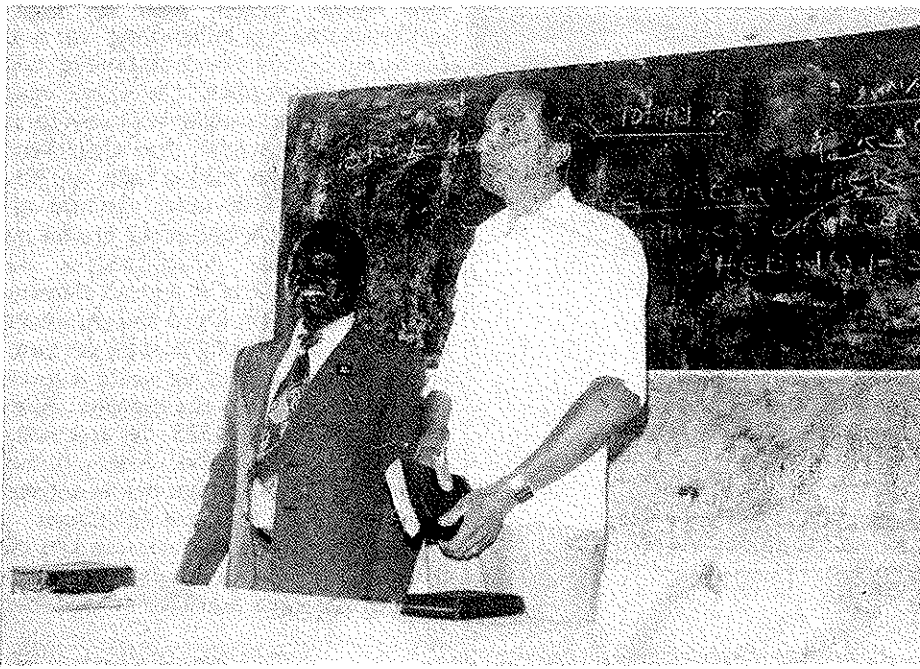
Sudan er et stort land i Øst-Afrika. I flatemål er det ca. 8 ganger større enn Norge, eller det dekker fjerdeparten av alle land i Europa. Det grenser til en rekke stater: Egypt og Libya i nord. Chad og Sentralafrikanske Republikk mot vest. Zaire, Uganda og Kenya i sør. Og Etiopia med Eritrea i Øst. En kyststripe mellom Eritrea og Egypt vender mot Rødehavet.

I den sydlige delen av landet bor ca. 30% av befolkningen, vesentlig negrer som har delvis selvstyre etter en borgerkrig som varte fra 1955 til 1972. I hele Sudan bor det ca. 20 mill. innbyggere, hvorav ca. 14 mill. er vesentlig av arabisk avstamning og bor i den nordlige del. De fleste av disse er muhammedanere, men det finnes også noen få kristne og en del anemister (åndetilbedere). I den sydlige delen er kristendommen noe mer kjent, men åndetilbedelse er vanlig.

Fattigdom og flyktningeproblemer

Sudan er et av verdens fattigste land.

Bolig nær sentrum av regionshovedstaden Juba.

Det som forbauset meg da jeg var i Juba som er regionshovedstad på Nilens vestbreidd i Syd-Sudan, var den totale mangel på alle ting som vi kjenner fra vesten. Folk bor i små leirhytter med stråtak også i indre bykjerne og har knapt hva de trenger til å leve av.

I flere av de omkringliggende land har det i den senere tid vært uroligheter, og dette har ført til at en strøm av flyktninger har kommet til Sudan. Her i Norge har vi hørt om flyktninger fra Eritrea. Men også fra andre land har det i perioder strømmet inn flyktninger. Bare fra Uganda kommer det nå en jevn strøm med flyktninger inn i de sydlige deler av Sudan.

Behov

De materielle behov hos disse som flykter fra alt de eier for å berge livet, er naturligvis stort i et land hvor landets befolkning lever på sultegrensen. De åndelige behov for noe å tro på hos disse mennesker som ikke øyner lys i mørke, er minst like stort.

Både blant den lokale befolkning og blant flyktningene i syd er det stor åpenhet for Guds ord. Men her ser en i sannhet at høsten er stor og arbeiderne

få. Det fulle evangelium har vært lite forkynt, og i de fleste landsbyer har aldri noen forkynt evangeliet.

I de siste årene har det imidlertid begynt å skje noe idet flere har begynt å få øynene opp for den store hunger som finnes etter Guds ord.

Misjonær Jan Ernst Gabrielsen er en av dem som ivrig har arbeidet for evangeliets utbredelse i Sudan. Med sine hyppige besøk har han stimulert de åndelige lederne i Syd-Sudan til å vinne nytt terreng med de beskjedne midlene som de råder over. Og nye menigheter har begynt å vokse frem.

En rask telefon til Jan Ernst etter et av hans siste besøk bekrefter at det er stor fremgang for evangeliet.

Hvor mange fullevangeliske menigheter tror du det er dannet i Sør-Sudan nå, Jan Ernst?

Nå er det ca. 20 menigheter som er dannet med et antall på 1500-2000 medlemmer. Disse menigheter synes å være livskraftige. Jeg hadde samtaler på et seminar i Juba med lederne for noen av disse menigheter, og jeg tror Gud virkelig gjør noe nytt i Sudan nå.

Er det muligheter for at evangeliet kan nå inn i det mer muhammedanskdominerte Sudan, f.eks. i hovedstaden Khartoum?

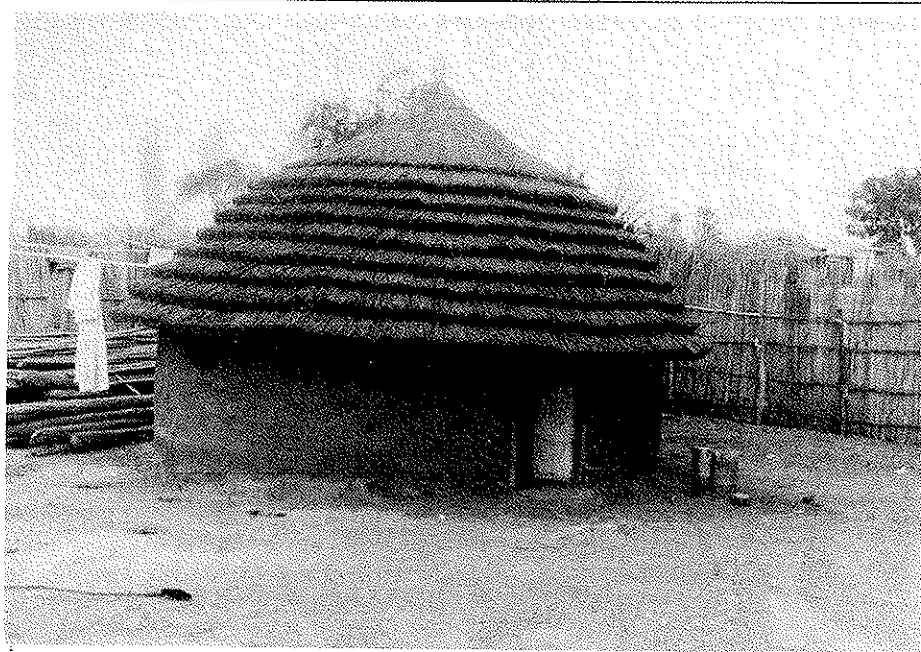
Ja, jeg tror absolutt at det er mulig at det kan bli en fullevangelisk menighet også i Khartoum.

Hvilke problemer vil du tro er de største for å nå videre ut med budskapet til folk i Sudan?

Sudan er jo et stort land og med de beskjedne midler menighetene råder over er det svært vanskelig å komme ut til tettsteder p.g.a. transportproblemer. Ingen av menighetslederne har bil. Og det å leie en bil for en evangeliseringstur koster for dem en formue. Vanlige kommunikasjonsmidler er dårlig utbygget. Dessuten må de ha med høytalere og div. utstyr for å nå ut til folket med budskapet. Dersom de skal kunne arbeide effektivt burde de derfor ha en bil med firehjulstrekk for å nå ut til steder hvor det ikke er veier. Da kunne det reise ut grupper som kunne bygge opp menigheter der hvor evangeliet aldri har vært forkynt før. Dette er for tiden det største bønnebegjær vi har.

Hvordan kan vi her hjemme være med å støtte opp om det pionerarbeide som skjer der nede nå?

Kanskje først og fremst ved å be til Gud for dem som arbeider for Sudan at det blir mulig å innta stadig nye områder med evangeliet. Likeså at de midler som er nødvendige for evangeliets ut-

Fra innendørs møte i Juba, Odd Løymen underviser tolket av Benjamin Terah.

bredelse må komme inn. Nå er det mulig å arbeide der, men hva vet vi om tiden som kommer?

Tror du at vi kunne danne en bønnering blant Pionerens lesere for Sudan?

Ja, hvorfor ikke? Jeg tror det kan være en god idé. Bønnen er jo viktig i all kristen virksomhet. Ikke alle kan være på misjonsmarken men ALLE kan engasjere seg i arbeide for misjon. jon.

Ja, hvorfor ikke? Jeg lar dette spørsmålet fra misjonær Jan Ernst Gabrielsen gå ut til Pionerens lesere.

Som vi forstår er behovene i fattige Sudan enorme. Men det som jeg ofte tenker på er at her kan vi høre evangeliet (det glade budskap) når vi vil. Der nede har de fleste aldri hørt om at det finns noe «godt budskap». Her hjemme har de fleste familier minst en bil til personlig behov. Der nede kommer de ikke ut med evangeliet til mennesker p.g.a. mangel på transportmidler. Her har vi overflod av nærmest alt. Der har de ikke engang rent vann å drikke og mange vet ikke når de kan få neste måltid.

Kan vi gi dem en hjelpende hånd? Kanskje kan vi ikke alle være med å gi, men alle kristne kan være med å be til Gud om frelse og hjelp for dem. Se Jakob 5,16-18.

Jeg har et forslag: Om du ønsker å være med i bønnetjeneste for Sudan, kan du sende meg navn og adresse, helst på en frankert konvolutt med ditt navn og adresse skrevet med tydelig skrift. Jeg vil så sende deg et lite kart av Sudan avmerket med de stedene hvor nye menigheter er opprettet, slik at du kan være med og be for dem. Når siden nye fremstøt planlegges for evangeliet i Sudan vil jeg sende deg melding om dette så snart jeg selv får rede på det, og du kan være med og be for disse nye stedene og takke Gud for seier i Jesu navn.

Dersom du har anledning til å være med og støtte arbeidet i Sudan økonomisk, skal du vite at du gjør en god gjerning for disse enkle menneskene og for evangeliet. Gud vil velsigne deg igjen.

Sendes til:
Odd Løymen,
Granvn. 9, 3160 Stokke
Postgiro 5 34 85 29

ANBEFALING

Vi vil anbefale dette unike misjonsprosjekt på det varmeste. Vi har hørt flere gode rapporter om dette, spirende arbeide i Syd-Sudan. Noe av det beste er at det er en samlet kristen innsats for evangelisering, ikke flere utenlandske misjoner som driver hver for seg. Det er de innfødte, ledet av solide brødre som driver arbeidet. Byggmester Odd Løymen har gjort en stor personlig innsats for å hjelpe dette arbeidet, og midler som han videre formidler vil være en meget god misjons-investering.

Red.

Leif Jacobsen

De åndelige gaver - en nøkkel til kirkevekst

De åndelige gaver - en nøkkel til kirkevekst

Denne boken setter nådegavene i sammenheng med vekst og utvikling i menighetene. De åndelige gaver er en nøkkel til kirkevekst.

Pris: kr. 30,00

Kassetten som ble revet bort!

Et salvet lederskap

Denne kassetten bør høres av alle som har et lederansvar i menigheten. Radikal og rett på sak, hele tiden med Guds ord som utgangspunkt og fundamentert i sine redegjørelser.

Pris: kr. 30,00

Dersom du kjøper 3 stk. får du de får kr. 20,00 pr. kassett.

Bestill fra:

LOGOS FORLAG

4480 Kvinesdal

God ekstrafortjeneste

Pioneren søker en eller flere medarbeidere som kan tegne annonser for oss på provisjonsbasis.

Intressert? Kontakt redaksjonen.

TIDEN ER KORT!

For noen måneder siden besøkte Billy Graham hovedkvarteret til «Assemblies of God» i Springfield, Missouri, USA. Her holdt han bl.a. en tale til studentene ved AOGs skoler ved hovedkvarteret. (Central Bible College, Evangel College og AOG Graduate School.) Talen er gjengitt i Pentecostal Evangel og oversatt derfra. Teksten Graham leste var 1.Kor 7,29.

Tekst: Billy Graham

Ved universitetet i North Carolina spurte en student meg hva som hadde vært den største overraskelsen i mitt liv. Jeg svarte at den største overraskelsen hadde vært at livet er så kort!

Det virker som det var i går jeg gikk på skole som dette. Jeg kan huske hver detalj av det.

Hvis jeg forteller unge mennesker at tiden og livet egentlig er svært kort, tror de det ikke. Men når man passerer en viss alder, begynner man å tro det. Eller man ser det i sin egen familie, og tror det.

Vi var i Calgary, Alberta, i forfjor da de flyttet viserne på atom-uret ved universitetet i Chicago. Vitenskapsmennene stemte for å flytte den fra ni minutter på tolv til fire minutter på. Så fort føler de at vi beveger oss mot tidens ende, og slutten av denne verden.

Jeg snakket med noen av disse vitenskapsmennene, og spurte hvorvidt det hadde vært noen debatt om dette. De svarte at det hadde det vært, for mange ønsket å flytte den til ett minutt på tolv!

Når man snakker med regjeringsledere privat, innrømmer de at deres offentlige taler nok kan være tillitsfulle, men det er de ikke når vi samtaler privat. De vet at en ulykke, en feilberegning kan forårsake at vår verden blir sprengt i filler.

Det er senere enn vi tror. På Jesu tid var det raskeste framkomstmidlet en hest eller en kamel. Det forble slik inn-til 1830, da en motor som var raskere enn en hest ble oppfunnet. Innen 1910 var vi oppe i 42 m.p.h. med fly. Her om dagen fløy jeg fra Paris til New York på tre timer og femten minutter. Romfergen Columbia har en hastighet på 18.000 m.p.h.

Allikevel forsøker vi å mestre vår romfartstid med en «hest- og kjerremoral» og åndelig tilstand. Tiden faller sammen over oss.

Den tredje verdenskrigens skyer samler seg ved horisonten. Nå er den tiden da menn og kvinner skjelver av frykt og hjertene fylles av forvirring. Selvmord er den nest største dødsårsaken blant studenter i Amerika. Vi er det mest velstående land i verden, og allikevel kan vi ikke finne lykke og tilfredsstillelse. Hva er det som er galt?

Mennesket er det samme som det var på Jeremias' tid. «Hjertet er mer fullt av svik enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem skjønner seg på det?» (Jer 17,9) Jeg har funnet ut at hvor hen jeg reiser i verden, så er mennesket det samme. Om jeg preker i Sovjetunionen eller i Tsjekoslovakia, der jeg var for kort tid siden, eller i Vest-Tyskland eller Mexico, er mennesket det samme. Jeg behøver ikke å forandre mitt budskap. Jeg behøver ikke tilpasse meg for

å være relevant og tidsaktuell. Om jeg forkynner evangeliet, er jeg relevant. Desto mer vi prøver på å bli relevante, desto mer irrelevante blir vi!

Du trenger ingen ny sjargong. Bare forkynn evangeliet. Det har sin egen innebygde kraft. Evangeliets kommunikasjons-agent er Den Hellige Ånd. Frelse kommer fra Herren, og Den Hellige Ånd er den som overbeviser. Han er den som gjenføder, og Han er den som døper.

Salmisten ropte ut: «Min dag heller, skyggen blir lang, jeg visner bort som gress. Men du, Herre, troner til evig tid, ditt minne varer fra slekt til slekt.» (Salme 102,12-13) Gud er fra evighet til evighet. Han har aldri hatt noen begynnelse, og Han vil aldri ha en ende. Min hjerne kan ikke fatte dette fordi jeg er innstilt på tid og rom.

Hver og en av dere har fått den samme mengde av tid: 1.440 minutter om dagen, 168 timer i uka.

«Vår levetid er sytti år, eller åtti år når styrken er stor. Deres herlighet er strev og møye, snart er det slutt, vi flyr av sted.» (Salme 90,10) Med all vår medisinske kunnskap, er den gjennomsnittlige livslengden fremdeles sytti år.

Gud ønsket aldri at vi skulle dø. Men på grunn av synd er vi på vei mot graven alle som en av oss. Vi vil komme til å dø! Livet er kort! Mange av oss i dette rommet vil være døde innen fem år.

Gud tillater sytti år. De første femten er barndom. Tyve år er søvn. I fem år skjærer fysiske begrensninger ned aktiviteten. Bare tre år står igjen. Deler av denne tiden går med til å spise, arbeide, gå på skolen og så videre.

Så «hva er ditt liv?» «Dere er jo bare en røk, som er synlig en kort stund og så blir borte.» (Jakob 4,14) Så kort er livet egentlig.

Tiden er viktig

For det andre, se hvor viktig tiden er. Bibelen sier: «Så dere kjøper den rette tid, for dagene er onde.» (Ef 5,16)

Noen spør meg hva jeg ville gjøre hvis jeg kunne leve livet mitt om igjen. Jeg sier jeg ville brukt mindre tid til å preke og mer tid til å studere Ordet.

Hvis jeg visste at Jesus kom igjen i morgen, vet du hva jeg ville gjøre hvis jeg var deg? Jeg ville gjøre akkurat det

du gjør nå. Hvis du er i Guds vilje og trofast gjør det Han har satt deg til — for eksempel å gå på skolen å ta din eksamen i morgen — ville jeg fortsette å trofast gjøre det Han hadde sagt.

Når jeg kommer til de forskjellige skolene, sier mange ungdommer til meg: «Jeg ønsker å komme meg ut herfra og begynne å vinne sjeler. Jeg vil bli misjonær» Det er fantastisk, men be Gud om nåde nå til å forberede deg til å bli en bedre misjonær, en bedre predikant, en bedre Herrens tjener. Det er derfor Han har sendt deg hit.

Dagene er onde. Den moralske utglidningen har kommet så langt at vi nå må unnskyldte oss overfor Sodoma og Gomorra.

Fristelsene er så store i dag at ingen ung person, uten ved hjelp fra Herren Jesus Kristus, kan motstå dem. Bibelen sier: «Dere har ikke møtt noen overmenneskelig fristelse. Og Gud er trofast, han vil ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan klare det.» (1.Kor 10,13) Så det finnes aldri noen unnskyldning for å gi etter for moralsk fristelse, fordi Gud alltid har en måte du kan unnsnippe den på. Alltid.

Bibelen sier: «Så dere kjøper den rette tid, for dagene er onde.» (Ef 5,16) Selvsagt finnes det mye godt i verden også. Jesus sa at hveten og ugresset ville vokse sammen. Han sa ikke at det ville bli en stagnasjon. Han pekte på at det vil komme tider med vekking og vekst, og det gode ville bli bedre. Men

det onde vil også utvikle seg verre etter som vi nærmer oss endetiden.

Jesus sa at vi ikke skulle spekulere på tiden for Hans gjenkomst. Vi vet ikke den nøyaktige tiden eller timen. Det kan være hundre år til. Eller dette kan være begynnelsen til en av Guds store vartider i historien, da en stor vekking vil gå over Sovjetunionen, Kina og andre deler av verden.

Gud arbeider ofte på merkelige og gåtefulle måter. Det hardeste landet i verden å trenge gjennom med evangeliet var Afghanistan. Hvem ville trodd at to millioner av disse menneskene nå ville leve som flyktninger? Etter som evangeliet blir forkynt for dem, vender mange seg til Kristus.

Gi tiende av tiden din. Har du noen gang tenkt på det? Vi snakker om å gi tiende av våre penger. Jeg hørte om en mann på Vestkysten som bestemte seg for å gi tiende av tiden sin. Innen ett år hadde han ledet tyve mennesker til Kristus!

Tidens tyrrani

Så er det tidens tyrrani. Tiden kontrollerer oss, og vi blir frustrerte i det vi løper fra en ting til en annen fordi vi føler vi ikke har nok tid til å gjøre alt som bør gjøres.

To uker før han ble skutt, sa John F. Kennedy: «Så lite tid, og så mye å gjøre.» De av oss som har kommet litt opp i årene føler det på samme måten med Herrens arbeid. Så lite tid, og så mye å gjøre.

Hvis vi bare kunne være mer lik Herren Jesus. Han gjorde alt så rolig. Det virket aldri som Han hadde hastverk, og Han hadde bare tre års tjenestetid. Han lærte oss at kvaliteten av livet er viktigere enn dets lengde.

For verden var Han mislykket der Han hang på korset. Allikevel sa Han på slutten av sitt liv: «Far, jeg har fullført det arbeid du gav meg å gjøre.» Du vil kanskje ikke leve lenge. Men fullfør det arbeid Gud gav deg å gjøre. Det viktige er: livets kvalitet, hver dag i bønn, i studier av Ordet, i vitnetjenesten, i å bære Åndens frukt og å bruke Åndens gaver.

Det var fremdeles mennesker som trengte helbredelse da Jesus døde. Millioner av mennesker sultet fremdeles. Han gav ikke alle mat. Det virker for meg som Jesus helbredet dem som kom i Hans vei. Dem som hørte Ham preke og som var sultne, dem gav Han mat. Du forstår, hovedtingen for Jesus var korset. Han var på vei mot korset fordi Han innså at menneskets evige frelse var mye viktigere enn dets legeme.

Han sa ikke først «Bli helbredet» til den lamme mannen som ble bragt til Ham. Han sa først: «Dine synder er deg forlatt.» (Luk 5,20)

Jeg har hørt Joni Earekson si mange

ganger: «Det er verdt å bli lammet for å vite at mine synder er tilgitt og at jeg er på vei til himmelen.»

Tiden kan være vårt redskap, men vi kan også bli dens slaver. Ditt liv skulle være overgitt til visse prioriteter. Ditt liv burde være nøye planlagt. Begynn med å møte Gud alene i bønn. Ta med penn og papir og skriv ned det Gud sier til deg.

Forløs tiden. Ikke sløs den bort. Dette minuttet vi nå lever, vil aldri komme igjen. Denne timen i dette kapellet vil aldri bli gjentatt. Den vil være i historiebøkene i himmelen. Dine tanker vil registreres. At du sitter her registreres. Den avgjørelsen du tar angående dette budskapet, vil registreres.

Handle nå

Tiden kaller til øyeblikkelig handling. Det faktum at tiden er kort, kaller oss til å gjøre noe med det. Skriften sier: «Se, nå er den rette tid, nå er frelsens dag.» (2.Kor 6,2) Dette ble skrevet til den troende. «Se, nå er den rette tid...»

Ting du behøver å gjøre, gjør det nå. Tilbring mer tid sammen med familien som trenger dag — nå. Skriv det brevet hjem som du har forsømt å skrive. Studer nå. De pengene du bør gi, gi dem nå. De menneskene du bør vitne for, gjør det nå.

Hver gang klokken tikker, sier den: Nå! Nå! Nå! Nå!

«I dag om du hører Hans røst, forherd ikke ditt hjerte.» Troende kan forherde sine hjerter overfor følsomheten for Den Hellige Ånd som iblant taler til oss om små ting.

I den tiden jeg begynte å preke, satt jeg en gang på en liten plattform i en liten kirke i Florida. Min far hadde gitt meg et armbåndsur med gull-lenke til min eksamensdag. Lenken skinte i lyset mens jeg satt der, og jeg merket at noen så på den. Herren sa til meg: «Ta den av. Den er distraherende.» Jeg sa: «Jeg kan vel få lov til å bære den klokken min far gav meg.» Men Gud holdt på å lære meg å være aktpågivende overfor små ting, så jeg tok klokken av og la den i lommen. Jeg bar den aldri på prekestolen igjen. Gud lærte meg at selv i små ting skal jeg lytte til Den Hellige Ånds stemme.

Tiden advarer

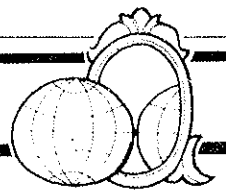
Tiden advarer oss. Den løper ut for oss alle. Den er for kort til ubestemthet og vakling. Ikke dvel ved to meninger.

Hver morgen har du 86.400 sekunder å forbruke og investere. Hver dag åpner den banken som kalles Tiden en ny konto på deg. Den tillater ikke noen slingring til saldo eller noen overtrekk.

Fortsettelse side 42.

Billy Graham hilser på lederen av Assemblies of God, Thos. F. Zimmerman og frue under to dagers besøket han hadde i Springfield.

STANLY SJØBERG VIL SPRENGE GRENSER

Den kjente svenske forkynner og forfatter har sagt opp sin stilling som pastor i City kyrkan i Stockholm. Elon Svanell overtar som ny pastor i oktober. Men Skjøberg vil fortsatt være ansatt i City Pingstforsamling for å arbeide med «nyskapevangelisering». — Bare syv % av befolkningen går i kirke en søndags formiddag, vi må derfor nå folket på andre veier, mener Sjøberg. — Vi må la det kristne budskapet sprengre grenser så vi når utenfor de vanlige sirkelene, hevder den energiske Sotckholms pastoren. — Vi må ut, NÅ.

Sjøberg har mange idéer som han vil prøve ut i sin nye tjeneste, både i sin hjemmemenighet og på de steder han skal holde kampanjer. — Det hadde vært underbart om vi kunne leie konsert-huset og tilby folk et riktig bra program. Vi har lenge nok holdt oss i kirkene, nå er det tid for å bryte ny mark!

URETTFERDIGHET

I en verden hvor ca. 500 millioner mennesker lider under alvorlig matmangel —

I en verden hvor ca. 800 millioner voksne mennesker ikke kan lese eller skrive —

I en verden hvor 1500 millioner mennesker mangler forsvarlig helsetjeneste —

I en verden hvor 750 000 mennesker dør hver måned på grunn av urent vann —

I en verden hvor 250 millioner barn under 14 år mangler skolegang —

I en verden hvor barnedødeligheten er 10 ganger større i utviklingslanda enn i industrilanda —

I en verden hvor over 1 milliard mennesker mangler skikkelig bolig —

I denne verden brukes det til militære formål: 3 100 000,0 mill. kroner pr. år. 8 493,0 mill. kroner pr. dag. 354,0 mill. kroner pr. time. 5,9 mill. kroner pr. minutt. 98 000 kroner pr. sekund.

Den samlede mengde kjernefysiske våpen som i dag er beredskap svarer omtrent til 1 million Hiroshimabomber, eller ca. 3000 kg TNT pr. person, voksne og barn.

Regnet i vekt finnes det langt mindre mat pr. person på lager.

(Fra «FK-Nytt»)

RASTAFARI—BEVEGELSEN OG DE KRISTNE NÆRMER SEG HVERANDRE

Neddopet på marihuana og med et image preget av aggresjon og opprør, var Rastafari-tilhengerne en trussel for styresmaktene. De kalte seg kristne, men deres teologi var fjern fra Bibels lære. Nå er man imidlertid vitne til en oppsiktsvekkende forandring innenfor bevegelsen, noe som kan få stor betydning for Jamaicas kristenhet.

Et ukjent antall sekter har gjennom tidene oppstått i den tredje verden. Mest kjent er Rastafari-bevegelsen fra Jamaica, hvor blant andre Bob Marley i sin tid var medlem.

Bevegelsen oppsto i Kingstons ghettoer i 1930-åra. De sorte levde som rase i kulturell og økonomisk undertrykkelse, og de lengtet etter en ideologi som lovet frihet og ga dem selvfølelse. Dette ble et svar på lengselen. Leonard Howell sto fram og forkynte at den daværende keiser av Etiopia, Haile Selassie, var en reinkarnasjon av Kristus. Han var kommet for å frelse den sorte rase og etablere sitt evige rike. Det ble hevdet at de sorte var det opprinnelige folkeslag, jødene, og man ventet at disse i framtiden igjen ville dominere menneskeheten. Bibelen ble forkastet da den ble påstått å være skrevet av hvite for å narre de sorte. Den sanne Bibelen hadde vært skrevet på etiopisk.

Utnyttelsen og den sosiale ydmykelsen gjorde at de hatet ikke bare regjeringen, men også kir-

For Rastafari tilhengerne på Jamaica betyr musikk et kulturbånd til Afrika. På trommen til venstre på bildet står det sitat fra Salm 133 om oljen i Arons skjegg og duggen som faller på Hermon fjellet, bildes på enhet.

ken som ble brukt av regjeringen for å utsette folket selvtilitt.

Men nå er det altså forandringer underveis. Den største gruppen innen Rastafari-bevegelsen, «Israels Tolv Stammer», har lagt bort både «trosbekjennelsen» og de ytre symbol på trass. De avviser tanken om den sorte rases overlegenhet, og lederen Homer Herron hevder at en slik idé er en eventyrforestilling. Gud elsker alle mennesker like høyt. Bibelen blir i sin helhet akseptert som Guds ord, og Jesus fra Nasaret forkynnes som den eneste vei til frelse.

Gjennom sin påvirkning i musikk, kultur og sport, tiltrekker «De Tolv Stammer» seg stadig nye mennesker. I det siste har en hel del ungdommer fra middelklassen sluttet seg til, og man opplever til og med at mange hvite kommer med.

Denne forandringen i Rastafari-bevegelsens mest innflytelsesrike gruppe, betyr at broen er skapt for et framtidig samarbeid. Det nasjonale kirkeråd har satt i gang en undersøkelse av bevegelsen med tanke på blant annet å støtte deres kamp for menneskerettighetene.

Likevel skiller gruppen seg fremdeles fra den etablerte kirken. De er forblinded av det hykleri de har sett blant mennesker som har påstått å praktisere kjærlighet, og samtidig har rettferdiggjort diskriminering og undertrykkelse. Men nå har kirken muligheten til å forsone seg med denne betydningfulle delen av Jamaicas befolkning. Prisen de må betale er å vise ekte kjærlighet og være villig til å dele smerten, kampen og håpet til de undertrykte.

(Fra «One World»)

ÅNDELIG REVOLUSJON I KINA

«Kristendommen er utryddet i Kina», ble det sagt da kommunistene hadde overtatt regjeringmakten i 1949. I dag er antall kristne i Kina 60 ganger større enn det var da, og vi kan uten overdrivelse snakke om historiens største vekelse.

Utryddelse var utvilsomt kommunistenes mål, og sett utenfra kunne man også tro at målet var nådd. Misjonærene var utvist. Nasjonale forkynnere var blitt drept eller satt i fengsel. Kirkerne var stengt, og forfølgelse var den blodige virkelighet som truet alle som fortsatt bekjente Jesu navn. Men det som skjedde i det skjulte fikk

aldri regjeringen kontroll over. Her virket Den Hellige And gjennom troende som fryktet Gud mer enn mennesker. Husmenigheter ble utviklet, nye ledere ble opplært, og til og med evangelisering fikk sin plass i disse forsamlingene. Resultatet ble en vekelse verden aldri har sett maken til.

I 1949 var antall kristne i Kina ca. 840 000. Man regner med at det i dag kan være opp mot 75 millioner, men et nøkternt tall er 50 millioner. De fleste av disse samles fortsatt i husmenigheter. Selv om situasjonen er blitt noe bedre etter Maos død, har man på langt nær frihet. Ca. 700 kirker er blitt åpnet for gudstjenester, men disse drives av Tre-Selv-Bevegelsen, som er en statskontrollert organisasjon hvor «partilinen» er satt over «den rette og smale vei».

Det som først og fremst kjennetegner Kinas kristne, er en iver og glede som man ikke finner maken til i den såkalte «frie» verdens menigheter. De går gjerne milevis for å stue seg sammen i overfylte hus og tilbe og tjene Gud sammen. Tross anstrengelser og risikoen for å bli oppdaget, lyser ansiktene deres av glede.

Forkynnelsen legger stor vekt på hvordan kristne bør se på det å lide for sin tro, samtidig som den understreker viktigheten av å være forberedt på økende forfølgelse i framtiden. Nødvendigheten av å lære Bibelen og salmer utenat blir presisert. Det forkynnes også en god del om Jesu gjenkomst, bønnens makt og nødvendigheten av å leve et rent liv.

Fordi så mange pastorer ble ryddet av veien under revolusjonen og på grunn av den kraftige menighetsveksten, er det fortsatt mangel på ledere i visse områder. Enkelte dyktige menn og kvinner kan faktisk betjene opp til ti husmenigheter. Det meldes også om en massiv Bibel-

mangel i menighetene. Enkelte steder er en Bibel delt opp i smådeler som lånes ut for en uke om gangen. Låntakeren bruker så sin fritid i løpet av uken til å kopiere denne. Andre lager håndskrevne stensiler med deler av Bibelen eller annen kristen litteratur, noe som medfører stor risiko. Li-kevel er millioner av kristne fortsatt uten Guds ord.

Det Kinas husmenigheter først og fremst ber om er forbønn. Det var forbønn som holdt kristne oppe under og etter revolusjonen, og vekkel-sen i dag er også ganske sikkert et resultat av tro-faste kristnes bønner. La oss be om en rettferdig-hetens revolusjon i dagens Kina. Det er tydelig at det inngår i Guds suverene plan å besøke denne nasjonen som kan komme til å bli en misjoneren-de nasjon i Asia.

Fra «Apne dører», «Hemmets vän»

DET MEST HURTIGVOKSENDE AMERIKAN-SKE KIRKESAMFUNN

Den utrolige veksten til Assemblies of God i den korte tidsperioden på 69 år (fra april 1914) har fått verdensvid anerkjennelse. 400 nye menighe-ter ble etablert i 1982, 269 i de foregående 9 må-nedene og 338 i en 12 måneders periode før det igjen. Med andre ord, totalt ble det grunnlagt 1.007 nye menigheter i løpet av en periode på 33 måneder fram til årskiftet 1982/83. Mens mange menigheter i dag opplever tomme klasserom i forbindelse med søndagsskolen, skjer det mot-satte hos Assemblies of God. Seks av ti søn-dagsskoler som øker mest, tilhører pinsevenne-ne. De snakker om en vekst fra toppen ned til bunnen. Og de har ikke vært redd for å lære av andre, så mye av undervisningsmaterialet i søn-dagsskolen kommer bl.a. fra baptistene.

Evangelisering og menighetsplanting har alltid vært en viktig post på programmet. I 1968 ved-tok de en trefoldig målsetting: Tilbedelse av Her-ren, modenhet for de hellige å nå ut til verden. Så spurte de hverandre hvorvidt de la alle sine menneskelige og økonomiske ressurser på disse tre områdene. Dette har vært deres rettesnor he-le tiden etterpå.

Konsekvensen av dette er virkelig imponeren-de. Mellom 1971 og 1981 økte menighetstil-strømningen oppsiktsvekkende.

Det blir ikke forventet av pastorene at de er intellektuelt begavet som skal gi vel utformede prekeren hver gang de åpner munnen. Istedet må de være entusiastiske og fulle av kjærlighet, åndsfylte med sterke sosiale lederegenskaper.

Evangeliseringen har forandret seg drastisk si-den begynnelsen av dette århundre, da bevegelsen begynte å vokse. Hver menighet hadde da vekkelsesmøter som strakk seg over mange uker. I dag varer ikke slike kampanjer mer enn tre til fire kvelder. Noen menigheter har spesielle opp-legg med besøk i hjemmene, men den største kontakten oppnås gjennom media. Noen av me-nighetene har mer enn fordoblet seg som et resul-tat av det.

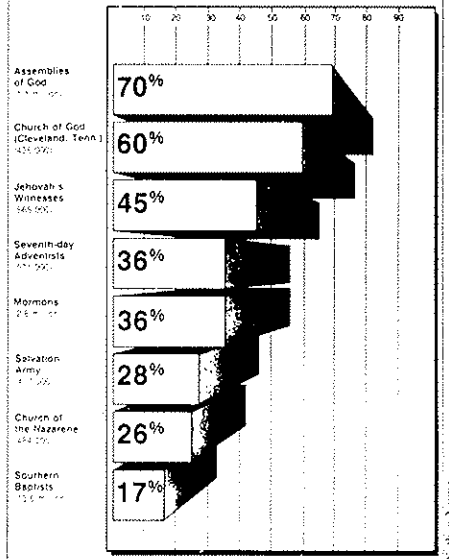
Når en ny menighet skal velge navn, er de ikke bundet til å ta med «Assembly of God». Kirke-samfunnsflagget vaier ikke slik i dag som det gjorde før. Det er med på å fjerne barrierer for mange som misliker disse tilhengermerkelappe-ne.

Tilbedelsen er et kraftfullt element i den vek-sten de opplever. De ønsker å lede forsamlingene inn i lovprisning fordi Salmene forteller at Gud troner på de helliges lovsanger. Den Hellige And blir dratt som en magnet til et lovprisende folk, og Han gjør dem levende — ikke bare i oppstan-delsen en dag, men nå. «Hvis vi blir bundet til et spesielt opplegg, blir Andens bevegelser hindret.» Det sies at det å ta del i en Assemblies of God-gudstjeneste kan sammenlignes med å gå på en fotballkamp.

I stedet for å bli byrdd, ivrer pinsevennene et-ter å oppleve det overnaturlige. «Mirakler er Guds måte å avvertere på,» sier de.

Noen ganger når ønsket om helse og veibefin-nende tvilsomme grenser, som i den positive be-kjennelselæren til de uavhengige forkynnerne

Growth Rates 1970-1980

Source: Yearbook of American and Canadian Churches, 1980 memberships are shown in parentheses. Total adherents are more in some cases.

Kenneth Hagin og Kenneth Copeland. De lærer at Gud hovedsaklig møter vår tro, spesielt når den blir kledd i ord. Således er overflod og helse oppnådd for enhver oppriktig kristen som erklæ-rer at han allerede har det han ber om.

Gjennom alle ytterligheter finnes det et sterkt ønske om å stå i rett kurs, å få det hele til å beve-ge seg framover, og ikke være nødt til å putte for mange kjeler på kirkesamfunnsboksen. Men hva ligger foran den mest hurtigvoksende bevegelse i USA?

Den største utfordringen på grassrotplan er å undervise den store skare av nykommere.

Utdrag fra «Christianity Today»

FILM NÅR MILLIONER I INDIA

Dayspring International er en nykommer på evangeliseringsarenaen. De opererer med et bud-sjett på godt og vel 5 millioner kroner som lede-ren Johan Gilman påstår er kostnaden for effek-tivitet. Han regner med at det koster Dayspring omkring 5 kroner å nå en person som aldri har hørt om Jesus før.

De har valgt å bruke film i sin evangeliserings-tjeneste, og har spilt inn en tre timers fargefilm om Jesu liv. Noen kulturelle barrierer har de ikke opplevd, da de har brukt en fra en vanlig indisk kaste til å skildre hovedbegivenhetene i Jesu liv fra hans fødsel til korsfestelsen og himmelfarten.

Gilman har lagt opp en plan for å få vist fil-men «Nådens inkarnasjon» 80.000 ganger i løpet av de neste 10 år. Organisasjonen satser nå på å organisere, trenere og utstyre mobile film-team som kan møte utfordringen.

Vi har allerede hatt seerskarer fra 2.000 til 20.000 på en visning. Jim Bakker, presidenten i PTL Television Network, uttaler: «Jeg er så opp-romt over hva John Gilman får til. Dette er den eneste måten å nå India på med evangeliet i dag.»

KIRKELEDER ANBEFALER ORTIZ

Lederen for det vel ansette Evangelical Covenant Church i Amerika, Milton B. Engebretson, har på det varmeste anbefalt boka «Å leve med Jesus i dag» av Juan Carlos Ortiz. Han sier: «Den er fenomenal. Jeg vil anbefale den til å være med i samlingen av bøker for pastorene i forbundet.» Engebretson forteller også at han har lest andre bøker av Ortiz. «Hans enkelhet er en måte å av-dekke den dypeste innsikt på og som gjør hans budskap både hjertevarme og utfordrende.»

Fra «Christian Life»

EN AV AMBASSADE-FAMILIENE

fra Vasjtsjenko-dramaet for de 29 medlemmene av de russiske familiene og Chmykhalov ser nå ut til å være over. I nesten fem år ha medlemmer av familiene sittet i den amerikanske ambassade i Moskva i protest mot regjeringens avslag på de-res søknad om tillatelse til å emigrere.

En rekke kristne organisasjoner og enkeltper-soner rund om i hele verden har samlet inn pen-ger for å finansiere deres utreise.

I april i år begynte det endelig å skje visse for-andringer. Den 32 år gamle Lidia Vasjtsjenko som for et år siden hadde blitt innlagt på sykehus etter en sultestreik, fikk nå utreisettillatelse. Hun dro for å bosette seg i Israel, hvor en av familie-nes støtteorganisasjoner ga henne en varm vel-komst. Hun uttrykte stor glede over å være i Is-rael og fortalte at dette var svar på en 20 år gam-mel bønn.

Og mens Lidia og hennes venner nå gikk i for-bønn for resten av familien, flyttet disse tilbake til sine russiske hjem for vente på sin egen utrei-setillatelse. I sommer kom resten av familien Vasjtsjenko til Israel, de to foreldre har 14 barn. To av disse besøkte Hamartoppen i sommer og gav en hilsen der.

STATISTIKK FRA USA

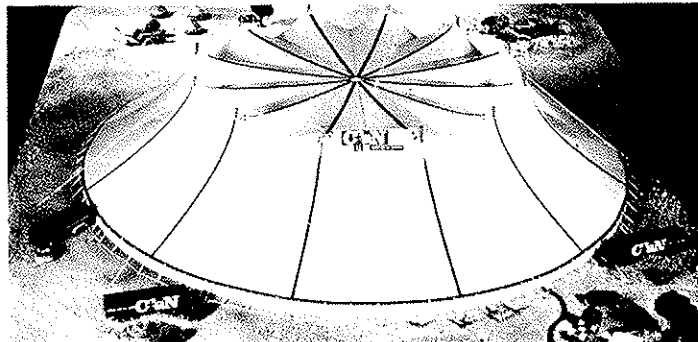
De siste rapportene viser at den religiøse prosen-ten i USA ligger på 59% protestanter, 28% romersk-katolske, 2% jøder og 11% uavhengi-ge.

41% går til kirke regelmessig, en av tre ser på ukentlige religiøse TV-programmer og en av seks leser i Bibelen daglig. 37% ser på Bibelen som Guds bokstavelige ord (ned fra 65% i 1963), mens 42% ser på det som guddommelig inspi-rert, men at det ikke skal bli tatt bokstavelig (opp fra 18% i 1963).

«Buzz»

VERDENS STØRSTE TELT!

Et mektig telt med plass til å romme 34.000 men-nesker er blitt bygd i Syd-Afrika for å bringe evangeliet rundt på det kontinentet. Teltet har kostet 23 millioner kroner, og det tar en uke å få satt det opp. Hovedmastene er 7 etasjer høye, og 5 km. med ståkabler skal holde det på plass. 12 trailere vil bli brukt til fraktingen. Blant de første landene hvor teltet vil bli brukt, er Zambia, Zai-re og Kenya. Teltet eies av organisasjonen «Christ for Nations» som ledes av den tyskfødte evangelisten R. W. G. Bonke. Bonke drar store skarer over hele Afrika. I sommer besøkte han Finland og det meldes om vekkelse og mye mennesker også der.

Tidens tegn.

Fortsettelse fra side 39.

Hvis du mislykkes i å bruke dagens sum, må du bære tapet. Det kommer kanskje ingen morgendag for deg eller meg.

Bli med meg høyt opp i fjellene til Nagaland. Det er en stat i India, bestående av stammefolk. Vi var blitt invitert for å hjelpe til med feiringen av hundreårsdagen for kristendommen i Nagaland. Til byen Kohima, omtrent 8000 fot oppe i de vakre Himalayafjellene, nær grensen til Burma og Kina.

Da vi kom ut av det lille flyet som hadde bragt oss så langt som mulig, hadde de kristne felt alle buskene langs veien femti mil oppover på grunn av sniksskyttere. Flere mennesker hadde blitt drept på den veien i løpet av de foregående ukene. De hadde en gruppe soldater både foran og bak oss med maskingevær.

Da vi kom til Kohima, hadde hele befolkningen kommet for å se oss. Noen hadde gått i to uker for å være der. De kom fra Nepal og fra alle deler av Nord-India for disse møtene. Neste morgen var 100.000 mennesker samlet til et bønnemøte klokken fem om morgenen!

Mens vi var der, viste de oss kirkegården. Kohima er den grensen japanerne nådde i India under annen verdenskrig. De hadde blitt stoppet der av disse krigerne. Mange amerikanske og engelske soldater ble også drept i dette slaget.

På den kirkegården finnes det et stort monument over alle de som døde der. Inskripsjonen sier: «Vi gav vårt «i dag» for at du skulle ha din morgendag.»

Kristus gav sin dag på korset for at du og jeg skulle ha en morgendag. Og vår morgendag varer i all evighet. Morgendagen tilhører den troende. Den tilhører ikke kommunisten eller kapitalisten. Den tilhører den kristne. Det kommer til å bli en fantastisk verden. Skriften sier: «Når nå alt skal gå i oppløsning, hvor hellig og gudfryktig bør dere da ikke leve.» (2.Pet 3,11)

Da jeg leste en Gallup-undersøkelse om religion i Amerika, ble jeg forferdet over hvor få kristne som daglig leste Ordet og ba. En av ulempene ved bibelskoler er at man kan studere og lese i klasesammenheng og ellers forsømme sin sjel og sitt personlige forhold til Kristus, og ditt personlige andaktsliv. Jeg formaner dere å sette dette først.

Under Korea-krigen hadde Grady Wilson og jeg gått mot frontlinjen for å hjelpe som best vi kunne. Det var juleaften, og de hadde akkurat tapt et slag. Jeg husker jeg så en stor marinesoldat. Han hadde is i skjegget.

Margaret Higgins, som senere vant Pulitzer-prisen, dekket vårt opphold der nede. Hun gikk bort til den store marinesoldaten som var i ferd med å grave noe mat ut av en frossen blikkboks. Hun sa: «Sersjant, hvis jeg kunne gi deg hva som helst i denne verden, hva ville du ønske deg nå?»

Hun trodde han ville svare et varmt bad, en venninne eller noe sånt. Han tenkte seg om et øyeblikk, så på henne, og sa: «Gi meg morgendagen.»

Jeg ønsker å si til dere kristne ungdommer, morgendagen tilhører dere. Det kommer til å bli en fantastisk og vidunderlig morgendag for de av dere som lever i Guds vilje og utnytter hvert eneste øyeblikk Gud gir dere!

Oversatt av Hilde Meyer Pedersen
fra «Christian Life»

Jeg tror på en.....

Fortsettelse fra side 20.

har vært en tid da Gud har virket gjennom individuelle redskaper og predikanter når det gjelder under og tegn. Nå ser det ut som om at Gud ønsker å virke fra disse tegnene gjennom sin menighet på ethvert sted. Det er blant annet derfor jeg tror at hver enkelt menighet skal få fornyet alle de bibelske nådegaver og tjenester. Det kommer til å bli en fin kombinasjon av tjenester som tilhører forsamlingene og de mobile tjenester som kommer på besøk. Dette tror jeg er Guds fullkomne vilje med menigheten.

Soldattjeneste og militærnekting.

Fortsettelse fra side 35.

vårt lille sammendrag her. I og med Anabaptismen har vi både knyttet forbindelsen tilbake til oldkirken, og også fram til vår egen tid, da Anabaptismen (Mennonittkirken) fremdeles i stor utstrekning identifiserer seg med de første kristnes avgjorte nei til deltagelse i soldattjeneste og krig. Hvordan Guds menighet i det 20. århundre skal forholde seg i dette spørsmålet, kan ikke bare avgjøres ut fra rent kirkehistoriske betraktninger. Men den holdning apostlenes nærmeste etterfølgere la for dagen, bør så avgjort telle med når vi skal ta vårt standpunkt.

Hva er kristen holdning til homofili?

Fortsettelse fra side 18.

med Gud for hver den som tror på Ham. Han kaller oss fra et liv der våre egne ønsker og begjær er høyeste norm, til et liv der kjærligheten og lydigheten til Gud får høyeste prioritet. For å gjøre dette liv mulig, har Han lovet Den Hellige Ånds kraft til hver kristen og seier over fristelser, uansett

hva som viser seg å være den enkeltes største problem.

«Det må med styrke slås fast at den homofile har samme menneskeverd som ethvert annet menneske. Den som tenker eller mener noe annet, ennsi behandler den homofile som mindreverdig, krenker et menneskeverd gitt av Gud,» skriver biskopene i sin uttalelse om homofili (Bispemøte 1977). Det er et brudd mot evangeliet om vi stempler et menneske utifra dens seksuelle legning og nekter vedkommende den respekt, kjærlighet og vennskap som ethvert menneske har rett til. Uansett seksuell legning er alle menneskers dypeste behov ikke seksuell tilfredsstillelse, men å bli akseptert, forstått og elsket, slik det bibelske helhetsyn for enkeltmenneskets verdi så radikalt formane oss til. Denne holdning til medmennesker må få konkrete og åpenbare uttrykk i det kristne fellesskap.

Overfor dem som regner seg selv som homofile, har vi lov, både på grunnlag av Guds løfter og erfaringen, å understreke at den homofile legning kan endres ved Guds kraft og en fast beslutning.

Noen homofile vil ikke bli heteroseksuelle, og får da leve ansvarlig med sin spesielle legning livet ut. Andre ønsker oppriktig å bytte seksuell identitet, og da kan vi frimodig tro at det er mulig. Når det er bevist at det går ved vanlig terapi, kan vi da tvile på at det skal kunne skje når vi har Guds kraft og kjærlighet som vår ressurs. Vi må være klar over at veien kan være vanskelig. Det krever beslutsomhet, bønn og disiplin fra den det gjelder, og forbønn, tålmodighet, støtte og oppmuntning fra omgivelsene. En slik prosess kan også ta tid. Om vedkommende mislykkes underveis, gjelder regelen om at den som er uten synd, kan kaste den første sten. Vi vet også at Jesus er der med sin evangeliske hilsen: «Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå, og synd ikke mer.»

Vesentlige deler av denne artikkel bygger på artikkelen «Bortom fördomarna», skrevet av Magnus Malm. Den stod i NYTT LIV, nov. 1980.

Hindringer for fremgang.

Fortsettelse fra side 27.

ker ham av hele sitt hjerte. Det er dog bedre enn å fortsette med å være en Akan, og stå som en hindring for hele legemets vekst og andres frelse. Dog, ingen behøver å begjære seg utelukket av menigheten fordi det ikke er mulig å leve for Gud, for Guds frelse strekker til. Dersom den kommer inn i våre liv, redder den fra alle synder. Men det er en mulighet for at det kan bli mer enn én kamp for å vinne seier.

Også!! Også!!

5

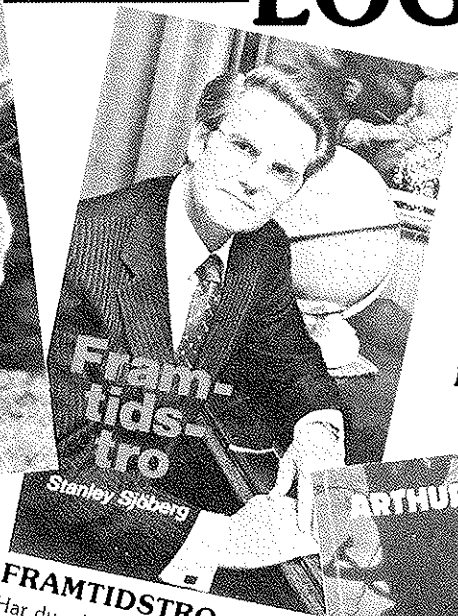
nye bøker fra LOGOS

JEG VÅGET Å KALLE HAM FAR

Denne boken har allerede hjulpet mange til et rikere liv i Gud. Det er en bok til alle som står foran forandringer i sitt liv, og lurer på hvordan de best kan møte dem.

Pris kr. 30,00

FRAMTIDSTRO

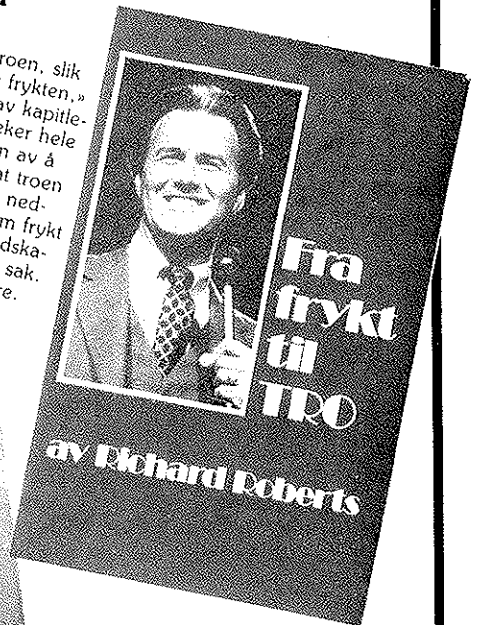
Har du religiøse fordommer? Denne boken behandler dette emnet med klargjørende argumenter. Den gir oss praktiske råd om positiv tenkning i hverdagslivet. Vi må ha framtidstro når vi gir oss i kast med vår tids problemer.

Pris kr. 30,00

FRA FRYKT TIL TRO

«Gud har gitt oss troen, slik at vi kan overvinne frykten.» sier forfatteren i et av kapitlene. Boken understreker hele tiden nødvendigheten av å leve nær Jesus, slik at troen kan få virke uhindret, nedtrykke enhver tanke om frykt. Boken er lettlest og budskapet er enkelt og rett på sak. Les den og gi den videre.

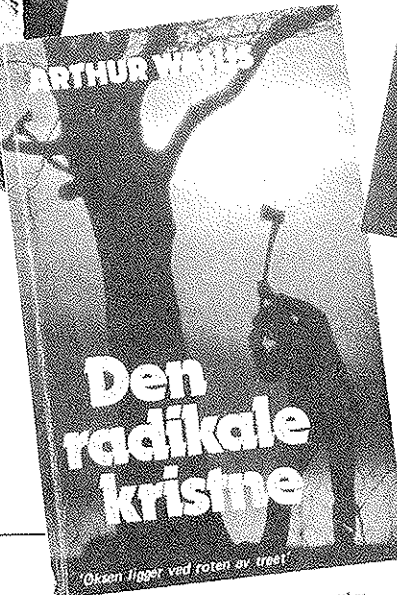
Pris kr. 12,00

DEN RADIKALE KRISTNE

Et oppgjør med læreløshet, kompromiss, religiøsitet og døde tradisjoner. En veiviser for enkeltpersoner og menigheter som vil videre.

Pris kr. 30,00

Den radikale kristne

«Vil du følge den eneste veien til... eller forbi tallet i prostitusjonens natt?»

LORI

LORI

Hun var narkoman, tyv og prostituert, men hun var også en syttenåring som forsøkte å finne veien ut. Hun traff en ung mann som pekte på veien til frihet. Boken er ypperlig evangeliseringsbok. Den er allerede en bestselger. Kjøp flere og gi de videre.

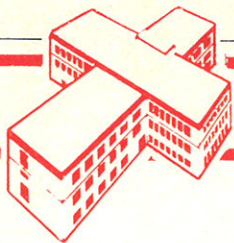
Pris kr. 20,00

Ved kjøp av minst 5 bøker av hver tittel gis 30 % rabatt.

Bestill fra:

LOGOS FORLAG

4480 Kvinesdal

Fra tidlig i mai måned har misjonsskole-elevene i Sarons Dal vært ute på team-tjeneste, og her bringer vi små glimt fra sommerens evangeliseringsarbeid.

Tyskland først:

Vi var fire jenter som reiste til Limburg for å hjelpe til i «Die Arche», som er en forholdsvis ny menighet med nesten bare unge mennesker. Per Kapstad er leder for menigheten. Vi var med på møtene og evangeliserte på gatene. På tross av litt språkvan-skeligheter i starten fikk vi god kontakt med folk. Per Kapstad driver også en kristen bok- og musikkforretning, hvor vi var med og hjalp til.

Det var flere nyfrelste i menigheten, og en søndag hadde vi dåp, der fire jenter ble døpt og tillagt menigheten. Det var en virkelig fin opplevelse!

Vi bodde privat hos medlemmer i menigheten, og det var en effektiv måte å bli kjent med både språket og menneskene på.

Etter ca. 3 uker reiste vi nordover til Husum, som ligger nokså nær danskegrensen. Her besøkte vi også en menighet, men i motsetning til i Limburg, var de fleste medlemmene her eldre mennesker. Også her bodde vi privat, og etterhvert kjente vi oss riktig «hjemme» med det tyske språket.

Også i Husum ble det gateevangelisering, bokstad og husbesøk. Fredags- og lørdagskveldene hadde vi te-stue i et rom i menighetslokalet. Dette var et nytt foretak, og det kom ikke så mange. Men en del ungdommer kom, og vi opplevde det veldig positivt. Forøvrig var vi sammen med pastoren på sykebesøk, husmøter, besøk i hjemmene og i menighetens møter. Vi ble godt mottatt i menigheten, og folk var koselige mot oss!

Mange tyskere kaller seg kristne uten å ha et personlig forhold til Jesus Kristus, og behovet for levende kristne som vil evangelisere, er stort.

For oss var denne team-tiden i Tyskland svært interessant og lærerik. Vi opplevde at Gud styrket og velsignet oss når vi var villige til å gå hans veg. Og vi reiste hjem til Norge fulle av inspirasjon til virkelig å leve helt for Jesus.

Dåp i Per Kapstads menighet i Limburg.

Fra Ronald Gundersens team kommer denne rapporten:

Sarons Dal, 20. juli: Så er teamtiden over, og vi sitter igjen med mange inntrykk. «Vi» er Maylenn Rasmussen, Bodil Victorson, Lecia Gaulding (Fra Oral Roberst University), Janne Madsen, Robert Summerer (også fra ORU) og Arnold Murtnes.

Det har vært en tid med kamp og seier, en lærerik tid hvor vi har fått oppleve at Herren ikke svikter den som stoler på Hans ord.

Vi har reist sammen med Astrid og Ronald Gundersen, og vi startet i Farsund med stort, nytt telt. Det ble 3 uker i Farsund, 3 uker i Mandal og så en tur til Sverige hvor vi deltok i en nordisk festival. Vårt telt ble brukt til bønnetelt og til filmframvising. Den siste uka før vi dro tilbake til Misjonsskolen og Storstevnet i Sarons Dal, var vi på Grønlands Torg i Oslo. På alle stedene har vi sett store ting. Gud har grepet helt konkret inn i mange menneskers liv. Folk har blitt frelst, åndsdøpt, fornyet og helbredet. En dag vi gikk på husbesøk i Mandal, møtte vi ei smilende dame som kunne fortelle at hun hadde blitt helbredet på et av møtene. Ei annen dame ble momentant helbredet for bihulebetennelse og ei ødelagt nese. Vi kunne gi mange slike eksempler.

Spesielt gledet vi oss over de mange som fikk møte Jesus og bli frelst. En av dem som

«Ronald-teamet» i aksjon på gaten.

ble frelst i Oslo, fikk overnatte hos teamet, og neste morgen kunne han fortelle at han hadde våknet tidlig og ligget og gledet seg over at han kunne slappe av — «for nå har jeg fått noe nytt her inne,» sa han og klap-pet seg på brystet. Ja, det blir noe nytt når Jesus kommer inn!

Under team-tiden fikk vi se så mange behov, både hos kristne og ikke-kristne, og Herren lengter etter å fylle alle behov. Han trenger villige, brennende hjerter som vil gå ut med Hans ord — for Hans Ord setter bundne i frihet!

Vi synes det var fint og nyttig å avslutte året på Misjonsskolen på denne måten.

Janne Madsen

Richard Gunning fra Irland arbeidet på TV-avdelingen i Sarons Dal og rapporterer:

For første gang har det vært mulig å utføre team-tjeneste på TV-avdelingen i Sarons Dal, og siden jeg lenge har vært interessert i kristen TV-produksjon, bestemte jeg meg for å tilbringe sommeren der. Arbeidet var interessant og variert, og jeg fikk være med på mange forskjellige oppgaver. Etter å ha fått litt innføring i lyd-, lys- og kamera- bruk, fikk tre av oss prøve på egenhånd med et reportasje-program fra en båt som lå i opplag ved Kvinesdal Smelteverk.

Under sommerstevne i Sarons Dal hadde vi det ganske travelt, og jeg arbeidet en hel del som «script» i TV-bussen. Fjernsynet er et medium som jeg tror vi bli brukt mer og mer i framtiden når det gjelder å spre evangeliet. Jeg tror mange sjeler vil bli vunnet gjennom de TV-programmer som vil bli sendt ut fra Sarons Dal, og det har vært svært interessant å få være med i dette arbeidet. Nå gleder jeg meg til å ta fatt på et praksisår med TV-teamet i Sarons Dal fra september av.

Oppdal teamet forteller:

Vi på teamet i Oppdal har hatt en fin tid, og vi kunne ikke unngå å bli glad i stedet og menneskene. Vi ble møtt med en sånn kjærlighet hos de kristne, og de var til stor åndelig og menneskelig støtte for oss hele tiden.

Tiden ble benyttet til praktisk arbeid og evangeliseringsarbeid med husbesøk. Folk var stort sett åpne, og vi solgte mye kristen litteratur.

Den store pinsekonferansen med 1500

deltakere var uten tvil høydepunktet — det var virkelig en opplevelse for oss fra Sarons Dal, og ellers alle deltakerne som kom fra fjern og nær.

Når vi ser tilbake på team-tiden, tenker vi på det som en rik tid. Vi ble smeltet sammen i Guds kjærlighet innad i teamet, og vi fikk kjenne Guds velbehag over arbeidet utad.

Eva Mikalsen

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Vinden

Vinden hvisker,
hør, det tisker
rundt din isse.
Linn er vinden,
sinn om tinden
hevet hisset.

Du kan se den
store heden
foran fjellet.
Men gå finn den
linne vinden
under hellet.

Du erfarer
ingen klarer
den å skue.
Men med pannen
mot en annen
du i nuet
kan få kjenne
vinden tenne
livets lue.

Kjell-Inge Råket

Guds makt gjennom lovsang

er tittelen på en amerikansk bok av felpresten Merlin R. Carothers. Jeg leste den første gang i 1975, og forleden tok jeg den fram for tredje gang. Hans budskap er at vi skal takke for alt. Vi skal prise ham for prøvelser og motgang, ikke på tross av, men fordi Gud møter oss i og med dette.

Jeg sa til meg selv at jeg kan da ikke takke Gud for at jeg siden nyttår har tapt over 40 000,- kr på grunn av mitt engasjement i avholdsarbeidet og kausjonsansvar for en alkoholiker. Jeg kan da ikke takke Gud fordi jeg er blitt snytt i bilkjøp og har fått en gjennomrustet holk? Men så tenkte jeg at min innstilling til fakta ville bli forandret om jeg begynte å prise Gud og takke for min «status pressens». Følelsesmessig kunne jeg ikke være med, men forstandsmessig var jeg med på eksperimentet.

En morgen skrev jeg i bønneboken en takk for at jeg var i stand til å utrede så mange penger tross alt. Samme formiddag ringte jeg med min kompanjong om noe annet i forbindelse med vårt engasjement. Han spurte om jeg skulle ned til sentrum. I så fall kunne han legge igjen et brev med en sjekk på 12 000,- i forretningen. Jeg var et eneste stort spørsmålsteget. Vår debitor hadde uventet gjort opp for noe som han skulle ha betalt for to år siden.

Jeg måtte prise Herren.

Nå begynte jeg å takke for mitt uheldige bilkjøp. Advokat var i sving for å få kjøpet omgjort og papirbunken vokste. Men en løsning var ikke i sikte.

For to dager siden kjørte jeg hjemover i den miserable bilen. Da oppdaget jeg at jeg var helt uten brems. Håndbremsen virket ikke da jeg overtok bilen, men bremsen som betjenes med foten hadde virket på den måten at bilen skar over til venstre hver gang jeg bremsset. Men nå tråkket jeg fotpedalen helt inn så det sa suppu.

Den eneste bremsevirkning jeg hadde var av motoren når jeg slapp gasspedalen. Min første innskyttelse var å kjøre bilen til forhandleren som hadde levert den, slenge nøklene på disken og forlange penger tilbake, selv om min advokat rådet meg til å vente.

Så roet jeg meg ned og begynte å prise Gud fordi jeg ikke hadde brems, og be om beskyttelse på veien til forhandlerens verksted. Jeg telefonerte dit og forhørte meg om når de stengte. Jeg ville rekke det akkurat. Vel fremme gikk jeg inn til kundemottageren. Før jeg fikk sagt noe, spurte en mann etter mitt navn. Han presenterte seg og sa det var han som hadde behandlet min klagesak. «Jeg forstår De er kommet med bilen,» sa han. «Vi har gjort ferdig salgsmelding, underskriv her!» Jeg ble på nytt et levende spørsmålsteget. «De kommer vel med bilen på grunnlag av vårt brev?» Jeg hadde ikke fått noe brev. Det var sendt til advokaten i Oslo. Verkmesteren, det var det han var, hentet kopi av firmaets svar til meg. De tilbød å ta bilen tilbake mot at jeg kjøpte en tilsvarende bil i deres forretning. «Men hva med årsavgift og registreringsavgift?» spurte jeg. Jo, den fikk jeg tilbake fordi det ikke var gått to måneder. 18 000,- hadde jeg gitt for bruktbilen og 18 000,- fikk jeg til gode å kjøpe en annen bil for.

Denne gangen må jeg be om Guds ledelse når jeg kjøper bruktbil. Nå har jeg begynt å takke Gud for min stadige svimmelhet og mine smerter i håndleddene. Det viser seg at smertene fortar seg når jeg begynner å virke. Hvert skritt jeg tar kjenner jeg i hodet som et dunk, men jeg fortsetter å gå og det gjør mindre vondt.

Og så takker jeg Gud for at han er med meg gjennom smertene. Hvis jeg ikke hadde vondt, ville jeg ikke tenke på Gud og lovprise ham. Dette her begynner å bli spennende.

G. B. Shaw skal ha sagt at det er ubegripelig for ham hvordan noen kan påstå at kristendommen har spilt falitt siden ingen på alvor har forsøkt å praktisere den. Kanskje jeg skal begynne som praktikant i troens og lovprisningens skole.

«Ulf Korpus»

En merkelig måte å vise kjærlighet på?

Apostelen Paulus er ikke kalt kjærlighetens apostel, men kanskje han skulle vært kalt det like så meget som apostelen Johannes. Paulus skrev 1. Kor 13 som ofte er kalt kjærlighetskapitlet i Bibelen. Han sa også om seg selv at Guds kjærlighet tvang ham til å forkynde evangeliet.

I 1. Kor 5 leser vi om en mann som levde i synd. Den måten Paulus behandlet denne broder på var nok annerledes enn mange tenker kjærlighet virkelig er. De fleste av oss ville vel si: vis ham mye kjærlighet, innby ham hjem til kaffe og gå og snakk med ham.

Apostelen Paulus gjorde det motsatte, og han viste ham den største kjærlighet av alle.

Hans kjærlighet var dypere enn en god følelse; hans mål var to ting: denne broders evige frelse og også å få menigheten ren.

Paulus så at det viktigste for denne broder var at han selv skjønnte og forstod at han hadde gjort galt, ikke bare litt galt, men en stor synd.

Er det ikke tragisk at hva som i Guds øyne er en alvorlig ting, ofte sees på fra vår side som noe vi skulle overse.

Å leve i synd er å gjenta en synd om og om igjen; men er det ikke også å gjøre en synd én gang, men uten å få tilgivelse for denne synd? David begikk synd bare én gang med Bateba, det var nok til å bryte samfunnet med Gud. Han prøvde å glemme hele affæren, og å ha en «sterk» og «moden» samvittighet som ikke lot seg diktere av slike enkeltstående misgrep. Hans egen samvittighet lot ham ikke glemme hva han hadde gjort. Det var som en hånd var over ham dag og natt.

Feilen med noen troende er at deres sterke vilje dominerer deres liv. De kan gjøre nesten hva de vil. De kan tale usant, de kan vri på hva andre har ment til egne mål. Likevel har de ingen, eller tilsynelatende liten, samvittighets-kval.

Jeg møtte en mann som hadde arbeidet for meg noen dager, og nå rakte han meg fem spiker som han hadde i bukselommen da han sluttet å arbeide. Han gav dem tilbake til meg, han mente ikke å ta dem. Jeg syntes det var lite å bry seg om, fem spiker for meg hadde ingen betydning. Men kanskje denne innstilling, og en samvittighet som var så ømtålig, er bedre enn det motsatte. En samvittighet som tillater en å gjøre nesten hva som helst: vrir på hva andre har sagt eller skrevet, så tvil om sine kristne brøders motiver og mål, o.s.v.

Apostelen Paulus hadde brødre som ikke ville anerkjenne ham, til dem sa han: som du tjener Gud. — så gjør jeg også. Er det ikke merkelig at den store apostel Paulus, som var Guds spesielle redskap for hedningenes frelse, måtte be om å bli anerkjent som en som tjente Gud, like så vel som dem som kritiserte ham.

Men i 1. Kor 5 leser vi om hvordan Paulus tok autoritet og bestemte hva som skulle gjøres med en broder som syndet, i vers 11 sier han «ikke å ha omgang» og «ikke ete med ham», i vers 13: «støt da den onde ut fra eder».

Denne beslutningen var til det beste for denne broder. Hva som var viktig var å få ham til å se og erkjenne sin synd.

Hvordan kunne Gud og menigheten tilgi ham hvis han selv ikke syntes han hadde gjort noe galt? Eller kanskje han synes at det bare var en «liten» synd, en lett ting å glemme og få tilgivelse for. Så lett å få tilgivelse for og så liten en synd at det ville ikke bety meget hvis han gjorde det igjen.

Paulus lot ham og alle i menigheten vite at det var en alvorlig sak. Så alvorlig at denne broders evige frelse var i fare. Redningen for denne broder var i hva Paulus besluttet.

Hva skal vi gjøre med en broder som er på gal vei? Han har sluttet å høre på sin egen samvittighet, og andre folks oppfatning betyr lite for ham.

Vi ville stoppe en bilist som kjørte mot en bro som var brutt sammen. Andre vil kanskje si: La han kjøre, han liker det så godt. Hvem viste størst kjærlighet?

Resultatet av den kjærlighet som Paulus viste ser vi i 2. Kor 2,6-11. Guds tilgivelse var resultatet, og menighetens tilgivelse også.

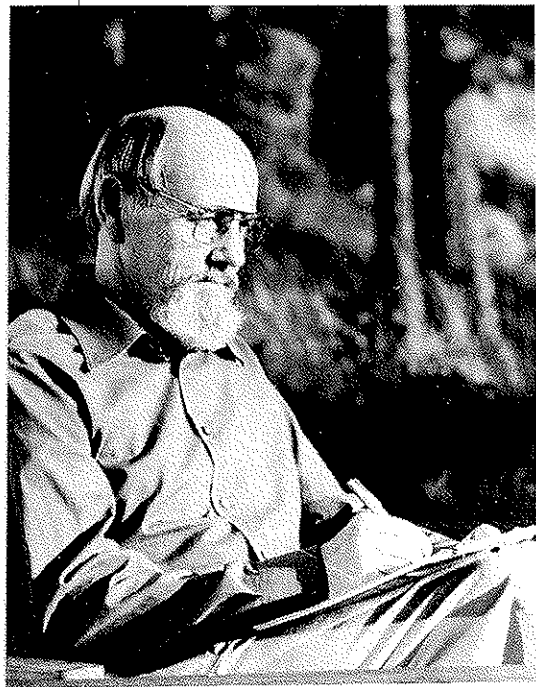
Jeg elsker dere, mine brødre og søstre, derfor skriver jeg dette.

Lewi Gulbrandsen
Vernon Holls, USA

Lovløshet

Lovløshetens hemmelighet, det er mennesket uten Gud, som forkaster lov og rett. Stoler på sitt eget vett. Lever etter egen lyst, henter rett i eget bryst.

Mennesket har steget opp på Guds eget høye fjell, satt seg i Guds eget sete, det som er beredt for majestetens selv. Brått skal Herren komme til sitt tempel, kreve plassen tatt fra den som har dyrets stempel på sin panne, i sin hånd. Mennesket uten Ånd.

Av Edin Lovås

Kjærlighet til naturen

Først en liten personlig opplevelse: Jeg var på vei til en by i Sverige hvor jeg skulle holde et foredrag på en konferanse. Mens jeg kjørte av sted, tenkte jeg på utformingen av mitt foredrag, og holdt ellers øynene på veien. Plutselig var det som om jeg hørte en stemme si: «Se deg omkring.» Jeg stoppet bilen, og så at bjerkene stod høstgule og lønnen flammende rød langs veien. Tilfeldigvis hadde jeg stanset ved et lite tjern. Jeg gikk ut og ned til strandkanten. Da syntes jeg tydelig at Herren talte til meg: «Du har utviklet deg til en åndelig fagidiot. Du er opptatt med dine prekener, dine oppgaver som skribent og dine bønner, men den utpregede følsomhet som du hadde for mitt skaperverk og naturens skjønnhet da du var en ung mann, har du langt på vei tapt.»

Jeg ble bedrøvet, og sa til Herren: «Hjelp meg å få tilbake denne følsomhet for naturens skjønnhet. Hjelp meg å bli et helt menneske, slik at jeg ikke lenger er en slik åndelig fagidiot.»

Senere har jeg tenkt på mine kristne venner, og lurt på om noe av den sørgelige holdningen ikke også preger dem. De fleste av oss lever vårt liv med en følelse av at det bare er den smale — såkalte åndelige sektoren — med bønn, bibellesning og kirkegang som hører til Guds rike, mens den store hverdagssektoren ikke regnes med.

Om vi derimot tenker på Jesus, så er det tydelig at han var et helt menneske. Han var f.eks. naturelsker. «Se på lilje-

ne på marken», sa han og pekte rundt omkring seg. Dette må jo bety at han har sittet i gresset ved den galileiske sjøen og opplevet skjønnheten. Den som har vært i Galilea om våren, vet at markene kan være aldeles røde av liljer og valmuer. «Se på himmelens fugler,» sa han også, og gjorde med dette smilende oppmerksom på de fargesprakende småfuglene som fløy omkring.

Han sa dette for å gi folk illustrasjon på bekymringsløsheten, men samtidig forteller dette oss nettopp at Jesus elsket skjønnheten i naturen.

Han dro ofte alene opp over Golanhøyden og langt inn i de syriske fjellene. I blant klatret han helt opp til Her-

over arbeidslivet slik at vi kan ane den daglige jobben som en form for gudstjeneste. «Alt hva dere gjør,» skriver Paulus til kristne slaver, «skal dere gjøre av hjertet som for Herren».

Vennskap

Jesus elsket alle mennesker han kom i berøring med, også fariseerne. Det var derfor han skjelte dem ut. Hadde han ikke elsket dem, ville han bare ha vendt dem ryggen i likegyldighet.

Agape er det fine, greske ordet for Guds kjærlighet. Dette ordet forteller at Gud elsker oss fordi det er hans vesen å elske, ikke fordi vi er verd hans

LIVSGLEDE

mons snødekte topp. Han var ofte alene, og iblant sammen med noen av sine disipler. Og når han ble fjellklatrer, var det for å komme unna maset og få ro til bønner. Samtidig frydet han seg over de vidunderlige fjellene han selv hadde vært med å skape.

Det kristne menneske som ikke er naturelsker, mangler noe i sin etterfølgelse av Mesteren.

Arbeidsglede

Jesus arbeidet hardt. Han var tørrer og snekker til han ble omkring 30 år. Tidlig om morgenen dro han avsted til jobben sammen med sin far, Josef. I den ene hånden hadde han øksen og i den andre sagen. Hendene hans var håndverkerens og sliterens grove, sterke never. Om kvelden kom han hjem med den gode trøttheten i kroppen, slengte seg i gresset utenfor det lille huset eller hulen hvor han bodde sammen med sin familie, og ble ropt inn til kveldsmaten av Maria, sin mor.

Da han startet sine vandringer som predikant og helbreder, begynte han å arbeide med språket. Han lette etter de riktige og treffende bildene og ordene, som en predikant eller kristen forfatter må gjøre i dag. Han så hønen som samlet kyllingene under sine vinger, og grep den lille hverdagshendelsen som en mulighet til å fortelle om Guds omsorg.

Den som ikke vil arbeide, eller som bare jobber for lønningskonvolutten uten å glede seg over at kroppen og hjernen fungerer, er ikke noen bra Jesu etterfølger. Arbeidsglede er en av fruktene i et hellig liv. Det finnes til og med ord i Skriften som gir oss perspektiver

kjærlighet. Denne agape var Jesus bærer av.

Likevel var han et sant menneske med vanlige menneskelige sympatier. Den eldste av de tolv disiplene, Johannes, stod ham særlig nær. Han lå opp til hans bryst ved bordet da nattverden ble innstiftet. Johannes kalles også «den disippel Jesus elsket».

Marta, Maria og Lasarus var en liten familie i Betania som hørte til den nærmeste kretsen av Jesu venner. «Jesus elsket Marta, Maria og deres bror Lasarus,» fortelles det.

Han kalles også tolleres og synders venn. Det vi si at han søkte og dyrket vennskap med disse utstøtte menneskene.

Vi bør også samle på venner, og være trofaste mot de som står oss nær i livet. La oss se på vennskapet som et av livets mest dyrebare klenodier.

En husgruppe er f.eks. ikke bare en flokk som holder sammen omkring Ordet, bønner og kjærlighetsmåltidet og arbeider for å vinne disipler. Det er også en flokk som dyrker vennskapet og ser på det som en egenverdi. Jesus er vårt forbilde også der.

Humor

Humoren, smilet og latteren er gitt oss av Gud. Djevelen har i alle fall ikke skapt den sunne humoren og det gode humøret.

I blant påpekes det at det aldri fortelles at Jesus smilte eller lo. Derimot — sier man — fortelles det to ganger at han gråt. Årsaken til dette må helt enkelt ha vært at han smilte og lo så ofte at det ikke var noe å skrive om. Tenk

deg at du er på reise sammen med en venn og skriver hjem. Om den venn har grått to ganger, ville du antagelig fortelle dette, men du ville ikke synes det var verdt å nevne at «min venn har smilt 100 og ledd 150 ganger denne uken».

Da Jesus og disiplene fikk innbydelse til bryllupet i Kana i Galilea, sa han ikke: «Hør her gutter. Vi har fått innbydelse til bryllup, men jeg tror at vi isteden skal ta faste og bønn. Vi må jo tenke på vekkelsen.» Nei, de gikk av sted i sine fineste klær. Jesus i den kjortelen som var vevd uten sømmer. Det er sant at det forekom et intermesso med vinen som har sine alvorlige poenger, men ellers deltok sikkert Jesus og disiplene i festen som de andre. Det underret som skjedde ble utført nettopp for å hindre at feststemningen ble ødelagt. Lidelse, smerte og gråt visste Jesus om mer enn noen av oss. Vi må be om å få del i hans lidelser, men la oss også slippe fram det gode humøret og den glade latteren. Det finnes ingen motsetningen her. Mennesker som på en særlig måte har vært brukt av Gud, som fram-tredende forkynnere, har i alle fall ofte hatt masser av humor.

Vær forvissset om at Gud gleder seg over sine barn når de ler og har moro. Det er jo han som har gitt oss humorens gave. En dyster Herrens disippel er en dårlig reklame for Mesteren.

Gleden i Herren

En gang fortelles det at Jesus tok imot 70 disipler som kom tilbake fra en prekenvandring. De rapporterte om store seiere. Jesus frydet seg sammen med dem, og fortalte at han hadde sett hvorledes Djevelen, gjennom deres arbeid, hadde styrtet ned. Saligheten bare økte når han oppfordret dem til å glede seg over at deres navn var skrevet i Livets Bok. Mens han samtalte med dem om dette ble han selv så fylt av fryd at han begynte å juble i Den Hellige Ånd. Forsøk å se for deg Jesus midt inne i denne store kretsen av disipler. Han strekker sine hender mot himmelen og river alle med seg i sin glede og jubel. Til slutt roper han til dem at de kan være gladere enn både profeter og konger, for ingen hadde fått se inn i Guds rike slik som de eller fått del i de salige ordene som de hadde fått høre.

Denne gleden i Gud må aldri stilles opp som motsetning til den alminnelige livslyst. Gud er hele livets Herre og skaper av all den glede som tilværelsen byr oss.

Gleden i Herren er kilden til all livsglede.

Budskap fra det «Åpne Geilo»-møte

Vi kan nå tilby kassetene fra de bibeltimer som ble holdt på Geilo i sommer om Kristi legeme i funksjon. 5 aktuelle budskap til alt Guds folk i vår tid:

- 321 — GJENREISNINGS TID
Kjell Haltorp
- 322 — ETT LEGEME — ETT LEDERSKAP
Leif Jakobsen
- 323 — PERSONLIG UTRUSTNING
Åge Åleskjær
- 324 — LEMMER PÅ KRISTI LEGEME
Rolf Erik Janøy
- 325 — FORNYELSENS SURDEIG
Sverre Granlund.

Send postkort med nr. på kassetene du ønsker og din adresse.

Bestillinger kan også ringes inn (033) 44 726.

Kr. 25,- pr stk. (pluss porto)

Bestill fra DYNAMIS KASSETT.

REVOLUSJONERENDE UNDERVISNING OM NATTVERDEN

NK 009: Knut Osland og Samuel Estdahl: «Blodspakten.»

Denne kassetten inneholder én og en halv times undervisning om nattverden. To sterke og befriende budskap som vil gi deg ny trang til å praktisere brødsbrytelse.

For mange fortøner nattverden seg som noe uforståelig, ja, nesten mystisk.

Innholdet på denne kassetten er enkelt og lettforståelig. Det vil virke klargjørende for de fleste. Men fordi enkelte myter avlives, vil det nok også vekke reaksjoner.

Knut Osland bruker god tid på å vise at ingen handling, løsrevet fra troen, frigjør Guds rikdommer. Derimot kan nattverden som en handling på troen, bli et middel til befrielse av hele områder.

Samuel Estdahl deler på side 2 budskapet som har gitt tittelen på kassetten: BLODSPAKTEN. Hva er en blodspakt? Hva går Guds pakt med oss ut på? Ved siden av å svare på dette, gir Estdahl også praktisk veiledning i hvordan vi kan praktisere nattverden i vår familie eller sammen med kristne venner, og på den måten stadig fornye paktens med Herren.

Andre kassetter fra Nord-Lyset Media:

- NK 008: Samuel Estdahl: «Grunnlag for seier.»
- NK 010: Knut Osland: «Kjenn Guds vilje.»
- NK 011: Knut Osland: «Se deg i speilet.»
- NK 014: Knut Osland: «Hva skjedde med Salme 8?»
- NK 015: Samuel Estdahl: «Menigheten — Kristi legeme.»
- NK 016: Samuel Estdahl: «Menigheten — Herrens tempel.»

Pris pr. kassett kr. 25,- + porto.

Send bestilling til:

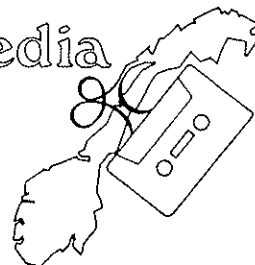
Nord-Lyset Media

KASSETTER — LITTERATUR

Boks 348. — N · 8401 Sortland

Postgiro: 5 37 42 69

Bankgiro: 8981.22.56875

Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal
OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal
OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal
OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Retur adr.: Boks 8, 4480 K
OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny a

HORSENS DISCIPEL HØJSKOLE

Carolinelundsvej 25 c
8700 Horsens
Tlf. 05-61 67 39 fra Norge
095-45-5-616739

Rektor:
Erling Ilsøe Nielsen

12, 24, 36 og 48 ukers kurser.

Hovedfag: Indre helbredelse, åndelig utrustning, evangelisering og nærradiovirksomhet.

Foruten grundig bibelundervisning og sjelesorg blir det mulig å delta praktisk i et gateevangeliseringsteam eller et radioevangeliserings-team. Nye kurser begynner 9.1 - 3.4 - 10.7 og 2.10, men opptak også til andre tider.

Interesserte kontakt oss snarest.

Tilmelding snarest!

Ungdom — arbeidsledig ?

Bli med på spennende evangeliserings oppdrag på kryss og tvers av SKANDINAVIA.

Utfordrende gateaksjoner, herlige møter, innteresange skolebesøk, og avslappende OASE-samlinger under «BJØRKORNAS SUS».

Ungdom som ikke er redd for hardt arbeid, primitive boforhold, mye reising, kamp og seier. Gi ETT ÅR til evangelisering.

Skriv eller ring til Evangelist
Arne Flermoen, Hobergvn. 35
2312 Ottestad. Tlf. 065-76 027.

En presentation av FURNÄS BIBELKURSER

	<p>INTRODUKTIONSVECKA</p> <p>Uke .35</p>	<p>Lars Enarsson, repr. för kristna ambassaden i Jerusalem.</p> <p>BÖN O FÖRBÖNSVECKA Förbön, är det något man kan lära sig? Hur ska man be?</p> <p>36</p>	<p>Jonas Peterson, rektor på Furnäs</p> <p>VARA TILLGANGAR I KRISTUS Frälst, och sedan?</p> <p>37</p>
	<p>Arne Liäen, en av ledarna på Furnäs</p> <p>DE ANDLIGA NADEGAVORNA Praktisk undervisning och hjälp för gåvo-upptäckande</p> <p>38</p>	<p>Bengt Gustafson, pastor i Finmeröfja missions församl.</p> <p>DE ANDLIGA LAGARNA Hur fungerar de andliga lagarna och hur ska vi förhålla oss till dem?</p> <p>39</p>	<p>Doris Ott, Colorado, arbetar inom Woman Aglow</p> <p>KAN BARN FÖRSTÅ EVANGELIUM? Hur framför man Bibelns budskap på ett konkret sätt sa att barn förstår?</p> <p>40</p>
	<p>Hans Ström, Sverige-ledare för Operation Mobilisering (OM)</p> <p>MISSION-ANDLIGT LEDARSKAP Mission: inte enbart uppläggande av strategier och planer utan också tjänarskap och kärlek</p> <p>41</p>	<p>Allen Smith, församl. ledare, Hempstead, England</p> <p>LIVET I ANDEN Hur kan vi leva i Anden och utlösa dess kraft i våra liv?</p> <p>42</p>	<p>Per-Inge Philström, ledare i Tullinge församl. genenskap</p> <p>VI BYGGER GUDS HUS Församlingsbyggnad av levande stenar, lemman varandra till tjänst...</p> <p>43</p>
	<p>Christopher Alam, evangelist, Linköping</p> <p>TRO I FUNKTION Vad är tro? hur sätter man den i funktion?</p> <p>44</p>	<p>Gunnar Lindskog, kyrkoherde, Bengts förs.</p> <p>FAMILJEN I TEORI OCH PRAKTIK Delgivning av åtskillig erfarenhet och goda råd som alla kan ta del av.</p> <p>45</p>	<p>Sven Reichman, docent, Göteborg</p> <p>SJÄLAVARD Ett viktigt ämne i en tid full av fruktan och där trasiga hem blir allt vanligare.</p> <p>46</p>
	<p>Stig Andersson, Furnäs, ansvarig</p> <p>EVANGELISATIONSVECKA</p> <p>47</p>	<p>Vic Dunning, South Chard, England</p> <p>GUDS RIKE Denna vecka ger oss en djupare förståelse av vad Guds rike innebär.</p> <p>48</p>	<p>Jan Andersson, en av ledarna på Furnäs</p> <p>KRISTI KROPP-EN ARMÉ Intressanta tankar och paralleller presenteras.</p> <p>49</p>
	<p>Jonas Peterson, rektor på Furnäs</p> <p>ATT VETA GUDS VILJA Vad vill Gud med mitt liv? Kan man säkert veta Guds vilja?</p> <p>50</p>	<p>FÖR VIDARE INFORMATION, RING ELLER SKRIV TILL:</p> <p>FURNÄS BIBELCENTER BOX 133 666 01 BENGTSFORS SVERIGE TEL. 0531/116 25</p>	